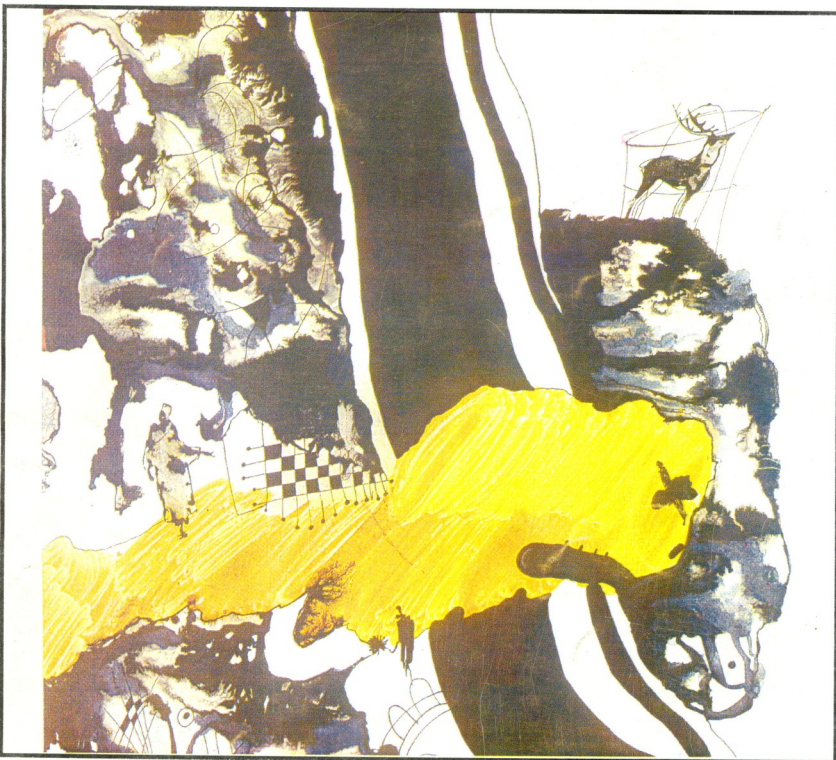

ტრეკარი

სამსაფრთხვე-სალიფრატორტე პერნალი 4 | 1999

თემურ აბულაშვილი

კონსერვის კოლოფის ცეკვა

(ორმოქმედებიანი ტრაგიკომედია)

მოქმედი პირნი:

- ჯოგო - 30 წლისა
- ქელმა - 26 წლისა
- შანგო - 22 წლისა
- აკილო - 55 წლისა
- კეირისტინე - 61 წლისა
- ოქროშა - 58 წლისა
- კალისტრაგე - 65 წლისა
- აპექსი - 45 წლისა
- ალფესი - 32 წლისა
- ხორენა - 23 წლისა
- პოლიციელი - 27 წლისა
- მათხოვარი დედაბერი
- ალფესის მცველები

მოქმედება ხდება 1997 წლის გაზაფხულსა და ზაფხულში თბილისის კიდეებანში.

პირველი მოქმედება

პირველი სურათი

ფარდის წინ, აუანსცენაზე, რეჟის თახები-თა და ჩანთებით გამოდიან პერსონაჟები. ბაშ-რის ყიფინა უცებ შემოვარდება დარბაზში:

- ხაჭაპური, აბა, ფუნოვანი ხაჭაპური!
- „აქენია“, ოთხი ცალი - ხუთი ცალი, ერთი ღარი!
- პარკები შევიდინოთ, პარკები! პარკები არ დაგვებოწყდეს!
- ცხელი, იმერული ხაჭაპური ოც თეთრად! მობრბანდით, იმერული ცოგალა დარჩა!
- ცხელ-ცხელი ფუნოვანები!.. აბა, ფუნოვანი მიირთვიო!.. აიფიდე, შეილო, გემრიელი ხაჭაპურია, ყველი ბევრი აქვს.

- არ მინდა, ქალო, შენი მარილწყლიანი ხაჭაპური, დამანებე თავი!

- „პონნიკი“, „პონნიკი“! ცხელ-ცხელი „პონნიკი“, ათ თეთრად!.. „პონნიკი“, „პონნიკითი!“

(*შემოდის ოქროშა. მსუქანი, პირმრგვალი დედაკაცია. ორ მძიმე ჩანთას მოათრევს. ხუნუ-შის. სახეზე ხვითი ქადახდის. ჩანთები დააწყ-ყო. ერთ-ერთი ჩანთიდან სამი პური ამოიღო.*)
ოქროშა. უკ! გაეწყვიდე წელში!.. ქარხნის პური, ცხელ-ცხელი ქარხნის პური! (*შემოდის რიგითი პოლიციელი*).

პოლიციელი. მოქალაქე, ხომ გაგაფრთხილე! რამდენჯერ ვთხარა, აქ ნუ პყიდი-მეთქი! არ ბეჭურება?!

ოქროშა. რატომ?! რა, ჩემს პურს საფუარი აკლია თუ მარილი აქვს შედგენი?! აბა, ცხელ-ცხელი პური, ცალი ორმოცდაათი თეთრი!

პოლიციელი. საფუარი კი არა, ახლა დროზე აახვიე, აქედან! ორი დღეა ვერაფერი გაგაგებინე, პატრონი არა ვყავს ხახლში?

ოქროშა. არა მყავს მე უბედურს, ქვრივი ვარ და რა ვქნა? (*მცირე პაუზა*) რა გაკვირვებულნი მიყურებ, ქვრივი არ ვინახავს?!

პოლიციელი. ისეთი ენა გაქვს, შენ გასტუმრე-ბდი იმ ქვეყანას. არ გეტყობა, რაცა ხარ?!

ოქროშა. ნაწლაგების გადხლართვით მოკვდა ის საცოდავი და ვერაფერი უშველევ. ჩემი ბრალია, ჩემი! ყველაფერში მე ვარ დამნაშავე! რა ვქნა, ვენაცვალე, კარგი სადილების კეთება ვცი.

ცხონებულმა ჭამით მოიკლა თავი. ამოღებას არ მაცლიდა, შიგ ქვაბში ვარდებოდა... აბა, ცხელ-ცხელი პური, ახალი პური!

(*პოლიციელს ეღმება. გამყიდველები ერთად აყაყანდნენ: „პონჩიკი“, „ხაჭაპური“, „ბანანი...“*)

პოლიციელი. კარგი!.. მალე გამოვივლი... აბა, შენ იცი... (*სხუებს მიუბრუნება*) ცოცა უკან დაიხიეთ, მანქანებს გზა მიუციო!.. არ გადამრიოთ ახლა! ქალო, არ გადამრიოთ ახლა! უკან მიდექი-მეთქი! ვერ გაივყე?! (*უკან დაიხიეს. პოლიციელი ვაღის*)

- „პეჩნიკი“, ოთხი ცალი - ხუთი ცალი, ერთი ლარი!.. (*ოქროშას*) მიეცი ფული, თორემ ტვიპასავით მოგვეკრება, თავს არ გაგანებებს.

ქმრ(შპ). ოო, მაგას ისეთ დღეში ჩაგვადებ, ბანონის გზა დაევიწყდეს. რაღა მე გადამიკიდა?! ბაგონო, მიირთვიო ცხელი პური, ქარხნისაა, ახალი მოგანბლია.

- პარკები შევიძინოთ, პარკები, ათითურთიანი და ოცითურთიანი პარკები!

- „პონჩიკი“, „პონჩიკი“! ოქროსგულიანი „პონჩიკი“! ათ თეთრად! ცხელ-ცხელი პონჩიკი!

- აბა, ბანანი იაფად! სამი ცალი ერთი ლარი! აქეთ, ბანანი გათაფდა!

(*შემოდის მათხოვარი, წელში მოხრილი დაეაბერა.*)

მამხ(შპ). ათი თეთრით დამეხმარეთ.

- ოპ, ისევე მოვიდა!

მამხ(შპ). ღვთის გულისათვის... სამი ღლის შშიერი ვარ, დამეხმარეთ, კეთილო ხალხო! ნაწლავები მეწვება.

- ესღა გვაკლდა! გადი, ფეხებში ნუ გვედები!.. აბა, ფენოვანები მიითრვიო, ფენო-ვანები!

მამხ(შპ). თქვენს ვახარებას, ათი თეთრით დამეხმარეთ, ღმერთი სიკეთით გადაგისხდით.

- მეგროში ჩადი, ბებო, მეგროში!.. „პონჩიკი“, ცხელი „პონჩიკი“!

- წადი, იყიდ-გაყიდ, რამე, რაღა მათხოვრობის გამს დაადექი?!
მამხ(შპ). ან მათხოვარი უნდა იყო, ან გულმოწყალე. რა ვენა, ორი თბოლი შვილიშვილი მყავს გასამრდელი. (*ოქროშას*) დამეხმარე, დედა-შვილობას!

ქმრ(შპ). ჯერ ერთი ცალიც არ გამყიდია, აღამიანო!

მამხ(შპ). ღვთის გულისათვის, შეიბრალებოთ ორი თბოლი!

ქმრ(შპ). (*ერთი პური მისცა*) აბა, ალაღია შენთვის.

მამხ(შპ). მადლობით! ღმერთმა დაგლოცოს! გაახაროს შენი ქმარ-შვილი! (*მეორე პუშა*) ათი თეთრით დამეხმარე.

ქმრ(შპ). ფული არა მაქვს. ხომ გითხარ, ახლა

მოვედი!

მამხ(შპ). (*შემობრუნდა*) ათი თეთრით დამეხმარეთ, კეთილო აღამიანებო, ღმერთი იყოს თქვენი მფარველი!

- ოპ, წადიო გვინი!

- წადი, ახლა სხუებს გამოართვიო!

- თავისუფლების მოედანზე დაჯექი, ბებო, ბევრ ფულს იშვიო!

მამხ(შპ). (*ცრემლი მორია*) იქ წამართვის ადგილი. დამეხმარეთ... წამალმე... პურმე... (*ვაღის შემოდის პოლიციელი.*)

- აი, ის კაცი მოდის!

ოქროშა, გაეშადა!

პოლიციელი. პა, რა ჭქენი?.. მოვედი.

ქმრ(შპ). ვინ დაგიბარა?

პოლიციელი. მოქალაქევე. ხომ გითხარ, აქ ნუ ღვახარ-მეთქი! არ შეიძლება, უფლება არა გაქვს!

წადი, სხვაგან გაყიდ!

ქმრ(შპ). ესენი რომ ღვანან?

პოლიციელი. (*გახიხვ-გამოხიხვდა*) მაგათი საწვერო გადახდელი აქვთ.

ქმრ(შპ). საწვერო თუ ფულსა ჰქვია, დამაცადე. ჯერ არაფერი გამყიდია. გავყიდი და მეც გადავიხდი.

(*პაუზა*)

პოლიციელი. (*ხმადაბლებით*) შენ არაფრის გადახდელი ძალი ხარ! (*შუქრით*) მოქალაქევე, წადი, სანამ ძალით წავიყვანდე!

ქმრ(შპ). არსადაც არ წავალ! აი, აქ უნდა ვიდგე და გავყიდი!

პოლიციელი. გაჰყოფი, რა, შენი გამომცხვარია?!

ქმრ(შპ). ჩემია, მამ! რა, ცომი გამექცევა? აი, ჩემი დამწვარი ხელები ნახე!

პოლიციელი. შენია, მამ! დღეს ათჯერ მეტი პურის გამყიდევია, ვიდრე მცხობლი.

ქმრ(შპ). მე, შეილო, ბავშვობიდანვე პურის ცხობა დამნათლეს. ისე მე ვიხარო!.. რაჭამი ვოგო რომ დიაბდება, დედა აკევანს ურწევს და ასე უმღერის: „პაგარა თავი, დიდი ტაქო! საკალოლო და სანაგლოლო! პაგარა თავი, დიდი ტაქო!“ ბაღს კი სძინავს ტკიბლად და ძილში იმრდება, ღმერთმა ჯანმრთელი გამარდოს და დღევრემელი სიცოცხლე მისცეს!.. ჰოდა, დედა აკევანს ურწევს და უმღერის: „პაგარა თავი, დიდი ტაქო! ტაქუნებში გენაცვალე! პაგარა თავი, დიდი ტაქო!“ თუ იცი, რაღაში? გაიშრდება და პურის ცხობისას თინეში რომ ჩაქოვდება, შიგ არ ჩავარდეს. (*მეორე პუშა*) რა გაკეთებული სახით მიყურებ?!

თუ იცი, რამდენს იწონის აღამიანის თავი?!

(*მეორე პუშა*) უი, რა კარგი კბილები გქონია! რა გაცინებს, გყუილს კი არ გუებნები!.. არა გჯერა?!

აი, შემომხედ! (*წელში მოიხარა, შეგრიალდა და მურგიდან ეჩვენა. პოლიციელი ახარხარდა. ყველანი ხარხარებენ.*)

პოლიციელი. პაგარა თავიო!.. პაგარა თავიო, კაცო! (თავშეკეცვებდა ხარხარებს).

ოქროშა. (წელში ვახორდა, შემობრუნდა.) მაშ, რა გეკონა?!

პოლიციელი. (ხარხარებს) პაგარა თავიო!.. თონემი არ ჩავარდესო! (ხარხარებს, გამყიდველ ქალებს გარშემო ურბებს, უკანაღმე უყურებს და ეკვება სიცილით).

- რა ექნა, ეს კაცი რამ გააგვიყა?
- რა ეგერა?! მთლად გადაირია?!
- ე-ეე!
- არაფერი უნახავს?!

პოლიციელი. თონემიო... პაგარა... პაგარა... (სიცილით დასუსტებულმა მოულოდნელად ჩაიკეცა და თვალები მილულა).

ოქროშა. ვაიმე, მიშველეთ!

- რა ამბავია?
- რა მოხდა?

- პოლიციელი ეკვდა არის! (გარშემო შემოვხიენს).

- პაერი მიუშვით, პაერი!
- საკინძე შეუსხნიო! (უკან დაიხიეს).
- წყალი! ვისა გაქეთ, წყალი?!

ოქროშა. მიშველეთ, ხალხო! (პური ჩანთაში

ჩაალაგა, ბოთლი ამოიღო. კბილებით ხაყოში მოხსნა და სახემე წყალი მიაკურა.) მიშველეთ, თქვენი ჭირიშე! ეს რომ ჩემი მიშვითი მოკვდეს, ცხენში ამომყოფინებენ თავს!.. შეილო!.. შეილო!.. ოლონდ ახლა არაფერი დაგემართოს, ოლონდაც თვალი გაახილეს. აი, წყალი დალიე, წყალი!.. პო... პო... ნუ გეშინია, შეილო! (პოლიციელმა ბოთლით წყალი დალია, თვალი გაახილა.) პო, გაახილეთ თვალი!.. როგორა ხარ, შეილო?! (პოლიციელი წამოიწია) ადექი, ადექი, შენი ჭირიშე!

პოლიციელი. (ღონეხილით) თონემიო... (ძლივს წამოღდა) აგამუნა ღმერთმა! (ღმილით) მსგავსი არაფერი მინახავს! რამდენი სისხლი და უბედურება შემეფედრია, ჯერ ვერე არ წავმზადარვარ... რა გეკია, ქალო?

ოქროშა. ოქროშა.

პოლიციელი. შე მართლა ოქროშა! შენ თონემი არ ჩავარდები! საერთოდ, არსად არ ჩავარდები! მიდი, გაყიდე!

ოქროშა. გული კი გამიხეთქე და...

- პოლიციელი. ვაი, გული!.. კარგად იყავი! (გაღის).
- ყოჩად, ოქროშა!
- ქალი ვარო, შენ უნდა თქვა.

ოქროშა. მაშ რა ეკონა?! (ჩანთიდან სამი პური ამოიღო) აბა, ახალი პური!

(ყველანი ერთად აყაყანდნენ)

- ცხელი ფუნოვანები, ცხელი!
- აბა, ზოლიანი ბანანები! მობრძანდით, დარბაისელნო, ბანანი გაიაფდა!

- „პეჩენია“, ოთხი ცალი, ოთხი ცალი - ხუთი ცალი, ერთი ღარი!

- „პონიკი“, „პონიკი“! (ოქროშას) ჩამოეწყვიდე ფეხზე რა დღე გათენდა, ერთი ცალიც ვერ გაყვიდე! (ხმაბალა) „პონიკი“, ცხელ-ცხელი, გემრიელი „პონიკი“!

ოქროშა. პური!.. ახალი!.. ცხელ-ცხელი!.. აბა, ქარხნის პური!.. პური!

(ისმის მუსიკა და სიმღერა: „შენ კი, ძმაო, ძველებური, მადლიანი, თბილისური შუბბერე...“ სცენა ბნულდება და გამყიდველთა ხმებიც თანდათან მიწყდება.)

მეორე სურათი

ისხნება ფარდა. სცენის სიღრმეში ძველი ფიერებისა და ფანერებისგან შეკოწიწებული, დროკამისგან ჩამავეებული ბარაკები დგას. ღვთოვლითა დათმუნაფარს სხვადასხვა მომის სამი კარი და ხუთი ფანჯარა აქვს. ერთ-ერთ ფანჯარაზე ფანერა აკრული, მეორეზე - გაყვითლებული გამეთით. მარჯვენა მხარეს, წინა პლანზე, ახლად შეფოთილი ბებერ ვერხვება და ბარაკებს შორის გაბმულ თოკზე შერეული ხარეხი - ქაღალა და მამაკაცის განსაცმელი, ერთი მუწარი და ბალიშისპირი კიდეა. ბარაკების წინ, მარცხნივ, თვითნაკეთი მაგიდა, თვითნაკეთი ვრძელი სკამი და ორი გაბურვი დგას; მაგიდის წინ - თუნუქის ღუმელი მალა ამუერული ერთი მილით.

მთავრის შუქით მკრთალად განათებული გამაფხულის საღამოა. პერსონაჟები სავანში სუფრას შემოსხდომიან. ფარდის ახდისის ისმის სიცილ-ხარხარა.

ოქროშა. ელა მეცა. ვიფიქრე, კვდება-მეთქი. (ოცინია) გაღამიგრიალდა გული. ვაი, შენს ოქროშას!

კალისტრბბმ. მე მთელი ცხოვრება გიყურებ, რაგომ არაფერი მეძმარებდა (ოცინია) ალბათ, ცუდად შეუგრიალდი. (ოცინია)

ბაქო. შენ თვალი შეგვეული გაქვს. (უფრო ხმაბალა ოცინიან).

კპირსტბმ. კარგი, ქალო! აღარ შემძლია! ნუ მაყინებ, თორემ მეც შენი მოსაბრუნებელი გავხდები.

ოქროშა. რომ მეთქვა, სიცილით მოკვდა-მეთქი, ვინ დამიჯერებდა! სიცილით მოკვდა ვინახავთ? ან გაგივითა? (ოცინია) ნამდვილად ცხე არ ამცდებოდა!

კპირსტბმ. ლილოს ბაზრობაზე სამ პირ გყავს გვაძრობენ, ცალკე იმ სიმორეს სიარულმა დამლა-

ლა. ამის შემდეგ მეც შენ გამოგყვები ხოლმე.
აპილო. ესე იგი, შენ რა გაქვს, რით უნდა დაიყვა თავი, ესე იგი! *(ყველანი იყინან. სიჩუმე ჩამოვარდა.)* აღარ დაეძინოთ?! დაღლილმა ხალხმა ორ-ორი სიმშარი ნახა.

პალმსტრატში. ავღვით, ავღვით!

მანში. აღისამ უკე დაიძინა?

პმირსტრინა. აღისამ თავი დაანებე? პო! პო! მე მითქვამს!

პალმსტრატში. ჭკუას მოუხმე, ბაბაია! პატარა ხელი გაანბრიე, მუქთახორა არ გეჭვირდება ჩვენ! რას ჩააცვიდი ამ აღისას?!

მანში. მე ჩემ სარჩენს ყოველთვის ვიშოვი! თქვენი მათხოვარი კი არა ვარ!.. მორჩა! *(წამოღვა)* მორჩა სოხუმი და სოხა! *(სწრაფად გადის ბარაკების უკან)*

აპილო. თუ არ იშრომე, როგორ იშოვი, როგორ?!

ოქროში. კარგი, რა გინდათ მაგ ბიჭისაგან?

პალმსტრატში. უშნოდაა აგეხილი, წელმოწყვეტილია და ის გვინდა! მაღლა ვერ ასულა, სახურავი ვერ გაუსწორებია! ბაგინბუგით აურიდა მუსკულები. მე ცალი ფეხით ხომ ვერ ჩავალ ახალციხეში?! სამი გონა კარგოულია ჩამოსაგანი, მანქანასა და საწვავს შოვნა უნდა!

ოქროში. მამა უცხოხდა იმ სომეხს! არმალუსა ძალიან მეძვირია, ის ეშმაკი ფეხი! იძას მართლა უკვინივით ხომ არა გვინვივართ?!

აპილო. მართალია! ჩვენ თუ ჩამოვიგანეთ, რაღა მოგება დაეკრებება?! აგერ, ბოლნისი აქვება. ცალთელა მამელა უფრო იაფად გვაძლევს. წაიდეთო, ერთი კვირაა გვეხვეწება.

პმირსტრინა. არა, არა, აკოლო! მამელას კარგოული დამშრალია და ჭიანი, არ გასალდება! იმ დღეს თავზე დამაყარა მყიდველმა. არც სასწორი გივარება, წონაში მაგყუებო, ბაზრის მასხარა გამხალა.

აპილო. აპრილი და მაისი მშვიდი თვეებია, ნამეგანი გავვიჭირდება, ესე იგი. *(მეორე პაუზა)* ესე იგი, ჩვენ თუ არ ვიშრუნეთ საკუთარ თავზე, ვინა ჩვენი პატრონი?! *(შედის ბარაკში)*

პალმსტრატში. ოქროში, ავღვით ჩვენც. *(წამოღვა და მარჯვენა ილით ყვარარჯის დავერღ-ნო)*

ოქროში. თეფშებს ავაღაგებ და მოვდივარ! *(წამოღვა.)*

ქალმა. *(წამოღვა)* ჭურჭელს მე ავაღაგებ, თქვენ დაისვენეთ, დაღლილები ხართ!

ოქროში. ვაგახარა ღმერთმა! ისე ვაღაფიქნეც, ფეხზე ვეღარ ვდგავარ, ყველაფერი მტკიცება.

პმირსტრინა. შენ ისეთი ომი ვაღაგებოდა.

(ოქროში, კვირისგინე და კალსტრატე შედიან ბარაკებში. ქელმა ჭურჭელს ალაგებს

და თავში აწყობს.)

ოქროში. ტუბუკები არიან ევენი! ტუნწები! დაბერდა და მთლად გამოშვრდა, კატას დახდევს ამ ხნის ქალი!

ქალმა. კარგი, არ გაივოს!

ოქროში. გაივოს! მანგოს მურვით ჩამოუცლია სამი გონა კარგოული. მაგათზე ნაკლებს შოულობს თუ ნაკლებს...

ქალმა *(შეაწყვეთინებს)* რაც ეგ რძემი ფულს ხარჯავს.

ოქროში. ეგ არ არის შენი საქმე!

ქალმა. მართალია, მე ჩემი სადარბეულები მეყოფა. *(მეორე პაუზა)* რა ექნა, ჯოგო, რა შემეულებს!

ოქროში. რა იყო?... რა მოგივიდა?

ქალმა. დღეს ექიმთან ვიყავი.

ოქროში. მერე? ექიმმა რაო?

ქალმა. ორსულად ვარ.

ოქროში. რა თქვი?... ორსულად ხარ? *(ქელმა თავს უშვებს. ჯოგო გულში ისხუტება)* ჩვენ შვილი გვეყოლება. *(კოცნის, ეფერება)* შვილი? *(ხელში აიგაეებს და შელაკებზე გააიცივენს)* წამო, ჩვენი ჯალისური საათის დროა!

ქალმა. დამსვი! მაკალეს. ჯოგო, გამიშიე ხელი!

ოქროში. როგორც კი წამოიშრდება ჩემი ბიჭი, „ნაკოლკას“ დაეაწერ „დამშაღებულია ჯოგოს მიერ“.

ქალმა. ჯოგო, მომისმინე!.. გამიშიე, ხელი!

ოქროში. *(ხელი გაუშვა)* გისმენ. *(პაუზა)* რა იყო, რატომ გაწუმიდა?!

ქალმა. დამშვიდიდი... დამშვიდიდი და ისე მომი-სმინე.

ოქროში. გისმენ... აღარ იცევი?

ქალმა. გადავეწყვიტე, ექიმთან მივიდე.

ოქროში. რისთვის, ექიმთან არ იყავი?

ქალმა. ასეა საჭირო. *(მეორე პაუზა)* უნდა მოვიშროო.

ოქროში. მოიშროო? მაგაზე ფიქრიც კი არ გაბეღო!

ქალმა. ჯოგო, მე სხვანაირად...

ოქროში. *(შეაწყვეთინებს)* არა!

ქალმა. მოიცა, ვერ მითქმევინე. ახლა შეილის ვანჩა არ შემოძლია, უნდა მოვიშროო და რაც შეიძლება... მე ის მაწუხებს, ამდენი ფული საღ ვიშოვო! ჯოგო, შენ უნდა გამიგო! ახლა ასეა საჭირო, ციხოვ, გემულარებო.

ოქროში. *(სივარჯეს უკიდებს)* ნუ მიხივ, ქელმა! მე მაგის უფლებას არ მოგცემ! და არც ფული მაქვს. აქამდე მეგონა, დავკარგე ყველაფერი, სახლი, სამშობლო, ძმისა და მშობლების საფლავები და შენ... *(ყვირობს)* არა!

ქალმა. მე არა მაქვს სამშობლო და არ მინდა, ჩემი შვილი სანაგვეზე დაიბადოს! *(ჭურჭელს*

მიუბრუნდა).

ჩემო. ლგოლელებსითვის ჯერ ბროლის სახახლეები არაივის პუშენებია!.. როცა ველაპარაკები, დაანებე მაგ ჭურჭელს თავი! (ქელამ თეფს ცივად გაუშვა ხელი. პაუზა.) ქალს არც აქვს სამშობლო, სადღე წაიყვან, იქ წამოგყვება.

ქელამ. მე ჯერ არა ვარ შენი ცილი!

ჩემო. ცოლი?! ქელამ! მამ, თუ ხარ?! თუ ფიქრობ, რას ლაპარაკობ?! დღეიდან თუ ჩემს ცხოვრებას ამრი მთეცა, ჯერ ყველაფერი არ დაკარგულა! მე თუ არა, ჩემი შვილი დაბრუნდება ჩემს სახლში! შენ... შენთვის ხელმოწერილი ქაღალდი ყოფილა მთავარი!

(კვირისტიმე ფანჯრიდან გამოიხედა და სწრაფად თვალს მოუფარა).

ქელამ. ჯოგო, მომობინე!

ჩემო. წადი, ვისთანაც გინდა, ხელი მოაწერე! „ქორწინების ბარათი“ ჩანთით აგარე, არსად დაგაიწყვლეს!

ქელამ (ბარაკებისკენ იყურება) ჩემად! რა გაყვირებს?! მე ახლა შეილს ვერ გაგაჩენ, გაიგე! ჩემთან ერთად ვერც მას გაგაუბედურებ! ამის გაფიქრებაც კი საშინელია! მომავალში...

ჩემო. მე არ ვიცი, რა იქნება მომავალში! წადი, დაბანებე თავი!

ქელამ. ჯოგო!

ჩემო. შენი ხმის გაგონებას კი არ მინდა!

ქელამ. რაგომ?

ჩემო. აქედან გამეყალბე! მომშორდი, თორემ მოგკლავ!

ქელამ. მომკალი!.. მომკალი, ჯოგო! გინდა ადამიანი მოვიკლავს და გინდა მკვარში გადაგიფურთხებია.

ჩემო. ენა დაიმოკლე! მე იმით ვხოსავდი, ვინც გყავს მესროდა და ჩემი მიწა-წყლიდან გამომაგვო. ორჯერ შეეხედი სიკვდილს პირისპირ, ახლაც კვლავი, ყოველდღე, ნელ-ნელა, თავს ვიკლავ თითოი სიკვდილით. ეგა გაქვს გულში, ეგ გინდა თქვა, არა?! ქელამ, მოთმინებლად არ გამომიყვანო, ჩქარა აქედან გამეყალბე! (მეორე პაუზა) დღეერთმა იცის, რომელია ჩვენს შორის მკვლელი!

ქელამ. მე არაფრად მდიდრს ასეთი გაბაღლებული ცხოვრება!.. რაღას ელოდები?! ვიცი, უბემი ვიძვეს.

(გარედან ისმის მანგოს სიმღერა: „უკლქამ თუ მი პოთოდ ქაღალდორნია, საზ ე ლავლი ფლები“. სიმღერითვე შემოდის: „ვაიმე, ვაიმე, ვაიმე, შემოგისხენ კარები“).*

მანამ. ჯოგო, შენ იმ სიმღერის სიგყვები თუ იცი: „ყოლადა ებრაელს გაყვები“.

ჩემო. სიმღერა არა, ის არ გინდა?!

მანამ. რა მოგივიდა? ერთმა გოგომ მიხსოვა, ვადამიწერო. ცრემლითი ვგოა.

ჩემო. (ღიმილით) მლაშო?

მანამ. ტკბილი.

ჩემო. რომელი სიმღერის?

მანამ. „ყოლადა ებრაელს გაყვები“.

ჩემო. (ღიმილით) მე - არა! აი, ქელამ იცის.

მანამ. მართლა? დამიწერე სიგყვები.

ქელამ. (ჭურჭელს ალაკებს) სიმღერადა მაკლია! რა ბედნიერი ხარ, მანგო! ხან უმიშვოდი იცრემლები, ხან...

მანამ. (შეაწყევსინებს) უმიშვოდი სულელი მღერის და გირის.

ქელამ. რომელი ჭკვიანი ინადგურებს ჯანმრთელობას?! ამღერეულ თვალებზე გეტყობა, დღევანდელი ღოზა უკვე მიგიღია. (თახი აიღო და ბარაკებისკენ გაემართა).

მანამ. ვის რას უშავებს ჩემი თვალები?! (ქელამ შეღის ბარაკში) იხსებეთ? (ჯოგო ღუმს) დღეში სამჯერ მაინც უნდა უიხრა, „მე შენ მიყვარხარ!“ როგორც ამერიკულ ფილმებშია. დამე ცოლს კარგად უნდა მოეფურო, დილით ფული მისცე. ენას დაიმოკლებს. ჯოგო, ერთი გამოყანას გეტყვი, თუ გამოიცნობ.

ჩემო. მიდი.

მანამ. პირში სარეცხი მანქანა მიდგას, რა არის? (პაუზა. ჯოგო მხრებს იხეჩავს.) ეე, ეე არ იცი? ფრანგული კოცნა.

ჩემო. ეი, მშობილო! შენხელა რომ ვიყავი, ერთი კოცნის გულისთვის გოგოს ერთი კვირა დაუდევდა... სხვის ჩხუბში არ ჩაუერიო, თორემ ცხვირში მოგხვდება! (ცხვირზე წკიპურგს მარცხამს) წადი, დაბინე! აშბა!

მანამ. რა დაბინებებს, ქალაქში მივდივარ, სამუშაოზე. ხომ იცი, ჩემი სამუშაო შუაღამისას, შუსკად თორმეტზე იწყება. ნეტავ, ვინ ან როდის გამოიგონა საათი? აბა, თუ მეტყვი, მარცხენა მჯავაზე უფრო ძვირფას საათებს აგარებენ თუ მარჯვენაზე?

ჩემო. ე- მაჯას გააჩნია.

მანამ. (აყინის) ესე იგი, მაჯას გააჩნია, ესე იგი და მაჯის პაგრონს, ესე იგი. მდიდრული რესტორნიდან და კამინიზიდან გამოსული ვინც მინახავს, უმეტესობას მარჯვენა ხელზე უკუთია.

ჩემო. ფრთხილად, ჯიმა! ესე იგი, ერთი ადგილი არსად ჩაყო! ქოფაკებს უფრთხილი, შარვალზე კბილი არ გამოგვრან, ესე იგი.

მანამ. ნუ გეშინია! წავედი! აშბა! (ფეხსაცმელებზე დახედავს) ე- შენს ფეხსაცმელს პირი დაუღია. მკედარს გავხდი და მოგიგან. სადმე, ბაღში, სკამზე იქნება დასვენებული. (მეორე პაუზა) მოდი, გავცეკვლოთ. ვისაც გადაეყვრები, შემხვდება ვინმე

* კითხილი იყოს თქვენი მოზრძანება სახტურმო კალიფორნიაში, ამ მშვენიერ ადგილას /ინგლ./

„ბუხარია“, იმას გადაეუცელი. (მეორე პაუზა) გაიხადე, რაღას ელოდები?! (ფეხსაცმელებს ეკლიათ) სოკო ხომ არა გაქვს? შენც ორმოცდასამი გინდა, არა? წავედი! (ვალის. ჯოჯო ფეხსაცმელებს დაჟერებს. შორიდან ისმის იან გარბარეის მუსიკალური კომპოზიცია „ვაკეპყილი კონსერვის კოლოფის ცეკვა“. ჯოჯომ სივარეტს მოუკიდა და შესიკას ყური მიუვლო. ბარაკიდან გამოდის ქელმა. იქვე, კარებთან გაჩერდება.)

ქელმა. ჯოჯო!

ქოზო. (მშვილად) რა გინდა?

ქელმა. არ გეძინება?

ქოზო. არა!

ქელმა. გელოდები.

ქოზო. ნუ მელოდები!

ქელმა. უშინოდ ვერ ვიძინებ!

ქოზო. ფანჯარასთან ნუ დგახარ! თვალები დახუჭე და დაეცინება.

ქელმა. შანვო სად წავიდა? (მეორე პაუზა)

საყვარელი ხომ არ გაიძინა?

ქოზო. არ ვიცი. შენ ეგ რაგომ გაინტერესებს?

ქელმა. ყოველ დამე სადღაც მიდის და გათენებისას ბრუნდება. ეგ, ალბათ, გაფუჭებულ ხალხთან დადის, უფროს ქალებს ფულს სციცნავს.

ქოზო. არ ვიცი. არ მაინტერესებს.

ქელმა. კისერი არხად მოიგეხოს! როგორ არ გეცოდება ოცდაორი წლის ბიჭი! ალბათ, არ ვიყვარს.

ქოზო. მიყვარს. მე მის მსაჯულად არ გამოვდები.

ქელმა. ფეხსაცმელები რაგომ გაცეალები?

ქოზო. შენ რა, ვეითივალთვალბე?

ქელმა. მე მაშინ გამოვიხედე, როცა ფეხსაცმელებს ცვლიდი. რაში სჭირდებოდა შენი დახეული ფეხსაცმელი?

ქოზო. ისე.

(პაუზა)

ქელმა. არ მოდიხარ? (პაუზა. ჯოჯო არ უპასუხებს) მანდ რას აკეთებ, მარგო?

ქოზო. ვარსკვლავებს ვითვლი.

ქელმა. როცა ხუმრობ, ბავშვით საყვარელი ხარ!

ქოზო. არ ვხუმრობ, ქელმა! ვარსკვლავებს ვითვლი და მუსიკას ვუსმენ... მგკვარვალმა რესტორანში უკრავენ... არ გესმის?

ქელმა. (პაუზის შედეგ) ახლა მესმის... კი არ უკრავენ, მაგნიტოფონი.

ქოზო. მოგწონს?

ქელმა. ძალიან. მშვენიერი მუსიკაა.

ქოზო. მაგ რესტორანში ყოველთვის კარგად ჩაეძული ხალხი დადის. რა გინდა. რას ინაგრებ, სული და გული! დღლიკატებს ფორაოხლის მღოვავით ზიირთმევენ. მღერაინ, ცეკვავენ. რა

ბედნიერი ხალხია! მათთვის ცხოვრება გრძალი და ნეგარებაა.

ქელმა. ნუთუ მართლა ასე გვინია?

ქოზო. კი არ გვინია, ეგრე! იმათთვის ეგრე! ქეთი, ჩვენს, ქართულებს პროფესიაა.

ქელმა. რა კარგი პროფესია გეძინია! ცუდი ის არის, რომ მე და შენ მუდმივად უშეშვრობა გველი. (მეორე პაუზა) ნეტავ, რამე მოთქვამს ეგ საქსოფონი?.. სიყვარულზე ხომ არა?

ქოზო. სიყვარულზე, სექსზე და სიკვდილზე. (პაუზა)

ქელმა. ჯოჯო!

ქოზო. რა იყო?

ქელმა. რაგომ არაფერს მეუბნები?

ქოზო. შინ შედი, ქელმა! (მარჯვენა კელიისკენ გაემართა).

ქელმა. მიდიხარ სადმე?

ქოზო. ვაგივლი, მგკვარს გადაეხედავ.

(სცენა უცებ ბნელდება).

ქელმა. ვაი... შუქი ჩააქრეს... მცეცა, ჯოჯო!

ქოზო. შედი, დაიძინე!

(მუსიკის ხმა უფრო ახლოდან ისმის, თანდათან ძლიერდება. საქსოფონმა ბოლომდე აიწყვიტა).

მესამე სურათი

აღრიანი დილაა. ისმის ჩიგების ვივილი-ხივილი. ბარაკების წინ ძირს დაწვენილ პაგარა მაცივარს მანვო უკირკიტებს. ღუმელთან ახლოს გღია კონსერვის კოლოფი. შემოდის კვირისტიანი.

ქვირისტიანი. ალისა! ალისა! (მეორე პაუზა) სად არის ჩემი ალისა?! (მანვოს შენიშნავს) ჩემი ალისა არ გინახავს?

მანვო. ენახე მგკვარზე ჩაივია პირის დასაბანად. კულზე კონსერვის კოლოფი ჰქონდა გამოშპული.

ქვირისტიანი. ოპ, ღმერთო, დიდებულნი!.. შენ, ბიჭო, მაიმუნი ხარ და მაიმუნობის მეტი არაფერი იცი!

მანვო. რის მაქნისია შენი ალისა?! შეგვჭამეს ვირთხებმა და თავებმა!

ქვირისტიანი. კმ! ეს მაცივარი საიდან მოათრიე?

მანვო. ჩემი რძე აღარ დააღლეინო, თორემ მივასკვლიებ!

ქვირისტიანი. აბა, ერთი ვაბედე! (მეორე პაუზა) ვანა არ ვიცი, რძემი რასაც ხარმავ?! დამლაშობით რომ გაიმურწები ხოლმე, ისიც ვიცი, სად დაბორი-ალობ გათენებამდე.

მანვო. კუს გბის შემოთ, ბულებულების ჭალაში. ქვირისტიანი. კი, აბა! ბულებულების ჭალა და აშფაშანა უკან დაგვრება! ბოლოს ვირის აბანოში,

ორთავალამი არ ამოყოი თავი!

შანჭო. ბრიჯიგ ბარდო, რა გინდა ჩემგან?
რამდენჯერ გთიხარ, რძეს ნუ მპარავ-მეიქი! წადი,
კოსტავას ცხრა ნომერში მალაზიაა - აყვალაფერი
კატებისათვის! იქვე კატების მოყვარულთა კლუბი.

ჰჰჰჰჰჰჰჰ. დამყინი, არა, დამყინი! თეიონის
ხარ მასხარა და მაიმუნი! მალაზიაშიც წავალ და
ჩემს ალისას არაფერს გავუჭვრებ. დიხხცს!
მოყვარულთა კლუბის წევრიც გახვდები.

შანჭო. ვერე იოლი კი არაა! იორიემ სამედი-
ცინო შემოწმება უნდა გაიაროთ. (მეცხვარი ფეხზე
წამოაყენა) აი, მაცივარი გავარემონტე. რელე
უნდა ვიყიდოთ, ფული ჩამოდი! (სივარებს უკი-
ვლებს).

ჰჰჰჰჰჰჰ. ფული, აბა, ფული! დღე და დამე
შენთვის ვარ ლილოს ბაშრობაზე დაყულებული!
იყოლე, სესხად რომ დაგჭირდება, აღარ ვაზსხებ
და ნუ გეწყინება! (გახვალა დაპაობა) უი, უი, შენ
მაცივრის ვაკეთება შეგიძლია?! (ალისა) ალისა!

შანჭო. მუცელში ბავშვებს ვაკეთებ და მაცი-
ვარი...

ჰჰჰჰჰჰჰ. დიდუ!

შანჭო. მაცივარი რა ჩემი ფეხებია!

ჰჰჰჰჰჰჰ. (შემობრუნდა) რასაა რომ დაპარ-
აკობ, თუ იცი?! გაგივდი, ბიჭო?!

შანჭო. გუიყებო, არ გავიგოთელვარ!

ჰჰჰჰჰჰჰ. უშრელი! თავგელი! უსირცხვილო!

არც უფროსი იცი, არც... (ხელი ჩაიწვია, ვაღის
პარაკიდან გამოდის ქელმა).

ქაქმა. დილა მშვიდობისა, შანგო!

შანჭო. გაგიმარჯოს!

ქაქმა. რომელი საათია?

შანჭო. (უხეზად) არ ვიცი.

ქაქმა. რა მშვენიერი დილა გათენდა! რა
ამინდია, მკვდარს გააოცხლებს. (თოკზე გადაფე-
ნილ სარეებს ხელით სინჯავს) ამ მამთარს კინა-
დამ სიცივისაგან სული არ გამძვრა... ეს მაცივარი
საიდან?

შანჭო. სანაგვეზე ველო.

ქაქმა. (მაცივრის კარი გამოიღო) რაკი ვადა-
ბაგეს, ალბათ, გაფუჭებულია.

შანჭო. რელე აქვს გამოისცვლელი. იმუშავენს.
(ვაღის პარაკების უკან).

ქაქმა. დაფანგებულა, მაგრამ არა უშავს! მალე
დაცხება და ბუმი დაგვესევა. (მაცივრის კარი მი-
ხურა და სარეებს მიუბრუნდა. შანგოს შემოაქვს
შეშა, ღუმელში შეაწყობს და ეცეხლს ანთებს.
შედის პარაკი, გამოაქვს ქეაბი და ბოთლით
რძე) ჯოგო! (მეორე პარაკი) ჯოგო, არ გაიღვიძე?!
გამოდი, ძილისგადა, ისეთი დილიაა, მტკვარში
ბანაობა შეიძლება. (სარეებს ხსნის).

(შანგომ ქეაბში რძე ჩაახსა და ღუმელზე
შემოდგა. პარაკიდან გამოდის ოქროშა, ხელში

ორი დიდი, ცარიელი ჩანთა უჭირავს).

ოქროშა. გამარჯობა!

ქაქმა. გაგიმარჯოს!

შანჭო. მძიმე არტილერიას ჩემი საღამი!

ოქროშა. ოი, სიმძიმე დაგეცეს მაგ გამოფეი-
გინებულ თავზე! დიდიანვე დამთარსა!.. რა ვქნა,
შენ არაფერი გემელება!

ქაქმა. ოქროშა, შეხედე, რა კარგი პაერია!
ისეთი დღე მოდის, სიცოცხლე მოგწყურდება...
მტკვარზე თოლიბე დაფრინავენ.

ოქროშა. ნეტავ, საიდან მოფრინდნენ ან საით
გაფრინდებიან? (შანგო ნახახით შემას წერი-
ლად ჩებავს).

ქაქმა. გამხუხული მოდის, მდიდრების და
ღარიბების დღესასწაული.

ოქროშა. მიუბე თოვლი დენბა... პირველი თოვ-
ლი ახალგაზრდებს უხარიათ, უკანასკნელს მოხუ-
ციები აცილებენ. წავა და სიზმარივით გაქრება, თით-
ქოს არცა ყოფილა.

ქაქმა. (სარეებს ხსნის და შარბე ივრთვებს)
ალბათ, ჩვენთანაც დალან თოვლი ნეტავ, სიხუმში
როგორი ამინდია? მღვამ თუ გაიღვიძა?!

ოქროშა. მღვა უკვე აყუფებოდა... აფხაგიის
მთებში აფეისტომე თოვლი ძეხს, შვილო!.. ერთი
შორიდან შემახვდა. (მეორე პარაკი) უი, როგორ
ღამაგვიანდა! რა ძილქუმი მეცა!

ქაქმა. დღეს მაინც დაისვენე, კვირაა! მთელი
ქვეყანა ისვენებს, დღეს ხომ სიყვარულის დღესას-
წაულია!

ოქროშა. საყა შიმშილია, იქ შიმშიბი და დღესას-
წაულები არ გამოილევა! როცა კუჭი ცარიელია,
ენაგამოვლებული ძაღლივით ადვილად დაგაბამენ!
მაძღარი მშვიერს ვერ გაუკვებს, თვალიხილული -
ბრმას... დღესასწაული... კარგი საგყურარაა, მე და
ჩემმა ღმერთმა! დასვენება მაშინაც მეყოფა, როცა
საფლავში ჩავეწვები. (ხმადაბლებით, თითქმის
ჩურჩულით) ოქურაციია უნდა გავიკეთო, გოგო,
ფულს ვაგროვებ.

შანჭო. რის ოქურაციას იკეთებ? (ოყინის)

ოქროშა. (ქელმას) შეხედე, ერთი, რას ვაგეს!
მაიმუნი ხითხითებს, მაიმუნი!

შანჭო. ოქურაციას შეიძინებ ვარჯიში არ
გირჩენია?

ოქროშა. ეგ არ არის შენი საქმე!

შანჭო. სუპერგიამინდესაც თავი უნდა დაანებო!
აი, ბრიჯიგ ბარდო დღეაგამი.

ოქროშა. ჭინჭარი ენამე, ჭინჭარი! (ქელმას...
ხმადაბლებით) შედმეტ ხორცებს ისე ჩამოვით-
ლი, არც კი დაფეიქრდები. (შანგო იყინის) ისევე
მე დამყინის, ეს კატების ჯალაბიათ! (ქელმას) შენი
ჭირიმე, ჩემ კაცს წურბელები მოჰკიდე, არ და-
გავიწყდეს! წავედი, დამაგვიანდა. (შანგოს) რომე-
ლი საათია?

შანშო. (შეუღრენს) არ ვიცი. (ოქროშა ვადის).
ქაშა. რაგომ დასენი, ვეღარ დაღის საწყალი!
(*თავისთავად ეღიმება. გაშშრალი განსაკეცილი
შეაქვს ბარაკში. შემოდის კვირისგინე.*)

შანშო. ახლა ვულკანი ამხსოვთქავს, დღეებო,
დაყარეთ შეილებო! (*სიკარგეს უკილებს.*)
ჰჰჰჰჰჰჰჰ. საღლა არ ვეძებე, არსად არ არის
ჩემი ალისა!

შანშო. მოიგაცხვ? თუ თაყისი ნებით გაისოვლა?
ჰჰჰჰჰჰჰ. (*ქებაში იყურება*) ხოს! ვითომ
რძის აღუღებს!

შანშო. რძე კი არა, უკვდავების ელექსირია!..
რძეა, მაშ, რა არის?!
ჰჰჰჰჰჰჰ. რა არის და საწამლავე! გულ-
მუცელში ურჩხული ჩავაღლომა, შე უბედურო!
გენის გამოვიშრობს ეგ მანავუა თუ რაღაც ოხრო-
ბა! კაცად აღარ იფარგვ!

შანშო. აბა, აბა! ჩემი გენის ყვაილობას თქვენ
ვერ მოსწერებით, ქალბატონო კვირისგინე!
(*ცხვირს აეკმინებს.*)

ჰჰჰჰჰჰჰ. გაზრდა! ვერც მოვესწრები! მიდი,
მოიკალ თავი! (*შანვო ცხვირს აეკმინებს*) რა
ბიძი შევიჯდა, მაგ ცვიდრში?

შანშო. არ ვიცი. ორპირი ქარი უბერავს.
ჰჰჰჰჰჰჰ. საღ არის ჩემი ალისა?
შანშო. (*ცხვირს აეკმინებს*) არ ვიცი.

ჰჰჰჰჰჰჰ. ოპ, ღმერთო ჩემო! ოპ, ღმერთო!
მართლა თავს მომაკვლევენებს ეს ბიძი! შენ გაღ-
ამალე?! (*შანვო ღუმს*) მიიხარ, საღ დამაწყვედი?!
თუ ჩამოაზრჩვე? (*შანვო პირი დააღო, თავს
აუნწვს და ცხვირს აეკმინებს*) რას ერწოდი, რა
დაგიშავა?! რაგომ მარჯვენა არ გაგიციელება!

შანშო. წყველა მაწყვევარს! წყველა მაწყვევარს!
მარჯვენა ხელი გაგიციეღეს და მარცხენა...
ჰჰჰჰჰჰჰ. (*შეაწყვევინებს*) წყველა მაწყ-
ვევარს! წყველა მაწყვევარს!.. სანაგვის ვირთხა!

შანშო. ხაფანგის ყველი!
ჰჰჰჰჰჰჰ. ჰეროდო მორიელი!
შანშო. ბრიჯიგ ბარლო!
ჰჰჰჰჰჰჰ. ეშმაკის ნალეული!

შანშო. მოწყენილი თოლია! (*პაუზა*) გვეყოფა!
მოდი, შევრთვით! (*დამორჩეველი*) კვირისგინე
ღიღი! რად გინდა, ფულს რომ ინახავ? ფულს
ძალიც არ ჭამს. ალისას გაფიცებ, სამი ლარი
მასესებ

ჰჰჰჰჰჰჰ. უღაგებო აღარ დაგალოჯო, იყოლე!
(*შანვო თავს უწევს*) აღარც ცეცხლმოდებული
კონსერვის ქილა გამოაბა! (*შანვო თავს უწევს*)
გაივც, შვლო, უბედურების სუღარა გაქვს შემოხ-
ვეული. მაგ ეშმაკის ვახშამს დაანებე თავი? გონს
მოიდი! (*მეორე პაუზა*) ჰჰ! როცა ფული გჭირდება,
ბავშვივით მიამბობ და აღერხიანი ხდები... კი,
მაგრამ, სამი ლარი ხომ გმართებს ჩემი?!

შანშო. სამი და სამი ექვსი იქნება, ანგარიში
აგერი? (*პაუზა*) მასესებ?
ჰჰჰჰჰჰჰ. (*ღიმილით*) ვნახით. (*ვაკლებებს
და შეღის ბარაკში. შანვო ღუმელთან დაიხი-
ქებს და ცეცხლს სულს უბერავს.*)

მეთხე სურათი

(*მარჯვენა კულისიდან ისმის ყვირილი.*)
ხმა. კაცი იხრწობა!
(*შანვო უკვებ წამოვიარდება.*)
ხმა. მოვევშვლი, კაცი იხრწობა!
შანშო. ხორენას ხმაა. (*ეძახის*) ჯოვო! ჯოვო!
კაცი იხრწობა! (*ბარაკებიდან სწრაფად გამოდის
ჯოვო. ქელმა, კვირისგინე და კალისტრატე
ყავარჯნი.*)

ქაშა. რა მოხდა?
ჰჰჰჰჰჰჰ. რა ამბავია, შანვო?
შანშო. ქურთო ყვირის, ვიღაც იხრწობა. აბა!
(*ქებაში ძირს ჩამოვდება და თავი დაახურა*)
ჰალისტრატე. აკილო საღ არის, აკილო!
ქოშო. თუ დაიხრწო, მეორედ აღარ შევა
მტკვარში. აბა!
ქაშა. რა ღღის ხუმრობაა, მივეშვლით!
ჰჰჰჰჰჰჰ. რაღას უყურებთ?! ჩქარა გაიქეცი,
ჩქარა! (*ჯოვო, შანვო და ქელმა მარჯვნივ
გარბიან.*)

ჰალისტრატე. ამ დილაადრიან ვის გაკვირდა
ნეტავი? (*ღუმელთან გაბურჯებზე დაჯდა.*)
ჰჰჰჰჰჰჰ. რა ვიცი, ვინ უნდა იყოს. ოქროშა
წავილა ბაზრში?
ჰალისტრატე. წავიდა.

ჰჰჰჰჰჰჰ. ერთი დღესაც არ ისვენებს. რა ქნას
ჩემსავითი გაჭირვებულმა! გუმინ მემეურად ჩამო-
ღნი, ფეხები დაშისივდა. სამი ლარის მეტი არ და-
მრჩა. (*მეორე პაუზა*) ამდენი ხალხია და ჩაი ვერავენი
შემოდგა. (*უპაუზოდ*) უკურე შენ! ისევ მოვიდნენ.
ჰალისტრატე. ვინ მოვიდნენ?

ჰჰჰჰჰჰჰ. პაგარა მაწანწალები... ეი, ბიჭო,
მოშორითი აქედნს. ჩქარა, მანდ არ მომიყვანიო!..
რაგომ თავს არ გვანებებენ ეს წყეულები?! (*ისმის
ბავშვების ყიყინა, ინდიელების მსვავია ველუ-
რი ყმილი და შეძახილი: „ბრიჯიგ ბარლო!
ბრიჯიგ ბარლო!“, არ უგსმით!*) მაყალეთ, მოვიდე
ერთი! (*კალისტრატეს ყავარჯნი წავლიჯა და
მარცხნივ სწრაფად ვავიდა.*) უპ, შე შოლოპარკიდან
გამოვარდნილი მაიმუნო, მტკვანები კიდეე?!
დაიკარგვთ აქედან, თქვე მაწანწალებო!.. შენს
გამგრძლეს გამოუყავი ენი, შე მამაბაღლო!.. აქ
აღარ მოხვდით, თორემ ამ ყავარჯნით გაგინე-

ჩქვავი თავებს! (შემოღის) მხუცებს! (კალისტრატეს ყავარჯენი დაუბრუნა) ვინ არიან ეს ველურები, ვის კალთებში გაიმარდნენ?!

პალმსტრამბ. რას გაუვარდები ხოლმე მაგ ბავშვებს! რა გინდა, მაგათუე გაქექონ ნაგავი.

პპირმსტინმა. რომ იპოეონ რამე?!... კი არაფერს დაგაცდიან?! რითი ვერ გაიგეს, რომ ეს ჩვენი სანაგვეა?! არ უნდა გაიგონ?! (მეორე პაუზა... გახარებულად) უი, კალისტრატე, აგერ არ ყოფილა ჩემი ალისა?! ფანჯრიდან იყურება... (შელის ბარაკში, შავი ხელი და ხორენას მხრებსა და ფეხებში ხელვები ჩაუვლიათ და შემოიკრებიან აპექსი. უკან მოჰყვებიან ჯოჯო, ქელდა და აკლო - ხელში ძველი ვედრო და გრძელი ბამბუკის ჯიხა უჭირავს. ბარაკიდან გამოდის კვირისგინე - ხელში ჩველი უჭირავს.) ციცხალია? (აპექსი ძირს დააწვეინებს.)

ქელდა. აკლომ და ჯოჯომ გადაარჩინეს. (შელის ბარაკში).

პპირმსტინმა. აკლომ თევზის მაგიერ ეს კაცი დაიჭირა.

პპირმსტინმა. ღმერთო, შენ უშველე ყველა გაჭირვებულს! (ქელი ღუმელზე შემოდგა).

პალმსტრამბ. ვინ არის? ცურვა არ იცის?

პპირმსტინმა. რა ვიცი, აბა! ეს იგი, დილით აღრე ჩავედი, ესე იგი, და ვიყავი კარგა ხანს მარგო, ჩემთვის, ესე იგი. (ბარაკიდან გამოდის ქელდა. ხელში უჭირავს ორი პირსახოცი. ერთი აიღობს მიაწოდა, მეორე პირსახოცით აპექსის სახეს უმშრალავს.) გუმინ მთავში იწვიებდა, მდინარე ამღვრულია და თევზი არ მოაქვს, იტაცებს, ესე იგი. უკებ ყვირილი შემომესმა, კაცი ისწრობა, უშველე, ესე იგი. ძველ საქვაბეცთან ეს ქურთი გადმომგარნიყო და იტაცებოდა. (პირსახოცი ჯოჯოს გაუწოდა. ჯოჯომ სახე გაიმშრალა და თოქმე გადაფინა. აპექსი კანკალეხს. ქელდას პირსახოცი გამოართვა და თვითონ იმშრალავს).

ქოჯო. შენ რაგომ არ მიუშველე?

პპირმსტინმა. (დამორცხვებული) ცურვა არ ვიცი.

პპირმსტინმა. დავივალე, ხალდა ბეკლებური ჯანი, მარა... მალე ჯოჯომაც მოგვსწრო. გამოვიყვანეთ ნაპირზე და, რას ხედავს ჩემი თვალები: ფეხები თოკით პქონდა გაკოჭლი.

პპირმსტინმა. დიდუქ! ვინ გაკოჭა?

პპირმსტინმა. ესე იგი, რა ვიცი, აბა... ესე იგი.

(აპექსი ახველებს).

პალმსტრამბ. ფეხებით დააკიდე?

ქოჯო. კასრივით უკებ წამოეყვალე.

პპირმსტინმა. ბევრი წყალი უყლიაა, აეროსტატივით იყო გაბერილი.

ქელდა. ტუჩები გახიეთილი აქვს და ჩალურჯებული. სიმწრით თუ დაიჭამა. (შელის ბარაკში...

თხელი საბანი გამოიგანა და აპექსის მოახურა. პირსახოცი გამოართვა და თოქმე გადაფინა.)

ქოჯო. რა მზლდა? თავს იკლავი თუ გადაგადღეს მტკვარში?

პპირმსტინმა. (ახველებს) რა გინდათ ჩემგან?!

პპირმსტინმა. თავს იკლავი? ფეხები რაგომ ტქონდა გაკოჭლი?

პპირმსტინმა. რა გინდათ ჩემგან?! რას მერჩიო?! მე მხოლოდ სექქეაკლს ვამზადებდი... ეს იქნებოდა დიდი დღესასწაული... თეატრის ვლია, ხალხს უიხრას სიმართლე და დაუბრუნოს დღესასწაული... თეატრში გამიყდეს! პრეჟმია წინ მივალავს!

პპირმსტინმა. ვინ ვილადატა? კოლმა?

პპირმსტინმა. ვინა ხართ? რას მერჩიო? სადა ვარ?

პპირმსტინმა. სადა ხარ და სანაგვემე! მალლობა უიხარ, ბეღელ მოვიწვრეს.

პპირმსტინმა. კვილი იყოს თქვენი მობრძანება, სასტუმრო „კალიფორნიამი“!

პპირმსტინმა. მივილი სიცოცხლე ვიცნებობდი, მოხეტიალე თეატრი შექმნა, თეატრი ბორღლებზე... რას მერჩიო? თუ ღმერთი გწამთ, გამანებეთ თავი! პპირმსტინმა. შემინებულია.

ქელდა. რა ფერი აქვს! ახლა ნუღარაფრის გემინათი, ბაგონი!

პპირმსტინმა. ესე იგი, აცალეთ, გონს მოვიდეს! ბოღავს, ესე იგი.

პპირმსტინმა. (ჯოჯოს) დებილი ხო არ ვაღაჯარჩინი?

პპირმსტინმა. არ მინდა სიცოცხლე! ღარ მინდა ვეყით სიცოცხლე! რაგომ ვაღამარჩინი, ვინ გთხოვათ?! არ მინდა სიცოცხლე!

ქოჯო. არ უნდა და ძალაა! მოკიდეთ ხელი და ისე მტკვარში ვაღაჯდე!

(პპირმსტინმა და ხორენამ ილიებსა და ფეხებში სწრაფად მოკიდეს ხელი და ახწიეს).

პალმსტრამბ. რას მერჩიოთ, კაცი, ვაგვიღიო?!

პპირმსტინმა. დიდუქ! გაუშვით ხელი!

(აპექსის ხელი გაუშვეს. კაცები იყინიან).

ქელდა. ეს რა ხუმრობაა, ჯოჯო! შხებდეთ, როგორ კანკალეხს. ღუმელთან მობრძანდი, ბაგონი!

პპირმსტინმა. მობრძანდი, ცხელ ჩაის დაგალეყენებთ. შეშა შეუკეთე, შავი!

პპირმსტინმა. რძეს მიირთმევი, ბაგონო, თუ ჩაი გირჩევიანთ კაკლის მურაბით?

პპირმსტინმა. კოქნარი მურაბით. ფუჰ, რა საშინელიაა!

(ღუმელთან მივა და მივიყვებთ. შავი, ჯოჯო და ხორენა ერთმანეთს გადახედავენ. შავი ვაღას ბარაკების უკან. შემოაქვს შეშა და ღუმელში უკეთებს. სულს უბერავს. ყველანი ღუმელთან მოგროვდებიან. აპექსის გაბურეტი დაუღვეს - დაჯდა. კალისტრატეც დაჯდა).

პპირმსტინმა. მე განისამოს გამოვიცილი, ესე იგი...

ამ წყალწალბეულსაც ჩააცვით რამე, ესე იგი.
ქმლმბ. ახლავე! (ჯოვოს) შენ არ გამოიცილი?
X(ოზ). არა. (ქელმა შეღის ბარაკში).

ამიწო. ესე იგი, სამ წელიწადში ჩვილმეტი კაცი
გაღვარჩინე, ესე იგი. მაღლობს კი არ ზნევი,
მარა, აქეთ მიყვირიან, სიცოცხლე არ მიწოდდა,
რაგომ გაღამარჩინებ! იმის შემდეგ მტკვარში შეს-
ული არც ერთი აღარ მინახავს, ესე იგი. (ვედრო
და ანკეის ბარაკში შეიგანა. ბარაკიდან გამ-
ოდის ქელმა. მხრებზე ძველი ქურთუკი მოუხ-
ურავს. ხელში ფინჯანი. კოვში და სამაქრე
უჭირავს - ჭურჭელს მავიდავზე დადევს. ქურ-
თუკს აქეხის მოახურავს).

აპქსი. გმადლობთ! (ჯოვოს) ეს რა დალი გაქვთ
სახემე?

ქმლმბ. აფხაზეთში ორჯერ მძიმედ დაიჭრა,
ბატონო! ერთმა გყვიამ დაწვი შეუნგრია.

აპქსი. ააა, აფხაზეთი! (შანვოს) რაგომ გაქვთ
შვი გუქები, მაყვალი ჭამეთ?! შაეყვითელი ფერი
გაძვეთ. აღამიანის სახემე მოელი ცხოვრებაა აღ-
ბეჭდილი. (ჯოვოს) არც თქვენი ფერი მომწონს!
(ხორენას) არც თქვენი. (ბიჭებმა ერთმანეთს
გადახვეს).

ხორენა. წავედი, ოქროსმადიებლებო! პური არ
მიმიგანია. სამი მძიერი ბაღლი მელოდება. ცოლი
სააუღმყოფოში მიწევს.

შანვო. რა მოუვიდა?

ხორენა. შეითხებუა ორსულად.

(ქელმამ აქეხის ჩაი დაუხა, დაუშაქრა
და ფინჯანი მაიწოდა).

აპქსი. (ფინჯანი გამოართვა) გმადლობთ!
(სებას).

X(ოზ). ხორენ, ამ ბოლო დროს ცარიელი
ბოთლები აღარ ჩანს, რამაში საქმე?

ხორენა. ბოთლებს ბუნკერებში აღარ ყრიან,
ჯოვო! ქალაქში აგროვებენ. ბოთლების შეგროვება
თუ გინდა, მოსკოვში უნდა წახვიდე, დღემი ხუთი
მილიონი ბოთლი არაყი ისმება.

პაწმსტრბმ. ხუთი მილიონი?

აპქსი. ხორენ, რაფერ ცეცხლავენ ამდენს?!

ხორენა. ოქროსმადიებლებო, მაღარიბი თქვენ-
მე! ქურთი რო გაღაგერჩინათ, შე ვიცისრებდი.

შანვო. ვიცისრებთ და დაგაგაგიებთ. „გრუხა“
აღარ შემოგვაპარო, თორემ ჩვენი გზები გაიყრება.
ამბა!

ხორენა. (უღანაშულოს ვაოცებით მხრებს
იხეხავს) ოქროსმადიებლებო, წუხელ ვაკეში დიდი
ქორწილი იყო. პაგარძალი ცოგა შემინებული და
დაბნეული ჩანდა. კარგად მოჩხრიკეთ, ოქროს
საყურეს ან დანა-ჩანჩელს გამოაყოფილდა.

პაწმსტრბმ. ქურთები ოქროს ვის დაანებებთ?

ხორენა. ცხოვრება წახდა, ბიძაჯან! ორი კბილი
ვერ ჩავისვი, ესაა საქმე?! კარგად იყავით! ამბა!

(ვაღის).

X(ოზ). შენ იყავი კარგად, ოღონდ მე ნურაფერი
ამტკიცებდა. ამბა!

(პაუზის შემდეგ ისმის საგვიროთო მანქანის
ხმა. მანქანა დაიძრა).

აპქსი. ამბა! შემგაგურების ვარგონი. (ჩაის
სებას) რა კარგია ზღვა... რა კარგია სიცოცხლე.
რა კარგია სითბო, უცებ აღამიანად გაქცევს.

აპქსი. იმე! უცებ რა სხვანაირად აღა-
პარაკდა!

აპქსი. რა კარგია გამაფხულო... მზე, აყვავებული
ველ-მინდვრები. რა კარგია, როცა აღამიანებს
უყვართ ერთმანეთი.

X(ოზ). ველ-მინდვრები კი არა, ვინა ხარ? რა
მხოდა, არ გეყვები?!

აპქსი. აუქში მქვია. თეაგრში ვემუშაობ... უფრო
სწორად, ვემუშაობდი... ჩვილმეტი წელი სავრმი-
ბოროტი შეძინა.

შანვო. ხად გეძინა?

აპქსი. თეაგრში ვცხოვრობდი და იქვე,
სავრმიბოროტი შეძინა, სადაც მსახიობები იხდიან
და იცეკვები.

პაწმსტრბმ. უკ, ეს ჩვენზე უბედური ყოფილა.

აპქსი. დიახ, ჩვილმეტი წელი პაგარა კაუეგამი...

აპქსი. (შეაწყვეტინებს) ბინა არა გაქვს,
ბატონო?!

აპქსი. (არ უახსუებს) თეაგრი ზღაპრული
სკივრია! სიყვარული - სამთიხის გასაღები! თეა-
გრი გრძობების ჩანჩქერია! თეაგრი გრძობების
ბუზალტგობაა: ერთი პინაზე სიყვარული ძვეს, მე-
ორეზე - სიძულვილი. ერთზე სიკეთე, მეორეზე -
ბოროტება. „წაღით თეაგრში! მოკვდი თეაგრში!“
თეაგრი ჯაღოსსური ხომალდია, ათასი ჩირაღდით
განათებული ყინულმურდი... ვიწვექი პაგარა კაი-
უგაში, ოკეანეში მიეცურავდა და ყინულს გჭრიდა
აღამიანების გულში. (ქელმას ფინჯანი მაიწოდა)
გმადლობთ! „გეყვარდეს ხელოვნება შენში და არა
შენი თავი ხელოვნებაში!“ (ქელმამ ფინჯანი მავი-
დავად ადევდა).

პაწმსტრბმ. ვრიპა!

აპქსი. ჩემი სანუკვარი ოცნება იყო, შემექმნა
მოხედავად დასი, ჩამომეგლო მიოვლ დენიამე და
ხალხისთვის მეთქვა სიმართლე. სიცრუე შხამი და
ლენციოფა! სიყრუიდან ქურდობამდე ერთი ნაბიჯია!
სიყრუე - ეს უკვე ქურდობაა! ფესვი თუ გაივდა,
ვეღარ ამომიკვებ! დაბ! „თეაგრი სჯის ყოველ-
ვეღარ ბოიყურებას, რომელთაც არ ებრძვის სასამა-
რთლო და ითიმენს“. (ქელმას ქურთუკი და იხედა
საბანი დაუბრუნა) მაღლობელი ვარ! საიქილად
მომბრუნეთ. არც კი ვიცი, როგორ გადავიხადოთ
მაღლობა. (ღიმილით) ახლა, ალაბო, აღარასოდეს
მოეკვლები. ნახვამდის! ნახვამდის, კვილიო ხალხი!
პაწმსტრბმ. კარგად იყავი! (აუქსი ვაღის)

თავს გაუურთხილდი!.. ვერაფერიც ვერ გავიგე.
ჰპირობნინა რა ვერ გავიგე?

ჰალმობრბა. თავის მოკვლა უნდოდა თუ?..
შანაშ. უგყობა, ვიღაცასთან ჩაიჭრა, გაკოჭეს
და მტკვარში გადააგდეს! ისე, ცოტა დარჩებოდა
ჩანდა! თუგარის ხალხი ყველა დარჩებოდა!

XOშ. დარჩებოდა კი არა, დიდი შეტურტყილის
ერთია! ვერაფერს გამოაპარებს.

ჰპირობნინა. იპ, ნეტავ თქვენს თავს მიხედოთ!
ლამის წაფიქტე, ჩაი არ დაელითო, ქელმა?!

ქელმა. დაელითო. (კალისტრატეს) წურბელ-
ნებს ეხსავშმოთ. (კვირისტინემ ქეთილი აიღო,
ქელმამ თხელა საბანი და ქურთუკი.) ჩაის არ
დალეით, ბიჭებო?!

XOშ. ჩაი არა, ლიმონათი!
(ქელმა, კვირისტინემ და კალისტრატე შე-
დინ ბარაკში. შანგომ ქვაბი იღშუელშე
შემოდტა.)

შანაშ. რა ვჭამოთ, ძმობილო?
XOშ. რა ვჭამოთ და ვინ მიექნძიოთ, საკითხავი
აი, ეს არის!

შანაშ. ჩაი დაელითო თუ რძე? (ბოლთას
სეშეს) ჩაის კინდლშიც არ ვხვამდი. ჩაის რა
დამალკეინებს!.. მოდი, ვიმღეროთი. რეპი გინდა?

XOშ. რეპი არა გოროლა!
შანაშ. დამიჯერე, შშიერ კუჭს რეპი უხდება!
რამდნიც გინდა, იყებდე, ვინ ვისმენს?!

XOშ. მიდი, შეუბერე!
შანაშ. (ჩაახელა. მღერის და სკჟჟვებს რეპის
მომღერლებს ბაბაებს და შსუბუქედ დასყინის).

მოდი, ერთად ვიმღეროთი, ქართული რეპი, გული
რად დამიკოდე, სად წახვედი, პეპი?! (მყირე პაუზა)
პე-პი! პე-პი! პე-პი! პე-პი! (მყირე პაუზა) წაჲიდა!
პე-პი! პე-პი! პე-პი! პე-პი! გული რად დამიკოდე-
მიდი!

XOშ. სად წახვედი, პეპი?! (მყირე პაუზა) პე-
პი!

Oრძიშ. (მღერის და სკჟჟვებს) პე-პი! პე-პი,
პე-პი! მოდი, ერთად ვიმღეროთი ქართული რეპი!
შანაშ. პე-პი! შენ რა, მარგო პირს ალებ?

XOშ. პე-პი!
შანაშ. ბი პეპი!*

XOშ. ბი პეპი!
შანაშ. ბი პეპი!

XOშ. ბი პეპი!
(მყირე პაუზა).

შანაშ. მართლა, რა ვჭამოთ, ძმობილო?!

XOშ. რა ვჭამოთ და ეროტიკული კერტები.
არჩევენი მე.

შანაშ. არადანი - მე. (სიგარეტს უკიდებს).
XOშ. მე ძალიან მიყვარს ეროტიკურცხი.

* ბი პეპი - იყავით ბედნიერი /ინგლ./

(კონსერვის კოლოფს უყბი ამოქრა და შანგოს
ვადაუკვლო).

შანაშ. მეც ძალიან მიყვარს ეროტიკურცხი. (კო-
ლოფს უყბი ამოქრა და უკან დაუბრუნა. სანამ
შანგო მანაგავს მიაწვლიდეს, მანამდე კოლოფს
აბურთაჲვებენ და ერთმანეთს პასებს აწვლიან).

XOშ. მე არაიანი.
შანაშ. მე არაიანი და ხიშილალა განსაკუთ-
რებით.

XOშ. მე ხიშილალა, საგაცური, ანანახი,
ნიახური და ისპანახი.

შანაშ. მე ისპანახი, სგაფილო, თხილი, ნიგოში
და წიწბიბურა. (მავიდიდან უნჩახი აიღო, მანა-
გუა დაუხსა და ჯოგოს მიაწვლია) დეგუსტაცია!

XOშ. მე წიწბიბურა, ხახვი, ნიორი და შწვაჲვე
წიწაკა. (დალია და უნჩახი დაუბრუნა) ჯიგარი
ხარ!

შანაშ. მე შწვაჲვე წიწაკა, დარიჩინი, მუსკატის
კაკალი და თაფლშე დამშაღებული ტკბილეული.
(მანაგუა აიღო. უნჩახი მავიდიამე დაღტა და
სიგარეტს მოუკიდა.)

XOშ. მე... მე... გავიჭვდე. ჰო, თაფლშე დამშა-
ღებული ტკბილეული, ახალი შარდანწო და ერო-
ტიკურცხი. (ყვინის).

შანაშ. მეც ძალიან მიყვარს ეროტიკურცხი.
(ყვინის).

XOშ. სასმელს რას მიირთმევთ?

შანაშ. ერთი ჭიქა ლული, ორი კოშმი არაჩენით.
XOშ. აუიე! მაცივარი გვაქქს! მიდი, გამოილე
ათი კურცხი. ამაბ! (ყვინის).

შანაშ. აუიე! ჯიგარი ხარ! თავი გაქქეს თუ
ყულაბა! (მაცივრის კარი გაძალო) ვა, არ არის!
აღისამ შეჭამა?! (მაცივრის კარი მიხურა. ორიე-
ნი გათრიაქებულეები არიან, უადგლოდ და
უმიმეშოდ იყინიან).

XOშ. აუ, რა გამახსენდა!.. ორი კურცხი მაქქს.
ამბა!

შანაშ. ორი კურცხიც მე მაქქს. ამბა! (ყვინის.
ამჲვე ღროს აიღოს ლაპარაკ დასყინის). ორი
- აღისამ. ესე იგი, ვამოვიდა ექვხი, ესე იგი.

XOშ. ესე იგი, ნალეული შეწვზით ექვსკურც-
ხიანი ეროტიკურცხი, ტაფამწვარი, ესე იგი. (პაუზა)
ე, აღისა ხო დედალია?

შანაშ. აღისა მამადალია.

XOშ. აღისა ჰქვია, ესე იგი, დედალია! ესე
იგი, დავგრჩა ოთხი კურცხი.

შანაშ. (ჩაფიქრდება) ესე იგი, დედალია?
XOშ. (კანკალებს. მოულოდნელად გაყოფ-
დება. ყვინის.)

აღისა დედალია! დედალია, შენი!.. მომწყდი
თავიდან, შე ნაბიჭვარო! შემეშე! ამბა!

შანაშ. რა მოვიფიდა, ჯიგო?! მაინც „ლომკეში“
ხარ, ჯიმა?! (ჯიბიდან ორი ხათია ამოიღო)

წუხელ ორი ზახნა* შეეხსენი. ერთი გამგყვრალი ბიბა „პალერმოდან“ გამოვიდა. მეორე კამინოდან გამოვივრდა გირილით, თავის მოკვლა უნდოდა. აბა, რაში სჭირდებათ საათები?! დროს თუ გამოთმევენ, მალე დაბოცებინან. გათენდა და დაღამდა. მორნა! მორნა სოხუმი და სოხა! გამო-მართვი!

ჩქომ. (საათებს არ ართმევს. ძღვის სუნთ-ქავს. მუხლებზე დაეშუა. მაჯა შეისხნა, პერან-ვის სახელო იღვევის შემოთ აიწია და მკლავ-ის სახრელს ნელ-ნელა იმულს. ცივ თოვლს ახსაშს) აღარც შშა და აღარც მწყურია!.. გეხავს! მამგერევეს! მამგერევეს! გეხავს! არც კალიკო-მარგა-ლიკი, არც კოკეცილი... ერთი კუბი თეთრი... (დრიალურს) მამგერევეს!.. ყველაფერი გრიადებს!.. წალი, შენ გაყიდე! აბბა! (სხეაა უნდა დაეკვს).

შენბმ. ჯოგო! (ხელი შეაშეკლა, წამოთაყენა და ბარაკში შეიყვანა.)

მეხუთე სურათი

იმავე დღის საღამო. მაიცივარი ბარაკში შეუტრიაბია. შემოღის აპექსი, ხელში ფუთა უჭირავს.

აპქსი. მასპინძელო! (პაუზა) ბაგონო, აკილო! (პაუზა) მასპინძელო! (ბარაკიდან გამოღის ოქროშა).

ქმრქმ. ვინ გნებათ, ბაგონო!?

აპქსი. აკილო! აკილოს დაუძახეთ, თუ შეიძ-ლება!

ქმრქმ. სძინავს, ბაგონო!

აპქსი. სძინავს?

ქმრქმ. დიახ! უთენია ვღვებით და აღრე ვიძინებ... ახლაგამრდებმა, ალბათ, გაისივრნეს. რა გნებათ? ვინ ბრძანდებით, ბაგონო!?

აპქსი. აკილოსთან საქმე მაქვს, ქალბაგონო! მადლობა მინდა გადაგუხადო. (მეორე პაუზა) დღეს აკილომ გადამარჩინა.

ქმრქმ. ააა, ვიცი, ვიცი. მიამბეს. თავს იხრნ-ობლით, ბაგონო! ასე რამ გაგამწარანო? (აპექსი არ უპასუხებს) ახლავე გაველვიძებ! ახლავე! (შეღის ბარაკში. აპექსიმ ჩიბუხი გააჩაღა. პაუ-ზის შემდეგ გამოღის აკილო. თავი ხილბაზნით აქვს შეკრული. მხრებზე თხელი კუბა მოუ-ხურავს.)

აპქსი. მოდი, შე კაცო, რა მორიდან იძახი!

აპქსი. მაპატიო, აკილო ბაგონო, გაგაღვიძეთ!

მადლობის სათქმელად მოვედი. დღეს მეორედ დავიბადე ახლა უფრო ტბობლია სიცოცხლე, როცა ერთი სიკვდილი მოგათავიე. (აკილო ფრთხილ მხი-ერებთ) ეს ჩემი ხელბარგია. სულ ეს არის.

აპქსი. ესე იგი, მარგო მადლობის სათქმელად არ მოსულხარ, ესე იგი!

აპქსი. დიახ! მე არსად არა მაქვს წასასვლელი. (პაუზა) არც ცოლ-შვილი მაყავს. არც ბინა მაქვს. მთელი დღე თქვენზე ვფიქრობდი და გულმა აჩქო გამომიშვა, თქვენთან... თუ შემეკვდებით! თუ მოიძებნება პაგარა კუთხე, თუნდაც ისეთი, სადაც კატა კულს ვერ მოიქნევს.

აპქსი. (ცხარებულთ) ჩვენთან?! კუთხეც არის და კატაც გვეყავს, ცისფერთვალეა ბღისა, კვირის-გინეს შეილობლი, ესე იგი... დაჯექე! (ძელსკაშზე დახსდნენ) ამ უხუცულებს რომ უყურებ, ამუნებელი დაღვებდა. თითო-ორილა ფიცარი ჩვენც მივეშაკეთი. აგერ, იქიდან კაბელი გადმოეჭვიმეთ, ბეჭტავს ხანდახან. წინათ აქ აყვავებული ბალ-ვენახები ყოფილა, ახლა სანაგვეა, მთელი ქალაქის ნაგავს აქ ყრიან... ჰაი, დედასა! დაქანგებული ნეთ-ქურებივით გადმოეყვარეს აქეთ და სამი წელია ვართ, აგერ... შენი სახელი? აპექსი, არა?

აპქსი. დიახ, ბაგონო!

აპქსი. ამ ბარაკებში და გარეთ ერთნაირად წვიმს, ჩემო აპექსი. შუაღამისას, თავსხმასა და მერეხში ემოსი გამოეზრბივართ, ამ ვერხს შევეფრებით ხოლმე. ესე იგი, ხოდა, მერე ორი დღე უნდა გაელენითლი ლოგინების გამრობას. ბუერჯერ ვავსწორეთ სახურავი, მარა, საქმეში ხარ?! ქარი ხდის და მიაფრიალებს, ესე იგი. რაღა დავიძლო და ვირთხებიც გვეყავს და ბაღინ-ჯოებიც. ჰო, გვეყავს. აპექსი, გული მიგრძნობდა, მხევილდი. არ ვიცი, რატომ! ბავშვობიდან ძალიან მიყვარს თეატრი და თევზაობა, ალბათ, იმიტომ, ესე იგი.

აპქსი. გიყვარს თეატრი, აკილო?

აპქსი. ძალიან! ჩემს თოხანში საცილად ჭურჭუ-ლის საწოლი ცარიელია, ხის ტახტი მაგარი. ბო-ლოს მოწვენებები დევეყო, თავისი კვირის დარღ-ით მოკვდა, საწყალი. მეგი მართლა რაღა დაგრ-ენია ქვეყანაზე მარმან დემარხეთ, ჯერ წლისთავი არ გადაგვიხდია, ესე იგი... წამოდი! (წამოდგენს) ლტოლვილები თუ თავმუსაზრს გვიხივდი, მაგას კი არ ვიფიქრებდი. მე დამე ცუდად მძინავს. ესე იგი, წამიღებს ფიქრი და გათენებამდე მღვის სხაური ჩამესმის, მარა, შენ არ შეგაწუხებს, ესე იგი. ნუ გაგივირდება, ჩემო აპექსი! რა ექნა, ჩვევა მაქვს ასეთი. ბავშვობიდან „ესე იგი“ მაკრია პირზე და ვერ მოვიშალე, ესე იგი.

აპქსი. ორ დღეში გადაგჩვენე, პაგარა ვარჯიში დაგვიტრდება. რამდენიმე გაკვივილს ჩავთვარებ მეტყველების ოსტატობაში.

* ზახნა - საათი /ვარჯ/

აპილო. შე დალოცვილო, ცურვაში ვივარჯ-
ნიოთ, არ ჯობია?!

აპქსი. ცურვა კარგი ვიცი. ნადირალებმა გომ-
არაში ჩაშხვეს, თავი მოკურეს და მტკვარში გადა-
მაღვას. ჩემს ბედზე გომარა რადაცაა წაშოლოდ
და გაიხა. ხელებიც შეკრული მქონდა.

აპილო. უყურე შენ! რას ლაპარაკობ, კაცო?!
აპქსი. თოკი კბილებით გადავღვრე, არაქათი
გამომვლია. თქვენ რომ არ მოგესწროთ, ვიდრე-
ბოდი.

აპილო. გომარა... გაკოჭილი ხელ-ფეხი. რადაც
ჩახლართული ამბავია, ღმერთმანი! ასეთი რა
ლაპარაკი, ვინ გავწირა სახიკვლოდ?!

აპქსი. სიმართლის გულისთვის დამსაჯეს.
გრძელი ამბავია, მერე ვეგყვი. მე ის მაფიქრებს,
სხვები თუ დათიანხმდებიან!

აპილო. აბა, რაა, მაგაზე გუ ფიქრება!
აპქსი. თქვენ არ დაგაწვებით კისერზე, ლუკა-
პურს მე თვითონ ვიშოვი.

აპილო. აპ, ეგ რა სათქმელია! აგერ არაა
ბაზრობა?! მიიღე ქვეყანა ბაზარია. იყიდე-გაყიდე
რამე! კი არავინ დაგძრახავს! მასწავლებლები,
მხატვრები, არგისტები, ექიმები ყიდე-გაყიდეში
გაიწაფენ. ერთი ორჯერ მოგატყუებენ და შენც
გააწაფები. (პაუზა. აიქვან ჩაფიქრდა.) რაზე
ფიქრობ?

აპქსი. საქართველოზე.
აპილო. რას ფიქრობ?
აპქსი. გახსოვს საქართველოს რუკა?
აპილო. რუკა? როგორ არ მახსოვს.

აპქსი. მისი მოხაზულობა. დღეს დანოქილ ცხენს
შვავს საქართველოს რუკა, ჭიხინით ღონეძხილ
ცხენს. რუკის თავში აუხამეთია, მკერდიდან სისხლს
ხდის. ძალიან მეცოდება ჩვენი ტანჯული ხალხი!
განსაკუთრებით კაცები, როგორც ერთმანეთზე
თავმადებული ცხენები წვიმაში.

(პაუზა. აიქვან ცრემლს მალავს.)
აპილო. შევიდეთ, შინ!. მარა, ლოგინი!. კი
დაეფარებ რამეს.

(მოულოდნელად ბარაკიდან ყვირილით გა-
მოვარდება შანვო. ხელში კაგა უჭირავს.)

შანვო. მოგკლა?! როგორ მოგკლა?! მოლოდ-
დავს! (უყვებ აიქვან და აიქვან დაინახა და კაგა
უბნის ჩაისვა. კაცები გვერდით დგანან და შან-
ვოს მოქმედება ვერ შენიშნეს, მხოლოდ ხმა
გაიგონეს.)

აპილო. რა მოხდა, ვის ემუქრები?
შანვო. არავის.

აპილო. მაშ, რა გაყვირებს? სტუმართან როგორ
ქცევი?

შანვო. სტუმარი ღვთისაა! მობრძანდი,
ბატონო! ეს ის არ არის, დიდას მტკვრიდან რომ
გამოათრიე?

აპილო. ის არის. რა გაღრიალება წვან?
შანვო. კვირისგინემ რძე ამოირთქლა მაყი-
ვრიდან.

აპილო. გვინს იშრობ, არა?! ვერა ხედავ, თავი
ყოველდღე ვიპაგარავებ! რა ოხრად გინდა რძე,
კაგა ხომ არ გიმის მუცელში?!

შანვო. თავი გამხნეზე, აკილო! ისეთ გუნებაზე
ვარ, გადავსხამ ნაწილს და გადავუკავ აქვრობას!
აპილო. ამაღამ ნუ გადაწვავ, მე გაჭირვებულო!
ეს კაცი უსახლკაროა და ჩვენთან უნდა იცხოვროს.

შანვო. (კაკიერებულთ) ჩვენთან! უკრალდება
არ მოაკლო, ჩვენებურად, კოლხური თავგამიანობით
გაუმასპინძლო! (აიქვანს) შებრძანდი, ბატონო!
მე მალე მოვალ. (აიქვან და აიქვან შედიან
ბარაკში. შანვომ მარჯვნივ გასვლა დაიპირა.
შემოდიან ჯოჯო და ქელმა - პირისპირ შეეყრ-
ებიან. ქელმა ველური ყვავილების თიაგული
უჭირავს.)

ქელმა. სად მიხვალ, შანვო?!

შანვო. მალე მოვალ. (იმხნეება)

ქელმა. რა მოგივიდა?... ეგ რა გიმის უბეში?

შანვო. არაფერი. (მუკლზე ხელები შემოი-
წყო) მოვიწადე, მგონია. ვული მერევა. (მუკლზე
ხელი შემოარტყა) ვანუმი, შენი!..

ქელმა. (აყინის) კაგა გიმის უბეში! (თავმუქ-
ავებლად აყინის) კაგა გიმის მუცელში!.. სად
მიგყავს ალისა?!

შანვო. არსად! (ჯოჯო აყინის) რა გაცინებს,
რა?! რამდენჯერ გავაფრთხილე, მაინც მომპარა.
ბოროა, ნამდვილი ბორო! მახინჯი! ქურდი!

ქელმა. შანვო, შენი ჭირიმე! ძალიან ვიხივ,
გაუშვი! არ მოკლა, თორემ ალისას დარდს გადა-
წყება კვირისგინე.

ქოშო. (აყინის) ცისფერთვალეა ალისა.
(აყინის) ნარკუმა ხელოვნურ სამთისზე.

ქელმა. თუ ჩემი ხათი გაქვს, გაუშვი! გემულ-
არები, შანვო! გაუშვი, ვინაცვალ!

შანვო. (ბარაკიდან მივიდა, კარი გამოაღო
და კაგა შივ შეეღო. შემობრუნდა, სივარდეს
მოუკიდა) წავალ, სუფთა პაერზე გავივლი. (ჯოჯოს)
მტეხავს... მამტეხვს. ის ქურთი ხალდა დაიკარგა?
(გადის).

ქელმა. ღმერთო ჩემო! რა დღეშია ეს ავად-
მყოფი?!

ქოშო. ქელმა!. ვინ არის ავადმყოფი?! ენას
ამოგადრობ, იყოლე!

ქელმა. რა, ხომ არ უნდა დავმუნჯდე?

ქოშო. ვანუმი! (ბარაკიდან ჩაქა, კედელს
მურგივ ყუვდება) გეყოფა!

ქელმა. როგორ? ლაპარაკის უფლებაც არა
მაქვს?

ქოშო. არა!
ქელმა. რაგომ?

XOZM. (მშვიდად, აუღელვებლად) იმიტომ, რომ არ გეკითხება, რას აკეთებს შანგო! სვამს, ეწევა თუ იხიროავს, თითონ იცის თავისი საქმისა! იმიტომ, რომ ჯოჯოხეთია ეს ცხოვრება, სანაგვეა და უნდა გავქცეს, სანამ მოკლავენ ან თავს მოიკლავს, ან შიმშილით სული არ ამოხდება.

ქაშმა. ამიტომ ხელფენურ სამოთხეს იქმნით, არა?! ტკობა! განცხრომა! კაიფი! მიდი, მოიკალ თავი! ვეც შენსავით უბედურების მონა! როგორ არ გეუბრება ან ის, ან საკუთარი თავი?! ისე ცხოვრობ, თითქოს ყოველდღე სიმშარში იყო!

XOZM. (ბრონიტო) წუხელ სიმშარში „გაჯამაკალი“ ვნახე, ყველაზე დიდ კამინოში მილიონი მოვიტე.

ქაშმა. ჯოჯო, უაღვლოა ეგ შენი ირონია! იყოლე, ერთი მშვენიერ დღეს შანგოს ხელებზე ბირკოს დააღებენ. მერე ვეღარ შეგაგროვებს საათების კოლექციას ვინც „სამოთხის კარი“ შეაღო, ყველა განადგურდა, ერთივლემბა ძლიერ დააღწიეს თავი! (ხმს აიმაღლებს) კაცისთვის ქალზე უკეთესი ნარკოტიკი რა არის?!

XOZM. (შეფარული ირონიით) კაცმა შექმნა ქალი უბედურებად თავისად! შეაღო სამოთხის კარი და თავი ვეღარ დააღწია!

ქაშმა. როდის ხუმრობ და როდის არა, ვერ გაიციებს ადამიანი! (თავივლით მავდაბლ დაღო).

XOZM. ქელმა, არ შეიძლება გამეცალო? მე მინდა, ცოგა ხნით განვმარტოვებ, დავისვენო.

ქაშმა. ნეტავ ვიყოლე, რამ დაგდალა? XOZM. არაფერმა.

ქაშმა. ყველაზე მეტად არაფერი დღის ადამიანს. (შორიდან ისმის იან ვარბარეკის მუსიკალური კომპოზიცია „ვაჭვეყილი კონსერვის კოლოფის ცეკვა“). ისეთი კარგი საღამოა, სიცოცხლე უნდა მიხაროდეს. (პაუზა) ავერ, რესტორანში შენი საყვარელი მუსიკა ჩართეს.

XOZM. უბერავენ? ქაშმა. არ გესმის?

XOZM. (მუსიკას ვერს მიუვლო) იცი, რა ჰქვია, მაგ მუსიკას?

ქაშმა. ნეტავ საიდან უნდა ვიყოლე? XOZM. მე გაიკითხა და მიითხრეს: „კონსერვის კოლოფის ცეკვა“. იან ვარბარეკი უკრავს.

ქაშმა. რა ჰქვია? XOZM. „კონსერვის კოლოფის ცეკვა“.

ქაშმა. კონსერვის კოლოფი თუ ცეკვადა, როგორ წარმოვიდგინო! (მერე პაუზა) ჯოჯო, ვინდა, რესტორანში წავიდეთ?

XOZM. ოპო! როგორ არ მინდა, ხუთი წელია არ ვყოფილვარ.

ქაშმა. სერიოზულად გეუბნები. XOZM. მე რა, არასერიოზულად გეუბნები?

ქაშმა. მე შემეძლია ამ საღამოს მდიდრულ

რესტორანში დაგვაგიტო. წამო, ერთხელ ჩვენც გავვიტო ხალხში. დავივიწყით ყველაფერი, უბოლო დავივიტო და ვიცეკვით. ვახსოვს, რესტორანი „ამრა“ „ქალიშვილი, თქვენთან ცეკვა შეიძლება?“ წამო, ავიწყვითო, როგორც მაშინ. შენ ხომ ძალიან გაყვარდა შამანურის წვიმა!

XOZM. ეგ რა კარგი რამე გაისხენე! დღეს საიდან ხარ ევითი გულზევი?

ქაშმა. რას კითხულობ? შემეძლია, დაგვაგიტო. XOZM. მინე? ვინ მოგვა რესტორნის უღი?!

ქაშმა. ოქროს ბეჭედი მაქვს გაღანახული. ბაჯალლო! შარშან მაფხულში ვიპოვე სანაგვემე.

XOZM. შარშან? სანაგვემე? (წამოღვა) ქაშმა. კი, აი ამ სანაგვემე ვიპოვე.

ქაშმა. აქამდე რაგომ არ მოიხარო? ქაშმა. არაფისთვის არ მიოქვამს.

XOZM. მე რაგომ დამიძალე? რაღაცას მაგყუბ, ქელმა!

ქაშმა. გაგყუბ?! რას ჰქვია, გაგყუბ! შავი დღისთვის ვინახავი. რა ვიცი, როდის დაგვკირდებოდა!

XOZM. ერთი ვიყოლე, ვის ასულელებ?! ახლა დაგვირდა?! რესტორანში! თუ შავი დღე გათენდა?! (მერე პაუზა) უსინდისო ხარ, ქელმა! უსინდისო და... ეგ შენი გადაძალული სისარბე ყველაფერს ამკლანებს. (თავისთვის) არც მე დავფიქრებულვარ არასოდეს, რისთვის მიყვარს ეს ქალი... გასაგებია, რაგომაც არ ვინდა შეივს ვაჩენა! ყველაფერი გასაგებია... როცა ცოლ-ქმარს არ უყვარს ერთმანეთი, ერთიმეორეს ბევრ რამეს უძალავენ.

ქაშმა. შე შენ ძალიან მიყვარხარ! მიყვარხარ და მეტრალბი. დიდი ხანია ტკივილს ადვილად ვიგან. თუ გადაეწყვიტე, რომ ვიყო ბრიყვი, უნდა მოვითმინო კიდევ, ბოლომდე გაეუძლო იმიტომ, რომ მეტრალბი.

XOZM. გებრალბები! თუ გებრალბები, კარვად შეინახე ეგ შენი ბაჯალლო! ვინ იცის, როდის დაგვირდეს, შავი დღისთვის!

ქაშმა. ჯოჯო, რა მოგივიალა? დამშვიდი!

XOZM. წადი, უკეთეს ადგილას გადაძალე! (სივარეს უკლავს) ან ახლა რაგომ მიითხარო! კუბოში რომ ჩავყვოლებინა ჩემთვის, სამუდამო ერთგულებას დამიმგოცებო.

ქაშმა. მააგე, ჯოჯო! კარვი, დაწვენარდი, ნუ გამობრალბები. ძალიან ვთხოვ, წავიდეთ რესტორანში! ვიცი, შენც ძალიან ვინდა. ეს უფრო დამე მანეც იყოს ჩვენითვის ღამამო და დაუვიწყარი. წამო, გადავეუროთ მგეკვარი და უსე...

XOZM. (შეაწყვეცინებს) აუუ! მგეკვარი არა, კელასურ! იხევივითი გამუნძლეული შევიდეთ იქა! (ჩაჯავ, კელად მურვით ეყვლები).

ქაშმა. საგარეო განსაკმელი თან წავიდეთ, იქ გამოვიცვალოთ, ბუჩქებში. ჯოჯო, რა იქნება,

მეორე მოქმედება

პირველი სურათი

მაჩუქე ერთი ბელნიერი დამე!

XIV. (კაუზის შემდეგ) თავი დამანებე, ქელმა!
(მოხუცებრად იმუქუნება. ცალი ხელით მუბლსა და სახეს ისრებს.)

ქელმა. წამოდი, შინ შევიდით.

XIV. შენ წადი. შეგემე!

ქელმა. ადექი, ჯოგო, დღეს ძალიან მინდა მოგაფურთ.

XIV. არა... ახლა არა... წამალი თუ არ გავიკეთე, ხომ იცი... არ შემიძლია.

ქელმა. ადექი, მიწა გრილია და გაცივდები.

(ისმის ქარის მუხუნი. ჯოგო ძლივს სუნთქავს) დღერთი ჩემო! რა გემართება?

XIV. ისე დამყურებ, როგორც ცხედარს. თითქოს გემოდან ყვავილებს მაყრიდე... რა ხმაურია, ქარიშხალი ამოვარდა?! (ცოფოვლს ახსამს. იკრუნხება.)

ქელმა. შენი სხეული ავინაიაშია. რა ვქნა, რა გიმელოვ? (მეორე კაუზი) სადა გაქვს აეჯუგე?!

XIV. წამალი არა მაქვს... გეხავს! მამგვრევს! ყველაფერი გრიალებს!.. მღვამე ქარიშხალი ამოვარდა?! (მისწამე ვაიმშლართა. მარჯვენა ხელი და ფეხი უკანკალავს. ბორბავს.)

ქელმა. (თავს წამოუწევს) ჯოგო, გადახილე თვალი! (ბარაკიდან გამოდის აექსი) თქვენ?! (უკაშობდ) მიშველეთ, ცუდად არის.

აპქსი. ნარკოტიკული მოწამელაა?

ქელმა. პირიქით. შიმშილი... ჯოგო! (აექსის) მომეშველეთ!

აპქსი. ხელოვნური სუნთქვაა საჭირო!.. რაღას უკვირ? ხელოვნური სუნთქვა! პირზე გუხებით დაეკონე და სული ჩაბერე! (ქელმა პირზე გუხებით დაეკონება. სულს ჩაბერავს. აექსიმ ცალ მუხლზე ჩაიხიოვა, ჯოგოს პულსს უსინჯავს.) უფრო ძლიერ!.. პო, ასე!.. კიდევ!.. კიდევ! (მეორედე ყურს დაადებს და გულსიცემას უსმენს)

ქელმა. ცოცხალია?! (მეორე კაუზი) კვლება?!

აპქსი. ნეკრობიოზია.

ქელმა. ეგ რაღაა?

აპქსი. მკვდარი სიცოცხლე... ჩაბერე სული!

ქელმა. (პირზე გუხებით დაეკონება და სულს ჩაბერავს. თავს ისევ წამოსწევს.) მიშველეთ!

აპქსი. ნუ გემინია! (ჯოგოს გულის არაპირდაპირ მასხვს უკეთებს. შემობრბის მანვო.) ნუ გემინია!

მანვო. ჯიმა! ჯიმა! (ქარის მუხუნი ძლიერდება).

შარდ

გავიდა ერთი თვე. საღამო ხანია, მშის ჩასვლის დრო. ვერგება და ბარაკებს შორის გაბმულ თოვლზე კვილია ხარეცი. სიამვე მის თმა-გაწვეწვლი კვირისგინე და ციხის. ოქროშა და ქელმა ამშვიდებენ. ლუმელზე ღვას დიდი სარცხის ქვაბი.

ქმირსხმინე. ალისა! ჩემი საყვარელი ალისა!.. რა უნდოდა?! რა დეუშავა?!

ქელმა. კარგი, კვირისგინე დეიდა, დაწყნარდი! დაამშვიდი, შენი ჳირიმიე!

ქმირსხმინე. ვერგავია ეგ, ვერგავია! მკვლედი და მახინჯი! ალისას გუშინ თათი დაეწვა, თაფლი დავადე და შევუხებე... როგორ უკვლიდი, როგორ... მე სოსუმიდან ჩამოიფიყვანე და მაგ სამზილარმა მგკვარში ვადავადო. (აირბის) რა შექნა, ვისთვის დამეგოვებინა, თვალწინ ამომიწყვიტვს ქმარ-შვილი. ერთი დღერთი ალისაზე შემრჩა, ჩემი ალისა! ღმერთო, ღმერთო, არ გაუთყურო თერთად დიდა, ვინე მე ასე გამამწვარა.

ქმირსხმინე. კარგი, ქალი! გული ამოგიჯდა, გეყოფა გირილი! რა პირით წყევლი!

ქელმა. აი, წყალი დალიე. დამშვიდდი! (ჭიქით წყალი დაალეუნა).

ქმირსხმინე. დამაკადოს! თუ არ დავაჭერინო ეგ მარჯვენაგასაიყვებელი! აი, ნახავი თუ ციხეში არ ჩავსამევირო ეგ მახინჯი. ეგ ქურდი. ეგ ქურდი! რაც აქეთ ვამდომევიდით, ერთი დღე არ უშუშავია მაგ მუქუთახორას!.. ვაიმე, ვაიმე, ალისა! ჩემი საყვარელი ალისა! თქვენი ბრაღია, თქვენი! დამციხოდით, ყველანი ჩემს ალისას ემგვრებოდით! მეც მალე მოვკვდები, მოგშორდებით და დაისვენებთ... კუბოში ახალი ლაკის გუფლები ჩამაკვით.

ქმირსხმინე. ისინი ხომ ცოტათი გიჭკურს, დადამინო! ქმირსხმინე. ქუსლები გადაუჭკურით და ისე ჩამაკვით. ვაიხაროს, ვაიხაროს ერთი მაგ ჳალთიმამ! თვითონაა ქურდი და მე რისი ქურდობას მბარაღებდა. რას მერჩის, რაგომ ვადამეგვრა, რაგომ?! რამდენჯერ უფლი ვასესხე მაგ მაგრაბაშს. რამდენჯერ სივარგვის უფლი მივეყი... ვაიმე, ვაიმე...

ქელმა. კარგი, დაწყნარდი, კვირისგინე დეიდა!

ქმირსხმინე. ერთი კვირის წინ ვერაზე ვიყავი, მღამიაში, კაკების მოყვარულთა კლუბის წევრი ვაგხდი, ინსტრუქციაც მომიცეს და აღარა მყავს ჩემი ალისა! რა ვქნა, გუშინ წწვეამ ამიწვია და აღარა ვარდება!.. ბოროტი! ბოროტი! მკვლედი! ჳერ იყო და ხაფანგის ყველი შემარქვა, მერე

ბრიჯიგ ბარდო, იმასაც ძალიან უყვარს ცხოველები. რა მიგავს მე ბრიჯიგ ბარდოს! ვაი, ვაი, მოკვდები, მოკვდები! მეც მოკვდები და გიხიაროს მაგ ვიქმა, შაილოგმა.

ქმრ(ქმ). კარგი, კვირისტინე! ჭუბურის უღელგეხილზე ისეთი გოგო ჩავაწვინი მიწაში და თავი ვერ მოვიკალი.

ქმლ(ქმ). ოქროშა, ძალიან გიხვოვ, არ იგირო! ქმრ(ქმ). არა, არ ვიგირებ. ჯერ ჩვენი მგრები უნდა გავანოციეო მიწა და იმათ საფლაგზე დავეღვარო ცრემლი. (პაუზა) ნეტავ კალისტრატეს არაფერი მოუედეს, ძალიან დაბერდა და მოკვდა. ღამე ყვიროდით მაღვიძებს, ხშირად სოსხუმის დაბოშება ესმობრება. მეცერ აიკვიტებს, ქუსლი მექვებთ. ვაწამებულაი საწყალი. ძალიან მეშინია.

ქმლ(ქმ). მოკვებით ფეხზე გეუბნება? ქმრ(ქმ). პო, ძალიან იგანჯება. ჭონია, რომ ქუსლი ექავება. (უკაშობ) კვირისტინე, ამას წინებზე ხომ მიიხარი, ლაკის ფესხაქმელები გავაყოლო.

ქმრ(ქმ). მე გითხარი? ქმრ(ქმ). მამ ვინ?! რა გავიგო, რომელია მართალი?

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). გითხარი და გავციდე კიდევ! შენ თუ გრაკის ოპერაციისთვის აგროვებ, მე ბინა უნდა ვიყიდო. როდემდე ვეყაროთ ამ ბარაკებში?! ის ტუფლები მიჭერდა, რა თავში ვიხლდი!

ქმრ(ქმ). რა ვიცი, ეკუბოში ჩამაცეთით, ქუსლები გადაუჭერითო.

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). ერთი უყურე ამას! შენ რა, ჩემი სიკვლილი ვინდა? ვერ მოესწრებით, ვერა! კი არ მომძულედა სიცოცხლე! ჯერ ჩემს კერაზე ცეცხლი უნდა დავანთო, ჩემი მკვდრების საფლაგზე მივიდე და დაველაპარაკო! რა იყო, რა გამომტერებულნი მიყურებ!

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). გამომტერებული შენ უფრო ხარ, კვირისტინე!

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). მე უფროსი ვარ,მარა, შეიძლება, ჩემზე უწინ...

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). (შეაწყვეტინებს) კარგი, აღამიანო! შანგონი ვაგერი ჩემზე არ იყარო! მე შენმა ლაპარაკმა გამაკვირვა.

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). რა არის საკვირველი?! ჩემ საქონელს მინდა გავცილი, მინდა - გავაჭუქებ. რაც შენ ფესხაქმელების ქუსლები დაგმგერევი, მე როდის დაგიტავლე.

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). ისევ შენებურად გააჭუნე?! (ქელმას) რაგომ დამცინის, განა ისეთი მსუქანი ვარ?! (კვირისტინეს) იცი, რას გეტყვი? შენ...

ქმლ(ქმ). ქმრ(ქმ). (შეაწყვეტინებს) კარგი, არ იჩხუბოთ! ძალიან გიხვოვთ, არ იჩხუბოთ! ვაი! (ხელზე დაიხედა) გოროს-მოგოროს შაია.

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). რა თქვი, გოგო?

ქმლ(ქმ). (ხელს დაქვერებს) ჭიამაიას რა ჰქვია ჩვენებურად? (ოქროშა მხრებს იხეჩავს)

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). გოროს-მოგოროს შაია. გგონია, დამაიწვილე?

ქმლ(ქმ). ქმრ(ქმ). ვაფრინდა. (მეიერე პაუზა) უი, ფესხაქმელებზე გამახსენდა. რომ იცოდეთ, სამი დღის წინ რა ვნახე „ფრიკაში“?

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). რა ნახე? ქმლ(ქმ). (ოყინის) წარწერა.

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). რა წარწერა? ქმლ(ქმ). (ოყინის, თავი ვერ შეუკავებია) კაცს მუყაოს ნახლევი ელო გვერდით... (ოყინის) ზედ მსხვილი ასობებით... (ოყინის)

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). თქვი, რა ეწერა, გოგო? ქმლ(ქმ). „იყიდება...“ (ოყინის)

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). პა, რა იყიდება? ქმლ(ქმ). „იყიდება ნახმარი ქალის ფესხაქმელები“.

(ოყინის).

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). დიდუქ! (ოყინის).

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). (გვიან მიხვდა. პირი დაალო) უი! (ოყინის).

ქმლ(ქმ). ქმრ(ქმ). პო, ასე ეწერა. (ოყინის).

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). რას არ გავიგონებს აღამიანის ყური. (ოყინის).

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). გავუქრეს თავი! ქართული არ ცოდნია მაგის დამწერს. (ოყინის).

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). ლგოლგოლი ხომ არ იყო ის კაცი? ქმლ(ქმ). არა მგონია.

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). რას არ ნახავს აღამიანის თვალნი ბაზარში? ზოგი სიცილით კვდება, ზოგი - შიმშილით. (მეიერე პაუზა) ამ ცულ გუნებაზე რამდენი მაციენე... კიდევ ხომ არაფერი მეწყინება, იესო მაცხოვარო! შენ დავევიარე, მამაშეყიერო! შენ გავგიოვინე მშვიდობის დილა! რეგვენს გონება გაუნათე, გატირებულს შეება მოპვარე. ბოროტი და ავეკული ამობირკე, ვისაც ჩვენი ფესხის გახმობა სწავლია. (ჩახლა ლაპარაკი. ქელმა ცულად გრძობის თავს, პაერი არ ჰყოფინის. კვირისტინე შემობრუნდა.)

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). რა მოგივიდა? ცულად ხომ არა ხარ? ქმლ(ქმ). არა. (თავს ძალა დააგანა, ძალ-ღონე მოიკრება.) ცულად - არა.

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). მერამდენე თვეში ხარ? ქმლ(ქმ). სამი შემისრულდა.

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). რას აპირებ? (მეიერე პაუზა) მაგ ნარკომანისგან შევიდი უნდა იყოლო?! მე შენს ავღილზე არ გავაჩენდი!

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). როგორ სისინებს! რალა დროს შენი შეილის განენა! ზოგჯერ ისეთ რამეს იცევი ხოლმე, ძარღვებში სისხლი გავყინება აღამიანს.

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). რა გაღრიალებს?! მე ვიცი, რომ ქელმა დაღამობით გირის. როცა ის გათორაქებული გლია, ეს თვალებს იიხრის გირილით.

ქმრ(ქმ). ქმრ(ქმ). კვირისტინე, როგორც ყველაფრის

პირი ჩაშვება არ შეიძლება, ისე ამოშვება!
პირისბრძნე. შენ ჭკუას ნუ მასწავლი!. პო, პო,
მოიქცაბე მე!
ქაღმა. *(ხმაბალაი ჩურჩულით)* კარგი,
გაზუმდი! კაცები მოდიან.

*(მარჯნიდან შემოდიან აკილო, აპექსი და
კალისტრატე. აკილოს ვედრო და ვრძელი
ბამბუკის ჯოხი უჭირავს. აპექსი ნიბუხს ეწევა.
კალისტრატე ყავარჯენზეა დაყრდნობილი.)*

პალისტრატე. რა ქენი, ყვაივლების გვირგვინი
ჩაუშვი მტკვარში?

ქორწინ. დანახე თავი! ძლივს დაეამშვიდეთ.
შენ რომ დამხრწელიყავი, ყვაივლებს მაშინ გაღმო-
ყვრილი წყალში.

პალისტრატე. ვისაა რომ უუნები მაგას, მაგა-
ლითად!

ქორწინ. ვის და შენ!

პალისტრატე. შენ თუ არ გამასწარი!

ქორწინ. ენახით, ვინ გაასწრებს! ღმერთის დიდი
თევლები აქვს, მაღლიდან ყველაფერს ხედავს და
ესმის.

პალისტრატე. თუ ესმის, ჩემი სურვილიც ხომ
უნდა გაითვალისწინოს. ის მირჩევნია, მე დაგიქე-
რიდე, ვიდრე შენ ჩემზე შავი ჩაიყვა.

პაქლი. კარგი, გეყოფათ!. ბოლოს და ბოლოს,
რა გაარკვეით?! მამასადამე, ამ კაცს რა პასუხს
აძლევით, მამასადამე?!

ქაღმა. რა თქმა უნდა, ყველა თანახმაა.

პირისბრძნე. ყველას მაგიერ შენ ლაპარაკობ,
ვგოგ?! ხომ არ გადაირიეთ?! ცირკი და თეატრიდა
აკლია ჩვენს გაუბედურებულ ცხოვრებას! სცენაზე
ბავშვობაშიც არ მოითქვამს ლექსი.

პალისტრატე. შენ ოღესმე ბავშვი იყავი, კვირი-
სიკე?

პირისბრძნე. ღმერთი ვიშველის, ენა დაადუმე,
კალისტე! თორემ მეც ვიცი მკვებე-მკვებეები!
ქვრივ რომ ვარ, თავს ეს არავის დაეაჩაგრინებ?!
ერთი კაგა მყავდა და ისიც არ შემამჩინინია! თქვენი
გთავხულებულია ის ბიჭო!. ორივე! ორივე უსკრუ-
ლის პირას დგას, თქვენ არხინად უყურებთ და
ხელს აფარებთ!. აბა, რა ველაპარაკოთ?! ტუგუციები
ხართ და ეს კაცი უარხუად გატუგუციებთ!. შიდი,
ითამაშეთ, ოქროშა! მაინც არგისტები ხართ ყველ-
ანი! *(შეღის ბარაკში. ქელმა თოკზე ვაღიფინილ
სარეცხს მიუგრიალდება, სწრაფად ჩამოსხნის
და შინ შეაქვს. პაუზის შემდეგ ისევ გამოჩი-
ნდება, გადის ბარაკების უკან.)*

პალისტრატე. *(აკილოს)* ეს ახლა მგლოვიარება,
ხვალ ვეაპარაკე.

პაქლი. კარგი, კაცი! ხუმრობას მოუკვდა პატ-
რონი!.. რა გადაწყვიტე, ოქროშა?!

ქორწინ. აბა, რა ვიცი... ბაგონო აპექსი... ოპე-
რაცია თუ არ გავიკეთე...
პალისტრატე. ფიოს, რას გიშლის?! სადა გვაქვს
საოპერაციო ოთახი?!

ქორწინ. *(ყოყმანობს)* არა, არა!.. ყველას
სასაილო გავხდები, მერე კლასიდან დამცინიან,
ბაგონო აპექსი, განა რა ისეთი მსუქანი ვარ!

პაქლი. ამ სიბერეში მოიგნდა ხორცის დაყრა?!
კალისტე! აკი მოიხარი... კაცი სასიკვდილოდ გაიმე-
ტეს და, მამასადამე, თქვენ...

პალისტრატე. შე მამაცხოვრებულ, იმოდენა
ხალხში თუ არ მოგვირია, ახლა რა ღმერთი
გიწყრება?! ოპერაციას დიდი ღრო და ფული სჭი-
რდება.

პაქლი. *(აქამდე ყველას აკვირებოდა, ფიქრ-
ობდა, სწავლობდა მათ და უხატვეოდაც მონაწი-
ლეობდა დიალოგში.)* ქალბატონი ოქროშა! მაგ
ნაკლის დაფარვა თეატრს აძვილად შეუძლია.

ქორწინ. *(გახარებული)* მართლა? *(მცირე
პაუზა)* არა, არა... არ ვიცი, ბაგონო აპექსი!.. არგო-
სტობას, შვიდი დამე მედიმედ გავაითო ბაზარში,
ის მირჩევნია.

პალისტრატე. ოქროშა! *(აპექსის)* თანახმაა, თა-
ნახმა!. *(სიწრობას)* მე შენ გაჩვენებ ოპერაციას!
წაიდეით ახლა, წურბელები მოკიდევ. ითამაშებს,
აპექსი ბატონო, ითამაშებს. *(შეღის ბარაკში. ქელ-
მას შემთავებს შუმა და უკეთებს ღუმელში.)*

პაქლი. *(აპექსის)* ყველას დავითანხმებ, ნუ
გუფიქრება! არა, ქელმა?

ქაღმა. დაიხ, რა თქმა უნდა!

პაქლი. ამ ბოლო ღროს ძალიან მოწყენილი
ხარ. მოწყენილი თუ არა, სასოწარკვეთილი მტყე-
ნები!. მხნედ! ყოჩაღად! საკუთარ თავს ვერსად
დაემალეები, ქელმა! ცხოვრება თეატრია! თეატრი
- ბრძოლაა! *(აკილო და აპექსი შედიან ბარაკში.
ქელმამ ღუმელთან დაიხიოქა, ცეცხლს ხელს
უბრავს. წამოღვა და თეალი მოისრისა. თეა-
ლებში ცრემლი უბრწყინავს. პაუზის შემდეგ
სარეცხს ქვაბში ჯოხი ამოურია და თეთრ-
ული ამოტარია. ისევ დაიხოქა... განათება
იყვლება. სცენა თანდათან იძირება საღამოს
ბინდებუნდში. მთავრე ამოვიდა და მიღამოს
მერთალი შექი მოჰყვინა.)*

მეორე სურათი

მარცხნიდან შემოდის ჯოგო. ეგყობა, გათ-
რიაქებელია. ხშირად უმბეზოდ და უადვილოდ
იგინის.

ქორწინ. ქელმა! *(ქელმა შეერთა. წამოღვა.)*

რამ შეგაშინია?

ქალმა. სად არის შანგო?

XOZO. არ ვიცი.

ქალმა. რა უსინდისო ბიჭია! როგორ ვიხოვდი, ვეშუღებოდი. კვირისტინეს კატა მტკვარში გადაუგვია.

XOZO. მართლა? (*ოყინის*) ნარკუშა აღისამ ჩაყვინთა? (*ოყინის*) აუპ, ეს რა მომხდარა!.. რძე... შედეღებული მაწონი... (*მეიერე პაუზა*) ექიმთან იყავი?

ქალმა. ჯერ არა!

XOZO. რაღას უცდი? ვის უცი?.. წადი, დღეს... ხვალეე წადი და მომშორე! (*ოყინის*) საით იყურები, მე შემომხედე! (*ქელმა შეხედავს*) გინდა, ფული მოგცე? რა ღირს თბილისში აბორტი? ან ბავშვის გაშვილება? თირკმელი რა ღირს? (*პაუზა*) არ იცი... მე დღეს... არაფერი არ იცი... გული? ადამიანის გული რა ღირს, ქელმა?.. მოდი, თირკმელს გაცეცი.

ქალმა. წამოდი, დაისვენე! ფეხზე ძლივს დგახარ, წამო, შენ შემოგველე, ხვალ ვილაპარაკოთ.

XOZO. ხვალ... ამა! იგივე... შენ ახლა... ხვალ იგივეს გეტყვი. ქელმა, ჩემი სისხლი და ხორცი, შენ რომ მკერდქვეშ დაგარებ... ქელმა, ქელმა, მომისმინე!.. იმ დღეს მართალი მიიხარო. ამ სანაგვეზე ახლად სიცოცხლე... (*ოყინის*) ო, კლოკა! ჩემი შვილი შენს მკერდქვეშ... ამრზე ხარ, ქელმა!

ქალმა. წამოდი, ჯოგო, დაწე! დამიჯერე, გენაცვალე, წამო, დაიძინე!

XOZO. აჰ! დავიძინო?.. ვიძინებ. აი, უკვე მძინავს...

ქელმა, ცხოვრებაში ორი გზა... აირჩიე, ქელმა! ცხოვრება თვითონ აგარჩევინებს. ან უნდა იყო, ან მიეცილო ვინმეს. ყილვა, გაყიდვა, რამე... ო, რომ იცოდე, რა ტკილია აღმზანებით გართობა... (*ოყინის*) ერთობიან, პა-პა-პა!.. ბავშვობა, ინსტიგუტი, ომი... ბარაკები. სასტუმრო „კალიფორნია“, მობრძანდით, შანგოა მეპატრონე, ახლავე, ახლავე, სუფთა თეთრეული, ახლავე, მობრძანდით, მობრძანდით, ფეხსაცმელები, საათები...

ქალმა. ჯოგო, გენაცვალე, ნუთუ არ დაიბალე?! წამოდი!

XOZO. მორჩა! მე ცხოვრებიდან ამოგდებული ვარ! ყოველი დღე... ერთი... ქელმა, ქელმა, მომისმინე! მე ჩემი გული მიჭირავს ხელში. ყოველი დღე, ყოველი საათი ჩემთვის დღეობის სანუქარია. ვიცი, ვიცი... ჩვენი გზები იყრება. მე წავალ... შორს... შენ დარჩი... (*ოყინის*) ქელმა, საჭიროა ბევრი ფული... გესმის, ფული... თუ გინდა... თუ არ გინდა, მკებნარი და გილი... წამალი... რამე...

ქალმა. ჯოგო, მომისმინე! მე შენ...

XOZO. (*შეაწყვეტინებს*) ვიცი, ვიცი... ძალიან... (*ოყინის*) აჰ!.. რომელ სიყვარულზე ლაპარაკობ? ოქროს ბუტყელი იმიტომ გაყიდე... (*ამოიხრებს*) ოპ!.. ოცდაათი წელი ვიცხოვრე და მხოლოდ სიბრალული... მხოლოდ სიბრალული დავიმსახურე... აჰ! სიყვარულის ქვეყანა... მე შენ არ მიყვარხარ, ქელმა! აქამდეც თურმე თვის ვიგყუებდი. (*მკლავში ხელი მოკიდა*) წადი, მაყუთი იშოვე... გესმის,

ესკიზი დეკორაციისათვის. მზავარი კარლო ფაჩულია

ფული!

ქელმა. მე ვიშოვო?

XOშO. შენ... შენ...

ქელმა. გამიშვი, მკლავი მეტკინა! (ხელი ვააშეებინა) მე სად ვიშოვო? როგორ? რა გზით?

XOშO. რა გზითაც გინდა! (ყინის)

ქელმა. თუ გეცმის, რას დაპარაკობ! დილიდან სადამომდე ბაპარში ვფეგავორ ლუკმაპურისთვის, ეს არ არის საკმარისი?!

XOშO. (ყინის) ეგ რა ფულია! კაპიკები... თიურები, შავები. სანამ ახალგაზრდა ხარ, ღამაში... ქელმა, არც ერთი კაცი შენ... ბაპარში რაგომ დეგხარ?! ხო ამრმე ხარ! მუშგარი ბეერი გეყოლება. (მაგიღამე გაღაწეა).

ქელმა. ღმერთო, ჩემო! ჯოგო!.. ხომ არ შეიშა-ლე?! მუღამ აფორიაქებული ხარ, მშვიდი ცხოვრება არ შეგიძლია! შენ თუ თავგადასახელები გწყურია, მე რა დავაშავე?!

XOშO. არაფერი... გასაყიდი აღარაფერი დარჩა...

წადი, გაყიდე შენი თავი... ფული მოიგანე! ქელმა.

ქელმა. (გორის) ძალიან ვიგანჯები, ჯოგო! აფხაშეთის ომი ჩემთვის ჯერ არ დამთავრებულა. ომი ვერ გამოვიდა შენი სხეულიდან. დაიდუკები, ჯოგო! შენ გინდა, მკელეღად მაქციო. ღმერთო, მაკმარე ეს განჯე, მეტ უბედურებას ნუღარ გადაწყრი, ღმერთო! (გორის) რა დავიშავე, ჯოგო! ადექი... ადექი, აქ გაუიფებდი... ნუთუ ეს იყო ჩემი ბედი! კატის ბედი როგორ უნდა შემეზურდეს! (ქეაბს მიუბრუნდა და ისევ ამოთავრიადა ხარუკისი. შედის ბარაკში. გამოაქვს ძველი პალტო და ჯოჯოს დაფარებს. მარცხენა კულისიდან იხმის საგვიროთო მანქანის ხმა. მანქანა გაჩერდა. ქელმამ ცრემლები მოიწმინდა. შემოდის ხორ-გნა).

ხორგნა. გამარჯობა, ქელმა!

ქელმა. ვაგემარჯოს!

ხორგნა. შენისთანა ღამამ ქალს სცილი უფრო უხდება. რა ვაგვირევიბა?

ქელმა. არა, არაფერია! დილას ნაგავი ცხვირწინ დაფიყავორ, ცოგა მოშორებით ვერ ჩამოკალე?! (ხორგნა დუშს) ამ სადამოს რამ მოგიყვანა?

ხორგნა. შანგოს დაუცხავ, ძალიან მჭირდება.

ქელმა. შანგო შინ არ არის.

ხორგნა. ვანჯავი ხომ არ წავიდა? არაფერი დაუბარებია?

ქელმა. არაფერი! ძაღლივით მიიღე ქალაქს უელს, იმის გმას რას ვაიცი!

ხორგნა. (ღამილით) ეს მავრად „შის“?

ქელმა. სძინავს.

ხორგნა. მ-მ-მ, სძინავს კი არა, „მოგაზურობს!“ (მიუახლოვდება, ხსენებ დახედავს). ვაა, ეტყობა, მავრე კაიფშია. ღრუბლებში დაფრინავს.

ქელმა. კარგია ღრუბლებში ფრენა?

ხორგნა. ძალიან.

ქელმა. არ შეიძლება მეც ვიფრინო?

ხორგნა. ამინდი ხელს ვაწყობს. კარგი სადამოა ვაფრენისათვის... რა ვაგვირედა?

ქელმა. (მხრებზე ხელებს შემოაწყობს) ხორ-გნ, სად შეიძლება ღამაში ქალმა ფული გააკეთოს?

ხორგნა. (შეუბნებელი სწრაფად იშორებს მის ხელებს) ღამაშია ქალმა?

ქელმა. (უღიმიან, ატყუებს) ჰო. (კელავ შემოაწყობს ხელებს)

ხორგნა. ვინ? შენ?

ქელმა. მე. სად შეიძლება მურგზე წოლით ქალმა ფული გააკეთოს?

ხორგნა. (ჯოგოზე ანიშნებს) მოტკლავს! თეგვივით გამოვგიტნავს! (თავიდან იშორებს)

ქელმა. ეგ ვერ ვაიგებს. ნუ გეშინია! (მაგიურად უღიმიან)

ხორგნა. ყველგან შეიძლება მაყუთის ვაკეთება. „ღამის შეულები“ ვაგზალზე, რესტორნებში, დსკოგ-ეკებზე დაფრინავენ, „კობრები“ ცირკთან და „ქა-ლაქურთან“ იკრიბებიან. ძაღლებს უნდა შეეკრა, თორემ ბასგა! ჩავარდები!

ქელმა. მერე რამდენს უხდიან?

ხორგნა. ვაა, ქალს ვაანია.

ქელმა. მაინც?

ხორგნა. (პუშის შემდეგ) შენ რამდენი გინდა?

ქელმა. მანქანით ხარ, არა? (ხარეცხის ქეაბს თავი დაახურა).

ხორგნა. ეგ თუ მანქანაა! დღეში სამჯერ მიუჭვდება. ახალ მანქანაში როგორი ბიჭი ვიქნები?

ქელმა. ვადასარევი!.. რა ღამაში თმა ვაქვს, ხუჭუჭა. ყოველივის სუფთად ვაპარსული კისერი.

აბა, შეგარდადი! (ხორგნა მერვით მებრუნდება) ვიწრო წელი... მკერივი, მამაკაციური თიძოები. (შე-მოაბრუნა) მოკლედ, ძალიან სექსუალური ხარ!

ნავის მანქანაში არასოდეს ვმავრავორ, მავრამ... ასი ბაქსი. ასი დოლარი მომეცი და წამოვალ.

ხორგნა. ასი ბაქსი? ვაა! (პუშა) ორმოცდაათი.

ქელმა. ასი!

ხორგნა. არა, ძვირია! (პუშა) ჯოგოს ვერ ვუღალავებ, მძაკაცია!.. ასი დოლარი შენ არ მოგეცე, შეილებს საჭმელი მიუჭვანო! ჩემი ცილი შენზე ნაკლები კი არ არის: ნახშირით თვალები, ვა-ღამბული წარბები, ლოყამე ხალი აქვს და შენზე ეშხიანია.

ქელმა. კარგად დაფიქრდი, ხორგნ!

(პუშა)

ხორგნა. ვაა!.. თუ გინდა, ორმოცდაათი. აბა!

ქელმა. ხორგნ, ერთ რამეს გუთხავ და მართა-ლი მითხარო: წამალი თუ არ ვაიციკვი, ცოლთან დაწოლა არ შეგიძლია?

ხორგნა. ეე, ამრმე მოდი, რას ღამარაკობ, ქალო! ოცდასამი წლისა ვარ, ერთ დამგამე ოთხი

შელი გამიკეთებია. მე არ ვინხირაბ- ვქეშავ! გვი ეარ, მორფი გაგიკეთო! წამო, ორმოცდაათ ღოლარს დაგიადებ.

ქალმა. (მეორე პაუზის შემდეგ) კარგი, წადი! სწორნა. წავიდე?

ქალმა. წადი! სწორნა. ახლა შენ დაფიქრდი კარგა, ქელმა! ქალმა. მოშორდი!

სწორნა. ფონიჭალაში კარგი ბაითია. მთელი დღე ბაზარში რამდენს აკეთებ?

ქალმა. ოო, უბადრუკო, კაცუნა! გაეთრიე აქედან, შე ნაბირალა! ერთ კუბოში ჩაგლეო ყველანი! (აგირებულო ბარაკში შერბის)

სწორნა. ვაა, რამ გააყოფა? თვითონ მხანგლავდა... ვეცია?! (გაითურწება. მარცხენა კულისიდან ისმის საგვიროთი მანქანის ხმა. პაუზის შემდეგ ეს ხმა უცხოური, მსუბუქი მანქანის სიგნალით იცვლება, რითაც მომღვებო ეპიზოდი - „ჯოჯოს სიმშარა“ - იწყება.)

სენაზე თხელი, გამკვრივალე, ნაცრისფერი ბერუხი ჩამოწვა. შემოდის ალფისა. იგი ოცდათორმეტი წლისაა, მთლად ჭალარა. რესპექტაბელური ვარჯიშობა და მანერული ეხსტიკლაცია აქვს. აცეცა ძალიან ძვირფასი და გემურნიხიანი განსაცემელი. ალფისის შემოსვლისთანავე ჯოჯო აღგება).

ქოქო. ოჰ, მაიმუნ, შენა?! როგორ გაჭაღარავეულებარ?

ალფისი. მე ალფისი ვარ!

ქოქო. შენ მაიმუნი ხარ, თეთრი მაიმუნი. ვეღარც კი გიცნობს კაცი, როგორ გამოცვლილხარ?! ის თეთრი მერსედესი შენია? (ალფისი თავმოწონვლად იძიება). სიმშარია თუ ცხადი?

ალფისი. ცხადია, ჯოჯო, ცხადი! რასაც ხედავ, ყველაფერი ცხადია.

ქოქო. რას მოესწარ! აშენებულხარ, ძმაო! ის დრო წავიდა, ჩვენიან ერთად ნაგავს რომ ქექხელი.

ალფისი. (შურაეხსიყოლი) მე?

ქოქო. აღარ ვახსოვს?

ალფისი. რა უნდა მახსოვდეს?! შენ სიცხე ხომ არა გაქვს?!

ქოქო. ჩემს გვერდით ოთახში იწექი, აკილოსა და ჭურჭლისთან ერთად. ბიბაშენი მოკვდა, საწყალო. მადლი მოუვიდა. ვეღარ გაუძლო მოლოდინს და ჭკუაზე შეირყა. სიკვდილის წინ სულ შენ გკითხულობდა.

ალფისი. (პაუზის შემდეგ) სხვები სად არიან? ქელმა როგორ არის?

ქოქო. არ ვიცი. ყველანი წავიდნენ, მე მარტო დავრჩი.

ალფისი. სად წავიდნენ?

ქოქო. დაიხოცნენ. სამშობლოს სევედა ჩაიგანეს სახლაგში. მაიმუნ, რას ვიფიქრებდი თუ ოდესმე

შეგხვდებოდი! ორი წელია არ მინახიხარ, შე ძეგო! მაიმუნ!

ალფისი. ხმა! წვირიანი! მე ალფისი ვარ!

ქოქო. შენ ჩემთვის ისევ ის თეთრი მაიმუნი ხარ!

ალფისი. ენა ჩაიგდე, შე მათხოვარო! რას დაშვავებინხარ?! ძვალი და გყავი, კაცი ხარ თუ მოჩვენება?!

ქოქო. ცხოვრება გაძვირდა. გიქს ვგავარ, ალფეს! სიცოცხლე მომძებრდა! შენ აქ ხელყარიელი არ მოხვიდოდი. გამიკეთე, ალფეს!

ალფისი. მორჩა! ყველაფერს შევეშვი, სხვა ცხოვრება დავიწყო.

ქოქო. ჩემს ცოლგმა ნუ ჩადგები, ერთი თეთრი გამიკეთე!

ალფისი. გამგვრევს? (ჯოჯო დემოს) გახსოვს, პირველი ნუმი რომ გაგიკეთე, რა მითხარი?

ქოქო. არა, არ მახსოვს. (პარაკის კელდათან ჩაქადა).

ალფისი. „იხეთი ტკბილად სიცოცხლე, თითქოს სიკვდილი მდიხარ“. გამიშთან მძიმე იყავი დაჭრილი, სხხლად იცლებოდი და მე გაღადგარინე.

ქოქო. შენ ყოველივეს იღბალი გქონდა. მაიმუნი ივით ჯონიერი და მოხერხებულო ხეებზე დახტოდი, გყვია არ გუკარებოდა. ამიგომაც შეგარქევს მაიმუნი.

ალფისი. არა, ჯოჯო! ყველა დამწყებ ნარკომანს მაიმუნი* ჰქვია! ის დრო წავიდა. ჩემი დრო ახლა დადგა.

(შორიდან ისმის ნაცნობი, ნაღვლიანი მელოდია. საქაოფონის სოლო თანდათან მალალ რეცისტრში ადის.)

ქოქო. შენ ყოველივეს მალა-მალა გიყვარდა ასევე. მე დაბბა დავერჩი. (მუხლებზე წამოიწია, დახოცილა ეხეწება) ახლაც გადამარჩინე, სიკვდილის ოფლს მახსხამ. სხხლო ძალღვივთი იკბინება, მგებავს, მამგვრევს. (ყვარის) გამიკეთე, ალფეს! ერთი თეთრი გამიკეთე! (პაუზა. მუსიკის ყერი მიუვლო. ქანცმილეული დუნელ ავრძელებს მონოლოგს) სიცოცხლე მომეზრდა. კომპარია არ მძიბინებს. ხშირად შესიამრგავს სოხუშის დაბბაზე... მღვას ცეცხლი ეკიდა. თხუთმეტი მარტის დამეს რუსების „შეგმა ყორნებმა“ დაბომბეს ქალაქი. მღვიდან, გუშისთის მხრიდან და შორიმა-კამანიდან ერთდროულად შემოიჭრები. მთაზე რუსი პოლკოვნიკი იღვა. სოხუშა წითელი ვარღვივთი გადაიშალაო, იცინოდა. მუდამ თუვალწინ მიდგას მისი სიცილი... გაგარის სგადიონზე ენახე: ქარიველი ჭაბუკის მოკვეთილი თავით ფეხურთის თამაშობდნენ, აქეთ-იქით აგორავედნენ კონსერვის კოლოფივით და ქუხდა მთელი სგადიონი: არძინბა! არძინბა!..

* მაიმუნი - დამწყები ნარკომანი /არაბული ენიდან შემოსული კარგონი/.

მეც კოლოფი ვარ, ალფეს, ცარიელი, ფეხით ნათრევი, გათელილი. აფხაზეთი ცარიელი კოლოფი! ვემაბემა მესერ ვაფელს, გამოსრეს, შეჭამეს, გადააღეს და ახლა აქეთ-იქიდან ფეხებს ურტყამენ. (მეორე პაუზა. მკლავს ვაიმამულებს.) ალფეს, მომკლა ამ კუსტარულმა ნახარშებმა. ვაბიკეთე, ალფეს! (ღრიალებს) ერთი კუბი ვაბიკეთე, ალფეს!

(შემოდის ქელმა. თეთრი კაბა აცვია. თმაში ველური ყვავილები ჩაქუნავს. ფერიახავით ნარხარით მოღის, ხალისიანი და მოღმირი, თითქოს მიწას ფეხს არ აკარებს. ჯოჯოს მუღაც არ შეხვდება. ალფესს უღიბის. მუხიკა წყდება.)

ალფესი. ქელმა! (საათი შეიხსნა და ჯოჯოს მხიკა „როლექსია.“ შიშნულით სული აღარ გატეხვდება. (ქელმას მკლავში ხელი მოკიდდა და წაიყვანა. ჯოჯო საათს დაკურებს. ისმის მსუბუქი მანქანის ხმა. მანქანა დაიბრ.)

ქოშო. ალფეს!.. ქელმა!.. (სენა ბნელდება.)

მესამე სურათი

განათება იცვლება. მზე ერთბაშად გამოაჭყეტებს. დღის შმის მუქი ჯოჯოს მოღმირ სახეზე ვალაფინება. ბარაკიდან გამოდის აკილო. ჯოჯოს დაინახავს. ვაადვიძებს.

აქოლო. ჯოჯო! ჯოჯო! (ჯოჯო დამფრთხალი იძვიძებს. უკებ წამოყარება) აქ გეძინა, კაცო?! (ქოშო. პო, სუფთა პაერზე. (სივარებს უკოდებს.)

აქოლო. როგორ გეძინა?

ქოშო. ფეხებს ვიქნეული.

აქოლო. კმ! რამდენი წელია სუფთა პაერზე არა მძინებია. (მეორე პაუზა) ღმერთს მაღლობა უთხარ, ქელმა რომ შეგახედრა. ძალიან აიწყვიტე და არტახებს მოუჭირე ცოტა! თრსულს როგორ ექსევი? სიმართლე გითხარ, აღარც კი მეგონა, სანამუნე თუ ვივარვალა!

ქოშო. აკილო, ახლა გეყოფა ეგ ბაზარი!.. ბაზარი არ მიღიხარ?

აქოლო. შენ არ გესმის, რასაც გუბუნები! დღეს თუ ხვალ შეილი გეყოფება, ვერე უნდა შეხვედე შეილს?! თუ არ ვინა სიცოცხლე, მიდი, მოიკალ თაილ. იმ დამთხვეულმა კატა გადააღო მტკვარში. ჭირისგინე ისედაც ვიგია, მეტი ვაგეჟებალ უნდა?! (მეორე პაუზა) მე აღრეც ბუერი ვვლაპარაკე, მეტს აღარ გეტყვი. (მიღის. შეჩერდა, შემობრუნდა.) დღეს რა დღეა?

ქოშო. არ ვიცი. რა მნიშვნელობა აქვს, რა დღეა?

აქოლო. შაბათია, შაბათი! აქექი შენს სიგყვას ელოდება. ყველა თანახმაა და თუ კაცი ხარ, უარს

ნუ ეტყვი. არ გააქციო, ცოდო. ეს დღესასწაული თუ არ მოვაწყე, ჩემი ცხოვრება მკვლარი სიცოცხლეაო. გესმის, კაცო, რა დღეაა?!

ქოშო. კარგი, ნუ წაიღე გვინი! (მეორე პაუზა) დავიწყეთ, რაღას ველოდებით?

აქოლო. შენ ვაგახარა დემოთმა! (ეძახის) აქექი! მაესტრო! გამოდი! ყველანი გამოდი, დავიწყეთ „არჩენვინი!“

(ბარაკებიდან გამოდიან აქექი, ოქრომა, კვირისგინე და კალისტრატე ყავარჯნით. აქექის ხელში უჭირავს რკინის ვალია, რომელშიც მის წითელი თუთიყუში. ვალიას ხეზე დაკიდებს. საერთო მხიარულება და ვრიალია: ვარედან ისმის მანგოს სიმღერა: „სიყვარულის ნარკოზანი, ჩემი გული რად დაუღიოთ“. სიმღერითვე შემოდის, ხელში ველოსიპედის თვალი უჭირავს.)

შანო. „საგროოს პოეზია რა ძნელია, დაკარგვა კი იოლია... დაკარგვა კი იოლია... დაკარგვა კი იოლია...“ (ველოსიპედის თვალი კედელთან მიავლო.)

აქოლო. აი, კოლექციონერიც მოვიდა. კალისტრატე. მდინარეხავით რაც გმაში შეხვდება, ყველაფერი მოაქვს.

კვირისგინე. (მანგოსკენ ყვირლით გაქეხება) მუკოლა, ამ საშიშლარს! (დაჭერენ) გაშიშეთ!

აქოლო. ქალბატონო კვირისგინე! ხელს ნუ გვიშლით! ყურადღება, ვიწყებთ!.. ქელმა? სად არის ქელმა?

ყველანი. (ეძახიან) ქელმა!

ქოშო. ქელმა შინ არ არის, უთინა ადგა და სადღაც გაქრა.

ქოშო. სად წავიდა?

ქოშო. არ ვიცი.

აქოლო. ქელმასხან დალაგს არ ველოდი. ხომ არაფერი უჭირს? (ყველა დუმს) კარგი! ქალბატონო ოქრომა, ვახსოვთ მისი სიგყვენი? (მანგო და ჯოჯო ჩურჩულებენ.)

ქოშო. (აბრახება) ღიან! მთელი სუქტაკლი მეპირად ვიცი.

აქოლო. ყურადღება! ყურადღება! მოეშადათ!.. შანო, ჯოჯო, მორჩით ჩურჩულს!

კვირისგინე. ვაიმე, როგორ ველავ, როგორ ველავ!

ქოშო. მაესტრო, ეს კაბა მიხდება? (ღიმილით. ნელ-ნელა შემოტრიალებს. სწორი, ვანიერი კაბა აცვია, რომელიც თითქმის მოღიანად ფარავს მის ნაკლს. სახეზე აღმური ვადასლის, ეგოტა, ძალიან ვახარებელია და იბრახება.)

აქოლო. მშვენიერია. (კაბის საყელოს უსწორებს.)

კაპიტრბანა. ხომ გუგუნებოდი.
აპაქსი. ყურადღება! (ოქროშის მშენებელი კაბაა. საყურეები ძალიან ვიხილება. საერთოდ, ძალიან კარგად გამოიყურება... ახლა კი, ყურადღება! აკილო, მოვაწყით სყენა!

აპილო. ახლავე! (სწრაფად შედის ბარაკში. გამოაქვს ორი რკინისაღმამიანი ბოძი და სყენის შუაგულში ერთმეორისაგან ხუთიოდე მეტრის დაშორებით დგამს. პაუზა.)

აპაქსი. ფარდა! ფარდა! აკილო, ნუ დაიბენი, შენ ასისტენტი ხარ!

აპილო. (გახარებული სწრაფად შერბის ბარაკში, გამოაქვს თოკი და სამი ვაჭატიანებული მეწარი. თოკს ვაჭატიანენ, შედ მეწარეს ვადაკეიდებენ.)

აპაქსი. აბა, ყველანი ფარდის უკან გადი! (ჩაბუხს ვაჭატიანებს, ეწევა. ყველანი ფარდის უკან გაუღებენ) ყურადღება! სრული სიჩუმე! (პაუზა) ვინ კიკინებს?! ვინ ღაპარაკობს მანდ?! ყური დამივადი!

აპილო. ხმბ. ჩქარა, მაესტრო! მზე ღრუბლებში შეებრა, მამსახლამე წვიმას აპირებს. მალე დასცხებს, მამსახლამე.

აპაქსი. აკილო, ღ ვაჭებს რბილი, ლ! აბა, თქვი: მზე ღრუბლებში... მალე დასცხებს...

აპილო. ხმბ. მზე ღრუბლებში... მალე დასცხებს...

აპაქსი. კარგია! ლ-ს მიხედ, აღარ შეარბილი! კმირსტინმა ხმბ. მაესტრო, დიდი ამწყდა. ფეხსაცმელიც მიჭერს.

ქოროშას ხმბ. აკი ვაყვიდეო?! მაგყარო!

კმირსტინმა ხმბ. დაეგე, შენთვის!

აპაქსი. სიჩუმე! სიჩუმე! მოემშაღე!

ქოროშას ხმბ. წინწყალი დამეცა.

კმირსტინმა ხმბ. ვაიმე, ძლიან ველეავ, მაესტრო, ძალიან! თუ დამაეიწყდა, შეიძლება, როლში ჩაეიხედეო?!

აპაქსი. ჩაიხედე! ახლა კი ვიწყებთ! ყურადღება! ფარდა! ახადეთ ფარდა! (უცებ თავსხმა წვიმა წარმოუჩენს. ფარდის უკან აწრთილდნენ. აუქსი ვეირის). ღმერთმა დასწყველოს! ეშმაკმა დაღაბხერო! არ დაგვაცადა, ისევ ჩამეშალა სპექტაკლი! (გამტყინარებული) ისევე... ისევე... წადით, მომშორდით, თვალთ არ დამენახთო, არც ერთი! თქვენ მსახიობები კი არა, მარიონეტები ხართ! ცხვრები ხართ! გაპარსული ცხვრები! (მეორე პაუზა) რას სისინებთ ბატებივით?! თავისუფლები ხართ!

აპილო. ხმბ. არ დაიშალოთ! არ დაიშალოთ! ჩვენი ვერხვი! მამსახლამე ვერხვს შევეწარიო! (ყველანი ვერხვის ქვეშ გადაინაცლებენ. სახეზე ნიღბები უკეთიათ: აკილოს - მჯლის, ჯოჯოს - ვეფხვის, მანვოს - მელიის, კალისტრატეს - ტურის, კვირისგანს - კაგის, ხოლო ოქროშას დათვის ნიღბი.) აქეთ, მაესტრო, ჩვენთან მობრძანდით!

აპექსი. (ხვს შეეფარება) რა თავსხმაა, ეს ოხერი! (პაუზა... აკილოს) ხომ არ გადავდითო! აპილო. არა, არა! აქ არ ჩამოდის, მამსახლამე.

აპაქსი. კარგი. მშაბა ხართ? (უხიციველ თოანხმებიანი) აკილო, „მამსახლამე“ აღარ გამაგონო, თორემ მტკვარში გადავვარდები, ესე იგი. ახლა კი, ყურადღება! უნდა დავიფიქრო, რომ ღალთვლები ხართ და სხვა ადამიანებდ გარდაიხატო. თქვენ იხსნით ადამიანის ნიღბს და იკეთებთ მტყისას, ყოველი თქვენგანი მჯლის სახას ჩაიღვამს. თუთიყუშს ადამიანის ენამე რომ ალაპარაკებ, ის კარგავს თავის შრობადრო, ჩიგების ენას. ეს გრავედიია! (თუთიყუში გალიიდან ამოიყვანა და ხეზე შეტევა. ყველანი ახმაურდნენ) სიჩუმე! წარმოიდგინეთ, რომ მეფის სასახლეში ხართ, თქვენს ცხოვრებაში მოულოდნელად იღება დახშული კარი და იწყებთ სამკერდო-სასიციცილო ბრძოლას. გამარჯვებული კლანი უცებ, ერთ დღეში გამდიდრდება და ფუფუნების მღვანე შეცურავს. ფუფუნება იყავს თქვენს ძალაუფლებას და ძალაუფლება კი ფუფუნებას. თქვენი ბუნდინერება სხვისი ცხოვრების უკლეია. „არწყვანი“ იქნება დიდი დღესასწაული, რომელიც ჩვენი სპექტაკლის გამჭოლ ხაზს წარმოადგენს. ნურავინ იფიქრებს, თითქოს ეს ყველაფერი უფასპაგიოდ ეძლევა. ყოველმა თქვენგანმა მშის ქვეშ ადგილი უნდა იყოს. არ დაგაეიწყდეთ: ერთგულება, ერთგულება და კიდევ ერთხელ ერთგულება თქვენი მფარველასა და საკუთარი თავისაღმი, ეს არის თქვენი მოღვაწეობის ოქროს ძარღვი! თქვენ ვახლებით პატივმოყვარენი, პატივსა და დიდებას მოიხეხებთ. პატივმოყვარეობა წარმოშობს განდიდებას, განდიდება კი თავის მხრივ - ანგარებას. (ალაპარაკდნენ. ახმაურდნენ) რა ხმაურია, ნუ ღაპარაკობთ!

აპილო. ჩქარა, მაესტრო! დღეგმა წამოვიდა, აღარ ვიწყებთ?

აპაქსი. სიჩუმე! კარგად დამიგდეთ ყური! ეკლესიასგე გვავრთხილებს: „სიბრძნეც დიფარავს კაცს და ფულიც დიფარავს. მაგრამ სიბრძნე უპირატესია, მის მფლობელს აეოცხლებს“. აირჩიეთ: ფული თუ სიბრძნე!

მომიყუშო. აირჩიეთ: ფული თუ სიბრძნე! აპაქსი. თოველგვარი ენობრული წყურვილი, რომელიც თავს ვაკარგვინებს ისე, როგორც ნარკომანია, სულიერი პრობლემა! თეატრიც ნარკოტიკია თავისი ცნობილი სკენის პაციდით. თეატრში ერთდროულად სამოთხეცაა და ჯოჯოხეთიც! წინიც ნარკოტიკია! პოეზია, მუსიკა, საერთოდ, ხელოვნება, აზარტული თამაშები, რელიგია, პოლიტიკური ვნებუც ნარკოტიკია! ნარკომანიის მრავალი სახეობა არსებობს, ერთი თუ სიმობს და ანადგურებს, მეორე აეოცხლებს ადამიანს! ამ მრავალთაგან განსაკუთრებით საშიშია სულიერი ფაშომბი

მეთხე სურათი

დროს მხრე არაფერი იყვლება. ყველანი ერთად აყაყანდებიან.

და ქიშური შხამი, კაცობრიობას განადგურებით რომ ემუქრება! (ალაპარაკდნენ, ახმაურდნენ.) სიჩუმე! სიჩუმე! რწმენადკარგული ადამიანი კარგავს საკუთარ პიროვნებას, ის ჩამქრალი ცეცხლია, ჩამქრალი ცეცხლი კი ნაცარია და შეგიძლიათ ფეხით გადახვევით. აირჩიეთ: პირუტყვი თუ ადამიანი!

თითქმის. აირჩიეთ: პირუტყვი თუ ადამიანი! (ყველანი ახმაურდნენ, ალაპარაკდნენ.)

აპაქსი. რა ხმაურია?! (გაწმენდნენ) თუ გინდათ, ამინდზე ვისაუბროთ! ეშმაკმა დალაზეროს! განათება აბრა გვაქვს, ცა ჩამოიქცა და გადალებს არ აპირებს.

ჩოქო. თუ ვიწყებთ, დავიწყით! თუ არა და დავგანებთ თავი! ისე დაპარაკობ, თითქოს გუინ-პლენი სიგყავს წარმოითქვამდეს ლორდთა პალატაში.

აპაქსი. ყოჩაღ, ჯოგო! მე პატივს ვცემ შენს განათლებას და სამრიანობას. ახლავ დავიწყებთ. სპექტაკლის შემდეგ ის სიმღერე თქვენი აღარ იქნება, ქარის მოტანის ქარი წაიღებს. მაგრამ გული არ დაგწყდეთ, თქვენ უმარებით უდიდეს სიბრუნეს. ბოძენი ის არის, ვინც ამქვეყნიური ცხოვრების ყოველგვარი სისაძაგლე გამოსცადა. ერთსაც გეყვით: ღარიბ მსახიობზე მდიდარი არავინაა. ის ერთ დღეს კიადამოსია, მეორე დღეს ლორი, მესამე დღეს ღი თბოლოსი..

შანგო. მეთხე დღეს - ლტოლვილი.

აპაქსი. ყოჩაღ, შანგო! ლტოლვილის როლი ყველაზე რთული როლია. ლტოლვილის სევედა გულს უფრო ღრმად სერავს. თუმცა ამ სპექტაკლის შემდეგ გასაკვირი აღარაფერი უნდა იყოს. ერთადერთი, რის უფლებაც მსახიობს არა აქვს, გაკვირვების უფლებაა... მოდი, დავიწყით. ალბათ, ქელმაც გამოჩნდება. უინალის მოგვიერთი ეიმოდი პირობითია. თანდათან სხვებზე შემოგვიერთდებიან, რაც თქვენთვის მოულოდნელი იქნება, ჩემთვის კი არა... ხომ ვისწავლეთ პირობითობა? (მეორე პაუზა) თქვენ გეკითხებით, ხმა ამოიღეთ!

ყმაღანი. დაახ!

შანგო. მაესგრო, ერთი შეკითხვა შეიძლება?

აპაქსი. (უცებ გაეზარდება) რა დროს შეკითხვებია, როცა „არჩევანი“ იწყება! (პაუზა) კარგი, კითხო.

შანგო. ჩიბუხს რაგომ ეწევი, სტალინი ხარ?

აპაქსი. მეფობა ერთხელ ყველას უნდა! ყველა ქართულში პაგარა სტალინია. ბევრს ამის გაფორმებაც კი შემრავს... კიდევ არის შეკითხვები? (პაუზა) კარგი, კმარა! სიჩუმე! მოეშმადეთ!.. ბოლოს და ბოლოს, დავიწყით „არჩევანი“ ამაბა! (ლომბის ნიდაბს იკეთებს).

თითქმის. დავიწყით „არჩევანი“ ამაბა!

აპოლო. აბა, აბა! ხმა, კრინგი! (ყველანი გაჩუმდნენ) ბენზინი ჩემია!

პალისტრბა. ერთი პირობით! რუსთაველი თავის ბენზინიან-რესტორნებიან-მიანა-ამიანა-ყველაფრიანა ჩემია!

ჩოქო. სივარევი ჩემია!

შანგო. ხორბალი და ფქვილი ჩემია!

პპროსტინე. (ხელში ფურცლები უჭირავს, ხანდახან ჩახედავს ხოლმე და რეპლიკის წარმოთქმამდე გულში იძიორებს.) მე ბავშვობიდანვე ბუნების დიდი მეგობარი ვარ, ხე-გვყ ჩემია!

ჩოქო. საბავთებს ვერავინ შემეცოლება! (ხეზე შეხება, გოგიდან გოგმე ყივინთ გადაღვს. ყვირის და უწნაურ ხმებს გამოსცემს.) ბუქ!.. ბუქ!.. ავ! ავ! ავ-ავ! (ყვირის, ღრიალებს, გოგებს აქანავებს).

აპაქსი. კეთილი, კეთილი!

აპოლო. ბუტკნარი ჩემია!

შანგო. რა ბუტკნარი?

აპოლო. კომერციული ბუტკები... აბ, უკაცრავად!

კომერციული ჯიხურები ჩემია!

აპაქსი. კეთილი, კეთილი! ბანკები ჩემია!

(წემის ხმა ნელ-ნელა შეწყდება.)

ჩოქო. ვერ მოვართვეს! შენ რა იცი, რა არის ფული და ფულადი სისტემები! შენ პალსტუხის განსაკვეთ კი არ იცი! ბანკები თავისი ვალსახურ-დავებული პუნქტებით ჩემია! (გახარებული ყვირის, ხეზე მალაყებს გადაღვს.) შშშშშ... ბრრორ... პალისტრბა. (აპუქსი) წვიმამ გადაიღო.

აპაქსი. (ყვირის) გააგრძელეთ!

პალისტრბა. მაშინ გრანსპორგი! გრანსპორგი ჩემია!

შანგო. აბა, აბა! გრანსპორგი კი არა, ის არ ვინაა?! ავტომაგისტრალები და გრანსპორგი ჩემია! წესითა და კანონით მე შეკუთუნის!.. ვითა, ეს ჩემის გადანგრეული!

თითქმის. გეთა ეს ჩემის გადანგრეული!

(შანგო ხეზე შეხება და ფეხით გოგს აქანავებს. უწნაურ ბევრებს გამოსცემს.) ფხხხხხ... ფხხხხხ...

პპროსტინე. კამიონებსა და ღამის კლუბებს არავის დაგიშობთ! ამაბა!

ქქქქქ. სტრიატიმ-ბარები და რესტორნები ჩემია! ო-ლა-ლა!.. ღა-ლა!

აპაქსი. კეთილი, კეთილი! კონიაკი, ღვინო და შამპანური ჩემია!

პალისტრბა. სასაფლაოები ჩემია! დღეიდან

ქალაქში ერთი გაუპატიოსნებელი მკვდარიც კი არ დაიმარხება!

ამილწ. ელექტროენერჯისა და ბუნებრივ რესურსებს ხელს ვერაფერს წააუღებს, დიწვევები! მამასადავ, ჩემია!

მანწმ. გათავჯილეთი, აი! (*ხიდან ჩამოხტება*) ნარკობიზმის ჩემია!

ჩოჩო. ეე, შენი უკვინო სიფათილა მაკლდა, ცო! მანდ არ ჩამომიყვანო, იცოდლე!

მანწმ. წალი, შენი!.. მარიანა* ჩემია, ჩემი!

ჩოჩო. (*ხიდან ჩამოხტება*) ნარკობიზმისთან შენ რა გესაქმება?! თუ იცი, ვის უცილები! მოკლავ, შე ახვარო! (*გაიწია, დაიჭირეს*).

აპაქსი. შეჩერდით!.. მოიცაო, მოიცაო!

თაქსიყაში. შეჩერდით!.. მოიცაო, მოიცაო!

აპაქსი. იხე, მაღას ხომ არ უჩივთ?! (*შვირე პაუზა*) თამაშის წესებს ნუ არღვევთ, უკუნურნო! თაქსიყაში. უკუნურნო! უკუნურნო!

აპაქსი. (*ხმაბალით ჩურჩულით*) ჩუმაღ! რა გაღრიბლებთ, რა მოვილით?! ჩუმაღ! არავინ გაიფოს, თქვე ბრიყვებო! ყველაფერი წესითა და კანონით უნდა განაწილდეს. ამიგომ საჭიროა, ყველა დეტალის გათვალისწინებით უზენაესგურად განვიხილოთ საკითხი. მე უფიქრობ, მდგომარეობა მოგვარებულია. ჩვენ დემოკრატიულ, ცივილიზებულ სახელმწიფოს ვაშენებთ, აქ კი რა ხდება?!

ჩოჩო. რა ვიცი, რა ხდება!.. რაღაც ნამღვივლად ხდება! ხშირად ისეთი რამე ხდება, ვერ გაიგებ, საერთოდ, რა ხდება!.. საკვირველია, მოგაჯერ, როცა რაიმე ხდება, თურმე არაფერი არ ხდება!.. ჭროლაბ რა იცის, რა არის პლანი და კოკაინი! სიმამრმიც არ უნახავს!

(*შემოდის მათხოვარი. გაშვებული დგას, ვერ ვაგვია, რა ხდება. კარგა ხანს ვერ შენიშნავენ.*)

მანწმ. ვის არ უნახავს?! (*აუწყის*) ვისზე ამბობს მაგას? დაგვრიდავ, შენი! (*გაიწია, დაიჭირეს*). მოგასობა! გაგანადგურებ! ფაკ იუ! ფაკ იუ! (*აუუროთხებს*).

ჩოჩო. მე შენ პოლიტიკურ საფლავს გავითხრი! მანწმ. მძორო, არჩვენებში ვისთან ერთად იყრი კენჭს?! ვის შეეკარი?!

თაქსიყაში. მძორო! მძორო! ვის შეეკარი?!

აპაქსი. მოიცაო, მოიცაო! (*ყველას*) ეი, არარაობიდან მოსული ჭიაღუეკო! ვინ ხართ თქვენ?! ვის დაპკარგავხართ?! შეხედეთ თქვენს თავს, რას დაემსგავსეთ?! ჭკუას როდის ისწავლით?! გორჩეთ, გონიერებას მოუხმეთ! (*მანვოს*) ჭროლა, მისმინე! გლიანი შენზე აღრე იხიხრადა, უფრო აქტიური მომხმარებელია, დაუთმე ნარკობიზმს და ბაზრები შენი იყოს.

* მარიანა - ნარკოტიკების საერთო სახელწოდება /ვარჯ/

მანწმ. (*უგმაყოფილოა. თავი ხალუნა*) კარგი, ამილწ. ბაზრობები კი ჩემი! (*ჩემე შეხტება*) ელსხავაო ლილოს ბაზრობა ჩემი აშენებულია და ცხვირს არავის ჩაგვაყოფინებო! (*დასტუქავს*) გაიგეთ?! დღღრრრ... ფხიაოთოო...

(*ყველა გაისუხა. სრული სისუე ჩამოვარდა*). მამსწმწმწმ. დამეხმარეთ, ღვიოს გულისათვის! ათი თეთრი დამეხმარეთ.

მანწმ. უკ, შენდა გვაკალი! ჩქარა აახვიე, აქედან!

მამსწმწმწმ. ლუკმაპურზე... წამალზე... დამეხმარეთ, გწყალობდეთ დღღრრრ.

ჰმირსმწმწმ. თავი დაგვანებე, ქალო! ვის სცალია შენთვის!

მამსწმწმწმ. (*უკვებ წელში ვაიბაროება, კაბის კალთის ქვეშ მუნახულ ვაიფიებს ამოაძვრებს*) აბა, „მასხარა“! იცილეთ, „მასხარა“! ახალი ამბები! დღეა-შეღმა შეჭმა თექვსმეტი ადამიანი! კროსეორდი, ცხელ-ცხელი ამბები, ანეკლოტები! „მასხარა“ ათ თეთრად!

თაქსიყაში. „მასხარა“ „მასხარა“ ათ თეთრად! (*უქრომა ყველასგან ფარულად ერთი ვაშვის იყიდის და დაშალავს*).

ჰმირსმწმწმ. მაგისთანები გვიხახავს?! მოგვმორდი აქედან ჩქარა!

მამსწმწმწმ. „მასხარა“ ათ თეთრად! (*გაღის. მარცხენა კელისიდან ისმის პატარა მაწანწანლების ყიყინა. ინდიელის მსგავსი ელკური ყმელი*).

ამილწ. წავიდეთ, სადღესასწაულო სუფრა გავშალოთ! (*ხიდან ჩამოხტება*)

ჩოჩო. სად უნდა წახვიდეთ, სად?! მე, მე რაღა? (*წამლაუქუმ კაბას ისწორებს, იბრანჭება*) ყველაფერი შენ დაისაკუთრე?! ბავშვობაში, ალბათ, არც ველოსიპედი გქონდა, არც ბურთი, არც თოფი და არც ფერადი ფანქრები. (*აუწყის*) ყველაფერი მაგას? იცილეთ, ბაგონო, პრივილეგია ყველაზე დიდი უსამართლობაა! მე, მე რაღა?!

ამილწ. შენ კლომეტი, აბანოები და საპარო-კმახეუროები. (*ყველას*). წავიდეთ!

აპაქსი. კეთილი, კეთილი!

ჰმირსმწმწმ. ერიპა! ერთი ამათ დამიხედეთ! სეავეუო, გაგლენის სუფროები გაინაწილეთ და უკვე მიღებართ?! მე? მე ცარიელზე დამწივთ?! ჩაგწყლით შეკელი!

მანწმ. შენ თისს უკდი თავის კომპლექტით! შეაყოლე აქედან!

(*ოქრომა იყინის*)

ჰმირსმწმწმ. რას ქირქილებ? არა!.. (*როლში ჩაიხედავს*) რას ფრუტუნებ?

ჩოჩო. (*იბრანჭება და მორცხავად იღიმება*) რა ვნა, გენაცვალე, სიგუცია აშკარად გაყინებულია.

კპირისტინე. შენ რა ჩვენი პარლამენტის ერთი მელაპარაკეი. ინტელექტუალური ბუკემოცი! (გულაბ) ესე იგი, სვერეგაციის მიცეუბით. შე რა, მანგი ვარ?! ვნახით, ვნახით! ვნახით ერთი, რას მოიგებო! თქვენი შიშით ქუჩაში მულტ კაცს ვერ გაუვლი, ემინია, შედ „კოკა-კოლა“ არ დააწეროთ! თუ „კოკა-კოლას“ არ დამიშობთ, აღარ მინდა, მე გადავიდარ თამაშიდან. (ჩაგდება, ფეხებს გაფარსხავს და ჭირვეული ბავშვივით გირის. ისმის საგვიროთ მანქანის ხმა. მანქანა გაქვრდა.)

ქალისტრაბა. მოითმინეთ, მოითმინეთ! ღრმად პატივცემულხო, თქვენ ქვეყნას ანგრევით თუ ამენეთ?! მე მარტო წურბელებს მიგოვებთ?! ხალხს ჩანმროვლობას და მომავალ თაობებზე სულ არ მზუნავთ?! წაშალი და აფთიაქები ჩემია! ახლა შეგვიძლია წავიდეო!

ხორანა. (აღლევებული შემოვარდება. სახეზე მაიმუნის ნიღაბი უკეთია.) ევე, ევრე ძალიან შორს წახვალთ, ცოგა თბილად ჩაიცივით! მე ხახამშრალს მტოვებო!

აპოლო. ეს ვილა ოხერია!

ხორანა. სამი წელია თქვენ გემსახურებით, ვერ მიცანი? (აუკნის) ვერც შენ მიცანი! მე რომ არ მყვივრა, მტკვარი მინგეჩაურში ჩავიგანდა.

აპაქსი. აბანოები საპარიმხებროები, კინოთეატრები და ვიდეოსალონები შენი იყოს.

ხორანა. (მანგომე უთითებს) ეგენი ჭროლასითის დამითია. მე ბორღლებს პატრონი ვიქნებო!

აპაქსი. ბორღლები?... ბორღლები სიაში არ არის! სადაა ბორღლები?!

თაშიმეჰმედი. ბორღლები სიაში არ არის! სადაა ბორღლები?!

ხორანა. გაგხსნი და ჩემი იქნება! ცალსახად ვაცხადებ: ვინც წინ გადამიდებდა, აგომიგითი მუცელზე გადავჭრი, იყოლით!

შანაზი. ვერ მოვართევს დანიერული! მეც მინდა გვარის გამოცემა, მეც მინდა წილოსანი ვიყო. თუ წილში არ გამოიყვანთ, ღვდას ვიგირებთ, ყველას დაგზოვებთ!

ხორანა. წილში ხარ, ერთი „მერსუელის“ შენზეა! შანაზი. ჯიგარი ხარ!

აპაქსი. კეთილი, კეთილი!

ქორნა. ხო! ეს რა მუჟური წყალობაა! ამ ჩვენს დაწყველილ ღრმში ყველას ქრთაიშე უჭირავს თვალი. (აუკნის) თქვენი ცრუ დაპირებებით გომემშოსავით გაგიბერე. პაგონი! (ხორენას) იქნებ დამშობო ხათიო და მეც შემახვედროთ რამე!

ხორანა. შენ ოღრამი იქნები. (ხს გოგმე ცალი ხელით ჩამოეკიდა და ქანაობს. მერე ზემო ავა. გოგიდან გოგმე გადადის და იფურთხება.) კპირისტინე. მე?

შანაზი. შენ ბოქვენის დალაქი.

ქორნა. ვაიბე, ეს რა გაკადრა! ჩიგის გულიც ვერ მოითმენს, ქალბაგონო! მაგ ყაჩაღებს ქვეყნის ფული აქვთ დაბანღებული. რაღას უყვრებ? შიდი, დასცხე „კომუნები“ დააყრევინე!

კპირისტინე. (ყვირობით გაიწევის) გამიშვით, უნდა მოკვლა! (ისმის წვილე-კვილი. ხორენა ხიდან წრიბისით ჩამოხტება. კვირისტიანს დაიჭურვინა.)

შანაზი. რა, გვრატეს მიწყობ?! ვინაა კაცო, ეს?!

კპირისტინე. თვითონ ვინა ხარ?! პოლიტიკური გვამი! ამ საქალღელში შენი მაკომპრომეტორებული საბოთები მაქვს. ამაბ!

შანაზი. ამ საქალღელში კი შენი დანაშაულებრივი საქმიანობის მამხილებელი საბუთები მიწყია. ამაბ!

ქორნა. ერთ-ერთმა გახსენით, იქნება სეკაა! (მანგო და კვირისტიანე ერთმანეთისკენ გაიწევენ. ისმის წვილე-კვილი. ვაამეულებენ) აპაქსი. შეჩერდიო! მოითმინეთ! მომისმინეთ! თაშიმეჰმედი. შეჩერდიო! მოითმინეთ! მომისმინეთ!

აპაქსი. შენ მანდ გაჩემდი! ხელს ნუ გვიშლი!

თაშიმეჰმედი. შენ მანდ გაჩემდი! ხელს ნუ გვიშლი!

აპაქსი. კაცო, კარგი, რა, თუ ძმა ხარ!, შიდი, დადიხე (თუთიყუში იძინებს)

აპაქსი. მომისმინეთ! (შანგის) შენც მართალი!

(კვირისტიანე) შენც მართალი! კვირას მოვა სამართალი!

შანაზი. მაშ, მტყუანი ვილაა?

აპაქსი. მტყუანი მე ვარ. (მეორე პაუზა) მომისმინეთ, უგუნუნო! ნუ აშაღეთ კრამანის ბუღე! „ტამი ჩემია და ამ ტამისა მე ვარ მულობელი!“ ჯუ-ნგულბში ხომ არ გვონიათ თავი?! თქვენ აქ მშა-კვრობისა და ცბიერების ჯალოსა ხლართავით და ხალხს უწნობისაკენ უბიძგებთ. მაგ თქვენი თავაწყველები სიხარბით სანაგვეზე გადაყარეთ ისეთი ფაქეულობები, როგორცაა სიყვარული, სიკეთე, კეთილშობილება, ძმობა, მეგობრობა, ნათესაობა და, რაც მთავარია... სამშობლოს სიყვარული! რამე გაგახვათ?! როგორ იქცევით?! მშობლებ ხალხს ნუ გასწირავთ! ხალხს გაუფრთხილდით! თუ ასე გაატყველებთ, მალე თქვენს გყავებსაც ენახებ თოკზე გასაშრობად გადაკიდებულს! (მეორე პაუზა) ვინმეც, მოლაპარაკების მაგულანით დაგხსნდეთ, ველური გადანაწილების ნაცვლად კონსტრუქციული დიალოგი გაემართოთ და თითოეულის ინტერესების გათვალისწინებით გამოვიგანოთ საერთო დასკვნები. შიდი, ვიმსჯელოთ, მოვილაპარაკოთ, ავწონ-დავწონოთ, შევთანხმდეთ და ხელშეკრულებები გავაფორმოთ! (მეორე პაუზა) ასე არ ჯობია?!

აპოლო. ი, ღმერთო დიდებულო! კვლავ მო-

ლაპარაკება, კვლავ ხელშეკრულება! ვერა ხედავთ, ქრისტეს აბუეგები გამოვლინართ!

აპაჰსი. მე ყველა ვაფრთხილებ! მაშასადამე, ვაფრთხილებ! ესე იგი, ვაფრთხილებ! მოიქეცი თისე, როგორც ცივილიზებულ, თავისუფალ, დემოკრატიულ სახელმწიფოს შემეფნის... დაახ!. თორემ კვლავ სამოქალაქო ომი ატყდება. *(ხმა ჩაუვარდა)* თუ ვერ შევთანხმდებით, კიდევ ერთი კომისია უნდა შეექმნათ პარიტეტულ საწყისებზე.

ქოშო. რის კომისია?

აპაჰსი. კომისიამ დიდიხალს ომში რამდენი კაცი მოკვდება. *(ქირქილებს)* ნუ ქირქილებთ მანდ! *(გაქმუნებს)* ერთი თვის განმავლობაში დეკლარაციები შეავსეთ და წარმოადგინეთ. გასაგებია?!

ჰეჰლანი. დაახ!

აპაჰსი. ისე შევირცხვით ცხვირი, რაც თქვენთვის არაფერი გასაგები არ არის! *(მეიერ პაუზა)* აბა, ფერხული! იწყება დიდი დღესასწაული! წრეგადასული ლხინი იმ ადამიანებმა იციან, ვისაც დიდი საგანჯველი გამოუვლია.

(კალისტრატეს შუაში ჩააყენებენ, ერთმანეთს ხელებს გადახვევენ და ფერხულს უვლიან. კალისტრატე შეძლებისდაგვარად როკავს. ისმის აღტაცების შეძახილები, ყმილი და რაღაც გაკუებარი, მაგიური სიტყვები. ხორენას ფეხი ეგევა. წერს გამოთქმება და ქურთულს ცეკვავს. სცენა თანდათან ბნელდება. ყველანი მამხალებს აანთებენ და ცეკვას აგრძელებენ. დიდი მზიარულება და კრიაშულია. ისმის მსუბუქი მანქანის სიგნალი. მანქანა გაჩერდა. შემოდიან ალფრედის შეყვლები. ხელში ავტომატები უჭირაეთ.)

I მსმველი. შეჩერდით!.. შეჩერდით! *(შეჩერდნენ)* ხელები მაღლა! *(მამხალები ჩააქრეს, მიწაზე დაიყრეს და ხელები მორჩილად ასწავს. სცენა განათდება.)* არ გაინძრეთ, თორემ გესვრით!

II მსმველი. თქვენი დანაშაული დასაჯადია! არც ერთი ნაბიჯი წინ, რამეთუ სიგუაცია უშარბათი გახდება. განძრევის შემთხვევაში თითოეული თქვენგანი ადგილზე იქნება ლიკვიდირებული!

აპაჰო. კი, მაგრამ, თქვენ ვინ ბრძანდებით, ღრმად პატიუქმულინი?!

(თუთიუნი გაიღვიძებს)
I მსმველი. ჩვენ ორგანიზებული დანაშაულია და კორუფციის წინააღმდეგ მებრძოლი „ფორმის“ თანამშრომლები გახლავართ. ყველანი დაპატიმრებული ხართ!

თუთიუნი. ყველანი დაპატიმრებული ხართ! ყველანი დაპატიმრებული ხართ!

ხლონა. მე არა, მე არა! დამნაშავე ელემენტები ეგანი არიან! მე არაფერი შემხებდრეს და გავედი თამაშოვან. *(მობრბის)*

II მსმველი. *(ავტომატი შებრძია)* სდექ! *(ხორენას)*

(შეჩერდა) ფეხი არ მოიცვალო, თორემ აქვე გაგათავებ!

ხლონა. *(ხელები ასწია)* რა გინდათ, რა?! ეს სახავე ჩემია! *(ნაბიჯი გადადვა).*

I მსმველი. ხმა! ფეხი!

(შეზოდის აღფრს).

ალფსი. ოქროსმადიებლებო, დაუშვით ხელები!

(ხელები დაუშვეს, ალფსს შემოეხვივნენ.)

ქოშო. ოპ, მაიმუნ, შენა ხარ? აქ საიდან გაჩნდი?

ალფსი. რა ამბავია? ეს რა დღესასწაული გაგიმართავთ?!

მანზო. ცირკია. ცირკი! იწილო-ბიწილო!

ქოშო. დღესასწაული თეთრი მაიმუნის სამეფოში! *(ნიღაბი მოიხსნა და ხეზე ჩამოკიდა. ყველანი ნიღაბებს იხსნიან და ხეზე კიდეებენ.)*

ქოშო. გამაარობა, როგორ ხარ, ალფსი?!

ქოშო. ალფსი ხარ შენ?! როგორ შეეკვლი! ასე რამ გავაჭადარავა?

ქოშო. გავიგეთ, დიდი კაცი გახდაო. მართალი უოქვამთ. თეთრი „მერსედესით“ მობრძანდა ჩვენი ალფსი!.. ასე უნდა? აღარც კი გახსოვს, ვარსებობთ თუ არა!

მანზო. მაიმუნ! დაგავიწყდა, ნაგავს ერთად რომ ვქექავით?

ალფსი. *(ცხვირსახოციო შებღმე ოფლს იწმუნდს)* რას ბრძანებთ. ქალბატონო ოქროში! ძალიან მომენატრეთ ყველა. რას შერებით, როგორ ხართ? კალისტრატე ბატონო, ფეხი კიდევ გტკივა?

პალმსტრბაჰ. ჩვენ რა გვიჭირს!.. არაფერი გავიგათ?

ალფსი. რა? მოხდა რამე? ბიძაჩემი სად არის?

პალმსტრბაჰ. ჭურჭულიმ წაიღო შენი ჭირი. ჯერ ჭკუაზე გადავიდა, მერე გინიში სისხლი ჩაექცა.

ალფსი. როდის? რაგომ არ გამაგებინეთ? *(ცხვირსახოციო სახეს და შეზღს იწმუნდს.)*

აპაჰო. ორი წელი ბიძისკენ რომ არ გამოიხედავს კაცი!.. აბა, რა გითხრა!.. ისე, საუღლავი მაინც იყოლე, მაზიდაშენის გვერდით დაემარხეთ წყალტუბოში. ანდრედი დაგვიტოვა. *(პაუზა)* ესენი ვინ არიან?

ალფსი. ესენი... ჩემი... ჩემი მეგობრებია. *(მკველებს) შემოიგანეთ! *(მკველები გადიან.)**

აპაჰო. ავტომატები რა ორად უნდათ, ომში მიდიან?

მანზო. რა გინდა, აკილო, თითო ავტომატი მე და ჯოგოს უნდა დაგვიადოს. არა, ალფსი! *(ალფსი ნაძალადევად იღიმება.)*

ხლონა. მე?

ქოშო. შენ ახალი იაპონური ნაგვის მანქანა. *(მანვოს) რა ჰქვია?*

მანზო. „იკატო.“

ხლონა. ვაა, „იკატო“ გლიჯავს! ერთი ასანთის

ღერსაც აღარ დაგოვებ ქუჩაში.

(*შემოღიან ალფესის მკველები. ხელში ორ-ორი მუკოსი ყუთი უჭირავთ. შეაქვთ ბარაკ-ებში. ეპიზოდის დამთავრებამდე კიდევ ექვს ყუთს შემოიტანენ და მერე ალფესს ამოუღებ-ებიან გვერდში.*)

პაპოსტრაბა. ალფეს, ერთი აქეთაც მოიხედ!.. თვეში რამდენს უხდი ეგერებს?

ალფესი. (დუმს, ოფსს იჭმენს.) ეს კაცი ვინაა? კაპოსტრაბა. ეგ მტკვარში იხრობოდა, აკი-ლომ და ჯოვომ გამოიყვანეს.

შანბო. გაჭირვებული ყრუ-მუნჯია. არაფერი არ ესმის.

ჩოჩო. ჩვენ შევიფარეთ უსახლკარო. მუნჯი კია, მაგრამ ერთი არგისტული ჩვევა აქვს - ჩიბუხს აბოლებს.

პაპოსტრაბა. მხოლოდ საუკეთესო თუთუნს ეჭევა და... შენ თუ დაეხმარები...

ალფესი. ეგ რა პრობლემა! თამბაქოს მე გამო-გიგმანით ხოლმე... ყველაფერს გამოგიგმანით... დღეს ცოტა ფქვილი, მაკარონი და კონსერვები მოგიტანეთ.

შანბო. ხომ ვთქვი, ფქვილი, ხორბალი და მაკარონი ჩემია!

ჩოჩო. გმადლობთ, რაგომ შეწუხდი! ჩვენი გულისთვის დაიხარჯე.

ალფესი. (ცხვირსახოცით ყელ-კისერს იჭმენს) რას ბრძანებთ, რა შეწუხებაა, ქალბატონო ოქროშა!.. ეჰ, ძალიან მეწყინა ბიძის სიკელი. რა ვქნა, ისე ვარ დაკავებული, დღე-ღამეში თქვენსებ საათს ვმუშაობ. (საათს დახედავს) ახლაც ძალიან შეჩქარება. ათასი საჩქე...

ჩოჩო. ალფეს, ეგ საათი „როლექსი“ ხომ არ არის?

ალფესი. კი. (მეველები ამოუღენენ გვერდში) „როლექსია“. სილდრმა მანუქა, დაბადების დღემე-ხორმნა. ვაა, აბა, შენა გყოლია სილდრი! მე ერთი ძველი აკვანი მანუქა.

შანბო. ლობიოსაც თუ გიგმანის, მამთარი ფეხებს ვეღარ მოგჭამს! „როლექსი“, ძმაო, მაგარი საჩუქარია. ოცდაათი ათასი დოლარი ღირს. ეგ ქრონომეტრი, ძმაო, ყველაფერს აჩვენებს: საათს, დღეს, რიცხვს, თევს, წელს, მთვარის ფაშებს და რაღას არაა... არა, ალფეს!

ალფესი. (სიმწრის ოფლში იჭრება) კი... აჩვენებს... აჩვენებს... ახლა კი წავედი. ხვალ მტაგებში მივფრინავ, ერთ კვირაში დაბრუნდები და ჩავალ წყალგუთში. აბა, კარგად იყავით! ძალე გნახავით! ნახვამის! (მეველებთან ერთად ვადის).

პაპოსტრაბა. გმადლობთ, ალფეს!

ჩოჩო. ნუღარ დაგვიფუცებ!

პაპოსტრაბა. კარგად იყავი, კარგად! მაგარი ბიჭი ხარ და არაფერმა გაგტყუოს!

პაპოსტრაბა. რა ოფლი ღვარა, კაცო?! აი, ახლა იყავით ნამდვილი არგისტები!

შანბო. ჯერ სადა ხარ მაცხტრო! (გამოწნდება რიგითი პოლიციელი. ვიდრე შემოვიდოდეს, მანვო დაინახავს და წაიმღერებს.) ა-ახლა შენი დროა! ა-ახლა შენი დროა! დიდახანს გელოდი...

პოლიციელი. გამარჯობა, ხალხო!

(პოლიციელს ესალმებიან. აპუქი მიუახლო-ვლა).

პაპოსტრაბა. გაგიმარჯოს! რას გვიბრძანებს კანონის დამცველი!

პოლიციელი. რას შერებით, როგორ ცხოვრობთ, ლგოლელებო?! გიჭირთ?

პაპოსტრაბა. ისეთი დღესასწაული მოვაწყეთ, ჩიგის რბეკი არ გვაკლია. მიმიჭრავს შევიყარის ბანკი. (აპუქის გარდა ყველანი კვირისტიანს მისხ-რებიან).

პოლიციელი. (ჯიბიდან საბუთი ამოიღო) შან-ვო ჯგუჯგია რომელია თქვენში?

პაპოსტრაბა. (სწრაფად მიხალს) არა, აქ ვეგით არავინ ცხოვრობს, ბატონო!

ჩოჩო. ო-ჰო! ეს ვინ მოსულა? გამარჯობა, შეილო! ვერ მიყანი?

პოლიციელი. ვერა, ვერ გიცანით. (აკუბა) ხმა საიდანღაც მეცნობა... (მხრებს იჩნავს).

ჩოჩო. ასე ძალე დაგავიწყდი? არ გახსოვს ორი თვის წინათ... იქ...

პოლიციელი. სად? რა უნდა მახსოვდეს, მოქა-ლაქევე!

(შანვო შეუმწველად გაიპარება).

ჩოჩო. რა გულმევიყი ყოფილხარ ახალგა-მრდა კაცი! აბა, კარგად დამაკვირიდი! (შეგრიალ-დება, მაგრამ ადრინდელ ეფეტეს ვეღარ ახდენს. პოლიციელი გაკვირვებული უყურებს. ოქროშა იყინის) რაჭაში გოგო რომ დაიბადება, დედა აკვანს ურწევს და...

პოლიციელი. (შეაწყვეტინებს) ა-ა-ა, გამახს-ენდა. (იყინის) შენ იყავი? (ყველანი იყინიან).

პაპოსტრაბა. ეს იყო, ეს.

ჩოჩო. მე ვიყავი. ჯერ მოგაკალი და მერე გადაგარჩინე.

პოლიციელი. მახსოვს, მახსოვს. გაიზრდება გოგო და თონეში რომ ჩაველიდება, შიგ არ ჩავარდეს. (ყველანი იყინიან).

ჩოჩო. რაღა გინდა, გხსომებია. როგორ ხარ, შეილო!

პოლიციელი. კარგად, დედილო! იმის შემდეგ სიცოცხლე შემიწია. რაგომ ვერა გხვდები, აღარა ვაჭრობ? (ათეალიერებს) შეცვლილხარ განა! დიეჯას იცავ? (თითქოს თავში რაღაც დაჰკრებს, სწრაფად შემობრუნდება) აქ რომ ბიჭი იდგა, რა იქნა?

პაპოსტრაბა. აქ ვინ იდგა, კაცო?

კალმსბრბამ არავინ.

ხორენა. სად იღვამ? აქ? (ორთილვ ნაბიჯი გადაღვამ) თუ აქ?

პოლმსბრბამ. ცოგამ გვერდიო.

ხორენა. (კვლავ გადაღვამ ნაბიჯი) აქ?

პოლმსბრბამ. (სამთილვ ნაბიჯს გადაღვამს და შივამ იმ ალვლმვ, საღვამ მნვთ იღვამ) აი, აქ!

ხორენა. (გვერდით ამთულვებამ) აქ ხომ მე ვიღვქვი. ახლავ აქ ვღვგავარ. ხორენ რამგოვევი. აი, „არავამ“. მართვის მთწმობამ, რაღამ... ვგრემ კი ნუ მიყურებ, ქართული სოღამ დაღვამთავრემ.

პოლმსბრბამ. (ამრგმული უყურებმ) მე ვეძებ მნვთ ჯგვჯგვამს. ეს მისი ლგოლვლდის ბარათიამ. ჯგვჯგვამ ვეჭმინანთიღამ დანამთულმთი და მამსმე ძებნამ გამთცხადებულამ.

ხორენა. სერვანგობამს ხომ არ უმინებამ?

პოლმსბრბამ. რაგომ ეძებ, შვილო! რამ დაამთავამ? არამ, აქ ვეუთი არავინ ცხოვრობმს.

პოლმსბრბამ. არ ცხოვრობმს, არამ!

პოლმსბრბამ. გამ-გემ-ბამ! (პაუმბ) მაინემ თუ შეგებლეთ საღმე, გადაეკითი, სასწრაფოღ დაგოღოს ქღღამქი. (ხორენამ მხარმე ხელი გადახვამ და თთხთლვ ნაბიჯი გაგარამ) რამ გვარი ხარ მენამ?

ხორენა. რამგოვევი.

პოლმსბრბამ. ხორენამ.

ხორენა. რამ კარემ მეხსიერებამ ვაქქმს, უფროსო! პოლმსბრბამ. წვღან იქ კი არამ, აი, აქ იღვქვი... ის მანქანამ მენიამ, არამ?

ხორენა. ჩემიამ. ნაგავემ დამამქემს უფროსო!

პოლმსბრბამ. პამ, თორემ დაგავლენამუ ბორკილო! აეროპორტმ გამიყვანემ. მექქქარებამ... აბამ, კარგად იყავემ! თავემ არავემ დაამავგრინთო, ცოგამ გავუქღლეთ დამ გემშეღლებამ!

ქორენამ. კარგად იყავემ, შვილო! ღმერთმამ დავგოღოცო!.. (პოღიეღვამ ხორენასთან ერთად გაღმს. კერისტიგინემ ცრემლი მოგრიამ) რამ გავგრინებმ კერისტიგინემ? წავღღამ.

პოლმსბრბამ. მე რამს მიყურებთ?! რამ თვალამ დაღმღვთემ? რამ გინდათ ჩემგან?! საღ ამთულვარდამ იმ უბლვრს საბუთი?! ყვეღღან ჩემმე უჭვინანობთ! დამანებეთ თავემ (შელის ბარამქამ. პაუმბ).

ქორენამ. ვამ, ჩემენს თამეს! დღესასწაული დამთავრდამ და ისემ ლგოლვლვებამ დავგრინათ.

პოლმსბრბამ. არ დამთავრდამ, თქორთამ, არამ! სუფრამ არ გავემღლოთ, მამამსადამმე?

ქორენამ. გავმღლოთ. (ბარამქამსკენ გავსწიემ. შემოღმის ქელმამ).

ქორენამ. ბოღმს ვიღმი, მაქსტრო! სირცხვილით როგორ შემოგებღლოთ. დღემ დამ რიგემი ამერამ, მეგონამ, ხვალ გვეკონდამ წარმთღვენამ. მამამგითი! აპამსამ. მამამგითამ! ჯოგო, გეღღოღებით საღღესასწაული სუფრამ! (ხღღან გაღღამს ჩამთხმს-

ნის, შიგ თთთიყუმს ჩახვამს დამ ბარამქამსკენ გავსწიემ. ყვეღღანი ბარამქამსში მწღღან. ქელმამ ჯოგომ მისწერებამ. ჯოგო ალვლიღან ჟეხმს არ იყღღებმ).

ქორენამ. (მთხვენებთით სიმშვიღით) საღ იყავემ?

ქორენამ. მერემ ვეგკემ. წვღიღეთ, გეღღოღებამ.

ქორენამ. მე ვეკითხებემ, საღ იყავემ?

ქორენამ. ყვეღღაღერს გამამობმ, რაგომ ჩქარობმ?

ქორენამ. (ნამთალღვეთ თთშეკავებთით) არამ, არ ენქარობმ, ქელმამ!

ქორენამ. გავსოღმ, ერთხელ მთხარამ: როცამ ცოლქმარს არ უყვარემ ერთმანეთი, ბერ რამემს უმალღვენ ერთმთორემ. მამთ თთ-თთავანთო, საკეთარამ ბღღებამ აქეთ გამუნებულამ, არემ „უქსმს“ შეუშვერემ და არემ თთითონ გადაღღენ სხვის ბღღმ.

ქორენამ. რომემ ბღღემ დამ მებღღემ მელამარამკებამ! მამამსუხემ, რამსემ ვეკითხებემ. (შღღაღემ ხელს ჩამავლებმ).

ქორენამ. ხელამ! (ხელემ ვამშვეებინამ) ნუ მომგებემ!

მემ დამ მენ დღღარული არავფერი ვეგკემ. ხომ ასემ? გავენობმს დღღღან ხელისგულმემ გემძემეს ჩემნი ცხოვრებამ.

ქორენამ. მამ სიგვეებთი ვერ დამბამამ! მთხარამ, ექმმს უღლი ხომ არ ცოგავამ?

ქორენამ. ექმმთან არ ყოღიღღვარ.

ქორენამ. მამ, საღ? ნამსემამ ხარ?

ქორენამ. პო. კონიამ დამღვეთ. დამღვეთ დამ გავისიერემ კიღვეთ. თამ, როგორ მგკიკემ თავემ.

ქორენამ. საღ? ვისთან ერთად დამღვეთ?

ქორენამ. ვეგკემ, ყვეღღაღერს გეგკემ, თუ ბოლომემ მომისმემ. მარგო დამღვეთ რესტორან „ქღღამქურმამ“. ხელ-ხელამ ვწრემკავემ, არემ საჭმელამ, არემ არავფერი! სიგარემგ ვაყოღღებამ. რამ კარემ ყოფიღამ თორობამ, რამღღენი წვღამ არ დამმიღვევამ. თთქმის ჩამვანახვერემ ბოთლი, დანარჩენი იქვე დავგოვე გარემ გამოვედი დამ უკემ ქმის მებავებთან აღმოვერემ. არამ, შემთხვენეთ კი არამ, ჩემი სურვილით. დღღით დღემ წავღვეთ, ვისებამღვეთ დამ ფებებამ თთვისთავად მიმიყვანამ იქ.

ქორენამ. მერემ არ იემ, რამ სისულელეს იგონებმ?

ქორენამ. საღ იყავემ, ვისთან ერთად გამთივერემ!

ქორენამ. სულემ არამ ვარ მთვრალი, უკვე გამთვრემიღღლი დამ სიმართლეს გეუბნებემ. რომ იყოღემ, როგორ მამურებღღენ, კინადამ თთვალღღეთი მემამქმეს. დღემ რომ არ ყოფოღყო, ალბამთ, თთვალემს ამოკორგინღღენ, ჩამქღღღღღენ კიღვეთ. მე განმემ დამღვეთ. ისინი, ხუთინ თუ ექმსნი, ერთად მემოღღღენ. იქ ნამღვეთი სემსულღღეთი თთამ გამამღღებული, ვინ ვის დამთირემს, გავსურებულამ ვაჭრობამ! თხუთმემგ წუთში თთამ მამქმანამ მამინემ გამთჩერამ. დღღავარ დამ სამამყით ვისებემ. თურმემ რამ ფამი მქონიამ დამ არ ვიყოღღამ.

ქორენამ. (წონასწორობამდაკარგული) ქელმამ,

ქელმა! სკეუი! მითხარ, რომ ეგ ყველაფერი შურისძიებისთვის მოიგონე. რაღაც სისულელეებს ჩხიბაჲ! რაგომ არ ვინდა, სიმართლე მიიხრა!

ქაშაშ. სრული სიმართლაა. მე არ შემიძლია ვიერყო სახით, თვალებით, ხმით, არ შემიძლია სიმართლის დაზილება! ყველა მანქანა გაეკუშე, არც ერთში არ ჩაეკეცი. რა ექნა, ვერ გავყიდე ჩემი სხეული, ვერ მოგიგანე ფული, წაბლიანი ვერა! ვერა! ახლა ხომ გჯერა! ვერ მოგიგანე, მაგრამ გადავდე პირველი ნაბიჯი. რესტორნიდან გამოვედი და დამშუკულითი კელთან ავიტეხე ვიცი, ხვალისადნ ისევე შეგაძებურად გაგრძელდება ჩემი ცხოვრება. ვიცი! ვიცი!

ქომო. გასაგებია, ქელმა! (მეორე პაუზა) აქედან მომშორდი!

ქაშაშ. ვერ არ დამიმთავრებია! აქეთ გრამეითი რომ მოვიდიოდი, სამინუტმა აწრმა გამიყვება. ნეგავ ავირია მოხდეს და მე და ჩემი შეილი... თითქოს გავგრავრებული შანით გამიყარეს გულში. ხალხით ისევე გრამეითი მიმოვიხედე და ძალიან შეგეშინდა.

ქომო. (წონასწორობას კარგავს) კმარა! (ერთ მეწარს ჩამოავლებს) კმარა!. ათმა მანქანამ გაუქურა. ათი ნეხვი! (მეორე მეწარს ჩამოავლებს) რა საიამაიცი იწონებს თავს! არც ერთში არ ჩაჯდა, პაკიოსანი და ერთგული ცოლია! (მესამე მეწარს ჩამოავლებს) აღეს არ ჩაჯექი, ხვალ ჩაჯდები! ხვალ ჩაჯდები, იღიურა!

ქაშაშ. მე არაფერი დამიმალავს. რაც იყო, ის ვითხარია. ახლა, რაც მოსახდენია, მოხდეს! (მეორე პაუზა) დამასვენე, ჯოგო!

ქომო. (ხმადალაბებით, თითქმის წურწულეთი) მოგვლავ, ქელმა! არ გაცოცხლებ! (მეორე პაუზა) ახლა წადი, თვალით არ დამენახო! (ქელმა შედის ბარაკში. იხმის მუსიკა. უკრავს საქსოფონი. ფანჯარაში მოჩანს: ბარაკში ხალღებსა-წალო სურფის სამზადისია) ნეგავ რამე მოთქვამს ის საქსოფონი? (მეორე პაუზა) მტკვარზე თოლიბე დაფრინავენ... ვინ იცის, საიდან მოფრინდნენ ან საით გაფრინდებიან. (პირთ ბარაკებისკენ შემოვრებული) მესტრო! მახსოვს შენი სიგყვები: მეორედ დაბადებული ადამიანი რწმენას აღარ კარგავს!. საკმარისი არაა, ვინოდეს, უნდა შეგეკლოს! (მეორე პაუზა) ჩემმა შეილმა უნდა იყოცხლოს! (უბედურ რეჟისაგერი ამოიღო, საფუთქელზე მიიჭედა და თავი მოიკლა. ბარაკებიდან წვილ-კვილით გამოვივინდნენ. ქელმა კარებთანვე გახევედა. მარცხნიდან შემორბის შანცო.)

შანცო. ჯიმა! ჯიმა!
(სენა თანდათანობით ბნელდება. ჯოგოს მეწარე ვეღაფარეს და ბარაკში შეასვენეს. ფანჯარაში მოჩანს აპარატული სანთლები. საქსოფონის სოლო მაღალ რეჟისტრში ადის.

მუსიკა ხელ უფრო ძლიერდება).

მეხუთე სურათი.

გავიდა ერთი კვირა. ნათელი, მშაინი დღეა. ბარაკიდან გამოდის აპექსი, ხელში ფუთა უჭირავს. ჩიხებს ეწევა. უკან აკილო მოჰყვება.

აპქლო. აპექსი, აღარ იშლი, მიდიხარ, კაცო?! აპქსი. მივიდიარ, აკილო! ჩემი წასვლის დროც მოვიდა.

აპქლო. რაგომ მიდიხარ, გაწყენინეთ რამე? აპქსი. პირიქით, ჩემო აკილო! არახოდეს დამავიწყლება თქვენს სითოთ და სიკეთე. მე თქვენ არ დავკარგავთ! ქელმა გვერდიდან არ მოშორდით, ჯერ შოკიდან ვერ გამოსულა.

აპქლო. ეკ, ბრალი იმას! მაგან უკვე გადაიგანა სიმძიმელი. ბავშვს ელოდება და იმან გადააგანინა. (მეორე პაუზა) ის დაბრუნდება შამის სახლში, გაფრდით, შვსის შეილი იქნება. იქ ჩვენი შეილებისა და წინაპრების საფლავებია. (მეორე პაუზა) ეკ, ჯოგო! აპქსი. თავისი ბედისწერის წიგნი ხელში უჭირა და ბრძამ ფურცლებია.

აპქლო. მუდამ ჩქარობდა. ძალიან ფიცხი იყო, საწყალი! ორჯერ სასწაულმა იხსნა სიკვდილი-საგან. უკვდ დაბერდა ახლავაზრდა კაცი. აქ რომ ჩამოვიდით, სულ წახადა. ვერ გადავიარინებთ.

აპქსი. ჯოგოს მხოლოდ თვითონ შექმლო საკუთარი თავის გაღარჩენა, სხვა ვერავინ შეუძლებდა. ბობოქარი ბუნება ჰქონდა, მშვილდივით და ჰქიმული ნერვები. გამუდმებით ღულდა და, ერთ-ხელავ იქნა, გამოსიქთა, როგორც მღვდარე ქვაბიდან ორთქლმა... სიხარულით მოდიან... განჯვით ცხოვრობენ და გრაგიკულად ამთავრებენ სიცოცხლეს... წავედი, აკილო! მაღლობა ყველას!

(ბარაკებიდან გამოდიან ოქრომა, კვირ-ისტიანე და ყავარჯენზე დაყრდნობილი კალ-ისტრატე.)

ქმრმსმნა. აპექსი, რას ხედავს ჩემი თვალები: მიდიხარ, მავსტრო?!

აპქსი. ნახვამდის, კეთილო ხალხო! დიდი მაღლობა ყველას! მე თქვენ არახოდეს დაგივიწყებთ!

ქალმსტრატე. სად მიხევა, კაცო?! მაგას ევლოდით შენგან?!

ქმრმსმ. გმაღლობით, აპექსი! მაგ ფუთას რომ ვუყურებ, მეტონია, შენც საკუთარი მიწა-წყლიდან აყრილი ღვენილი და განჯული ხარ! ისე შეგეფავრავ თავი, თითქოს მთელი სიცოცხლე ერთად გავიგარებია.

(ისმის საკვირთო მანქანის ხმა. მანქანამ დაამუხრუჭა.)

აპქსი. მაღლობელი მე ვარ, ქალბაგონო ოქროში! თქვენთან გაგარებულ ერთ თვეს გადამწყევბე მნიშვნელობა პქონდა ჩემთვის. იმელი არ ვადაწაწროთ! ცხოვრება წინაა, ყველაფერი დაკარგული არ არის. დიდხანს ვფიქრობდი, გავცლოდი ამ მომაჯადოებელ ქალქს...

(შემოდიან მანვო და ხორენა. მანვო მერვს უკან პატარა კალათას მალავს. აუქსის სიტყვას შეაწყვეტინებს).

მანბო. მიდიხარ, მავსტრო? სწორედ რომ წასვლის დროა.

აპქლო. მანვო!

აპქროსტინე. ენა წინ უსწრებს, ვერ გაუჩერებია.

მანბო. ჩვენც უნდა ავებოთ! ოგულ „კალოფორნია“ ბასკა! დაიწვა! ვალს გიბრუნებ, კვირისგინე, ცინდალი მოგიყვანე. (ხელში კალათა მიაჩეჩა. კვირისგინე სვედანარევი სიხარულით დაჰყურებს). ბარგი შეკარით, აქედან უნდა გადავსახლდე!

ოქროსტინე. რაგომ უნდა გადავსახლდე?

აპქროსტინე. სად უნდა გადავსახლდე?

აპქლო. რას მიედ-მოუღებია, წესიერად გავაგებინე!

მანბო. ოქროსმადიებლებო, მორჩა, მალე უნდა აიბარგოთ! ამერიკელებმა აქ ნაგვის გადასამუშავებელი ქარხანა უნდა ააშენონ.

აპქროსტინე. ქარხანა?

მანბო. პო. შეღის ნაგავი და გამოღის დსპ, პლასტმასი...

სორენა. რა მამალო ხალხია ამერიკელები! თუ უნდათ, ქურთისგანს დაბომავე, თუ უნდათ, ნაგავს ოქროდ აქცევენ. (აყინის).

აპქროსტინე. ნეგავ, რას იკრიბები?! სულ ოქროს კიბილები გელანდება! (მანვოს) ამ ბარაკებსაც დაანგრევენ?

მანბო. აბა, რას იზამენ! ასე შემოუთვლიათ, აქ ნაგვის გადასამუშავებელი ქარხანა უნდა ავაშენოთ, მტკვარი კი რძის მღინარედ ვაქციოთ.

აპქროსტინე. (კალათის მოუწუნებს) უპ, შე ჩემი სისხლის გამშრობო!

აპქლო. რა დროს ხუმრობაა, მანვო! გვიხარ, რა ხდება? მართალს ამბობ?

მანბო. რა მოგივიდა, აკილო?! ფიცის თუ რამე დაეჯერება, ჯოფის სულს გფიცები! დღეს გამეტიბმეც დაიბეჭდა.

(პაუზა)

აპქლო. რა ვქნათ ახლა, კაცო, ა?!

აპქროსტინე. ისეც თავიდან უნდა ავიყაროთ. აღარაა უფალი ღმერთი?! (ერემლი მთერია) სად

წავიდეთ, სად?!

ოქროსტინე. (ერემლი მთერია) ისე შევეჩვიე აქაურობას, თითქოს მღვამე კი არა, სანაგვეზე ვიყო დაბადებული და გამზრდილი.

აპქლო. აუქსი, შენ მაინც გავაგებინე, რა ხდება?! მართლა მიგვაგოვა ღმერთმა?! (მეორე პაუზა) წარმოვიდგინოთ, კაცო, ისევე ბუღის ანაბარა ვრწმუნო, ღია ვიქცევი.

აპქროსტინე. ვითომ წარმოუღგენელი რა არის?! აქამდე სად იყავი?

აპქლო. სად ვიყავი? (ვერხვითან მიღის) სად ვიყავი! (შუბლს მოიხრდილავს და კენწეროს შეჰყურებს. ვერხვს ზედ მიადგება, მროს ხელებს შემოხვევს და გულში იხეუბს) აქამდე ფესვები მაყოცხლებდა. წყალი ფესვიდან ადის კენწეროში... მშვიდობითი, ჩემო დარო და აღდარო! მშვიდობითი, ჩემო ჩრდილო და სულის მოთქმავე! (შემობრუნდა) აუქსი, მე შენთან მოვიდივარ! (სენაზე შემოღის ბორბლებზე შემღვარი ფიყარნავი, აკილო ზედ ავა).

ოქროსტინე. ჩვენ რა ვქნათ, კალისტე?

აპქროსტინე. აქ რაღა დაგვრჩენია!

აპქროსტინე. აუქსი, ბუნდოვ ვარსკვლავზე ყოფილხარ დაბადებული. ერთად წავიდეთ! (ოქროსტინე კალისტრატე და კვირისგინე აღიან ფიყარნავზე).

მანბო. მავსტრო, მე ნუ დამტოვებთ! (ადის ფიყარნავზე) ქელმა?!

აპქლო. (ეძახიან) ქელმა!.. ქელმა! (პაუზა. ბარაკიდან გამოდის ძაძით მოხილი ქელმა. სამარისებური სიჩუმე ჩამოვარდება. ქელმა შორს იყურება, ვაფანგული მშერით გასქერის სივრცეს, თვალში ცრემლი უბრწყინავს. პაუზის შემდეგ, თითქოს შეჩერებულმა დრომ მოძრაობა დაიწყო, ქელმა რეალობას უბრუნდება და ადის ფიყარნავზე).

მანბო. პა, ხორენ, რას შვრები?!

სორენა. (გულდაწყვეტილი) მე დავეჩვები, ოქროსმადიებლებო! ამ დღითი პური არ მიმიგანია, ოთხი მშვიდი ბაღლი მელიღება.

აპქსი. ჩემი სანუკვარი ოცნება იყო, სოფელ-ქალაქს ჩამომეგლო, მეთქვა სიმარტლე და გამეთობო გაყინული გულები! (ადის ფიყარნავზე ბორბლებზე შემღვარი „მოხეტიალე თეატრი“ სენიდან გადის. ისმის მუსიკა. ყველანი ხორენას ემშვიდობებიან.)

სორენა. არ დამივიწყოთ, მანვო! მე თქვენ ყველანი მიყვარხართ!.. აბა!